270

Cynthia Van Rooy

270

Un bărbat în uniformă

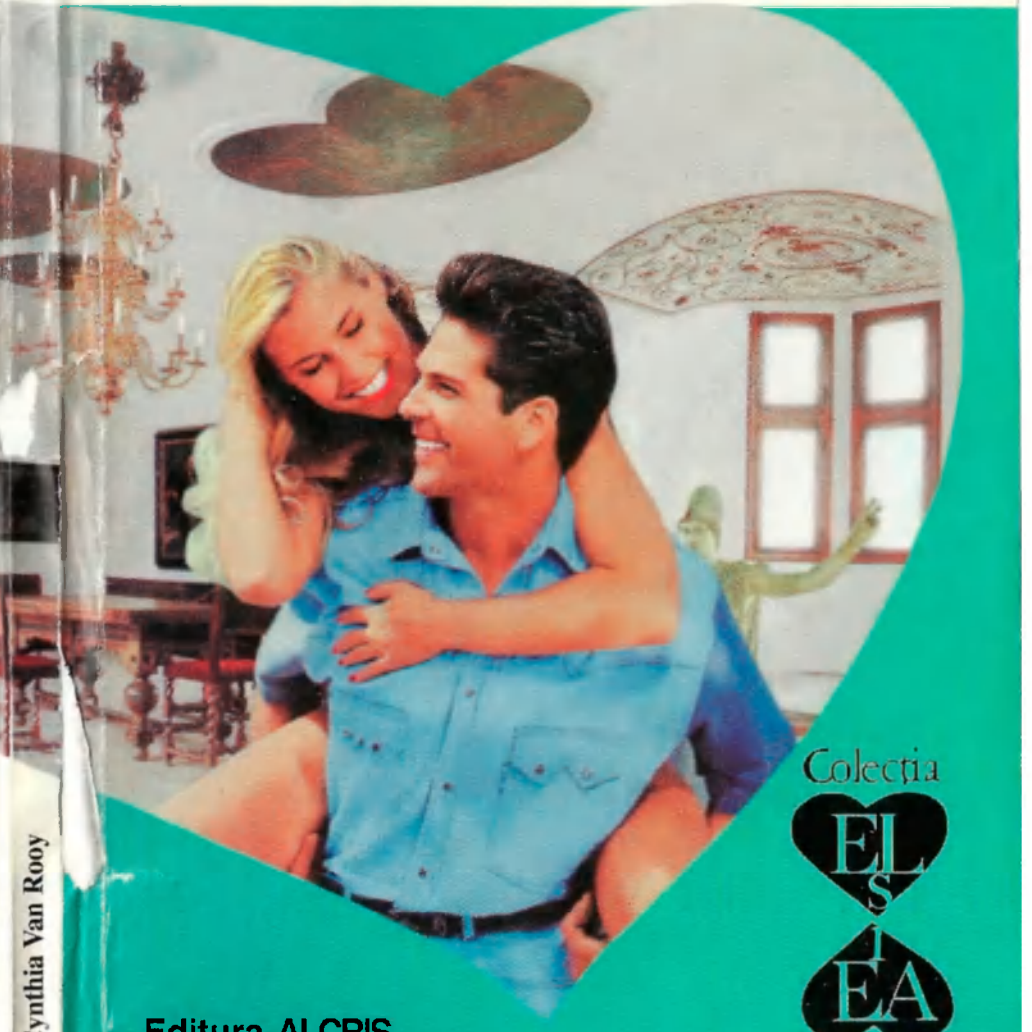

Colecția EL și EA

Editura ALCRIS

Cynthia Van Rooy

CYNTHIA VAN ROOY

UN BĂRBAT ÎN UNIFORMĂ

ALCRIS

Editor: Aurelian Micu
Lector: Angela Vasile
Coperta: Andy

© 1997 by Cynthia Van Rooy
A MAN IN UNIFORM
Traducere şi adaptare în limba română de
Ana Săndiţă
Toate drepturile rezervate Editurii ALCRIS

ISBN 973-9405-13-4

Colecţia „EL şi EA“

CAPITOLUL I

Florile albe ca de ceară ale copacilor scânteiau în întuneric, emanând o mireasmă de miere și lămâie, pe care Maggie se opri s-o inspire încântată. Dar în acel moment, i se păru că aude în urma sa un zgomot slab.

Își înălță capul și ascultă atentă, dar fu întâmpinată doar de șoapta vânturilor călătoare prin frunzele palmierilor înalți. Fusese probabil doar imaginația sa. Dădu din umeri și își reluă drumul.

Aleea îngustă ce separa două rânduri de clădiri vechi cu apartamente era o bucățică de junglă verde, cu vegetație luxuriantă și belșug de flori ce creșteau pe ziduri de ambele părți. Pentru Maggie fusese întotdeauna o oază de liniște și singuratate în mijlocul atmosferei de carnaval ce domnea în Waikiki. Acum însă a devenit neplăcut conștientă de înspăimântătoarea sa solitudine. Ceea ce în lumina soarelui tropical erau petice de umbră răcoroasă, deveniseră în lumina lunii găuri negre care puteau ascunde pericole de nebănuit.

Imediat însă luă în derâdere acest gând, spunându-și să lase la o parte imaginația și să-și păstreze eforturile creative pentru tablourile pe care le picta, dar în același moment își grăbi și pașii. Deodată... iarăși! Inconfundabil, auzise zgomotul pașilor unei persoane ce o urmărea, mergând repede, dar care încerca să nu se facă auzită. Părul blond al lui Maggie flutură grăbit în timp ce tânăra aruncă o privire scurtă în urmă. Totul i se părea înspăimântător, dar încercă să se liniștească spunându-și că nu văzuse nimic altceva mișcându-se decât palmierii ce se unduiau lin în bătaia vântului și-și întindeau pe pământ umbrele ca de cerneală.

Acuzându-se că stătuse atât de târziu la galeria de artă, că alesese această alee dosnică după lăsarea întunericului și că nu urmase cursul de autoapărare la Y, își ridică mai sus pe umăr bareta gentii și o strânse mai bine în mână. Începu să meargă mai repede, dar își auzi urmăritorul nevăzut făcând la fel. Broboane de sudoare îi apărură pe frunte și avu senzația că fiecare por al său era atent la sunetele ce se auzeau în întunericul din urma sa.

Bineînțeles, își dădu din nou asigurări că există posibilitatea ca ea să se fi înșelat și să nu fie urmărită, dar dacă într-adevăr era, trebuia să facă neapărat ceva. Mai bine să se confrunte cu rușinea de a se fi înșelat și de a fi exagerat, decât să nu facă nimic și mai târziu să regrete amarnic. Abandonând pretenția de a merge liniștit, începu să alerge.

Acum auzea deja în spate pașii apăsați ai urmăritorului care nu mai făcea nici un efort să se ascundă. În timp ce alerga, se aștepta dintr-un moment într-altul ca niște brațe puternice s-o apuce de umeri și s-o trântească la pământ. Răsuflarea îi devenise întretăiată pe măsură ce se apropia de capătul aleii, unde se afla intersecția cu una din acele străzi aglomerate ce se întind de-a lungul plajei. Îi mulțumi lui Dumnezeu pentru zgomotul, luminile și oamenii aceia și își găsi resurse să reziste pentru a ajunge acolo.

Alergând printre clădiri către locul acela cu multă lume, consumându-și și ultima suflare, Maggie simți deodată un piept solid și niște mâini puternice care o apucară de umeri și o susținură ca să nu cadă.

– Hei! strigă Rob Coulter, în timp ce o strângea de umeri pe femeia care se ciocnise de el, înainte de a-i arunca vreo privire. Văzuse de atâtea ori frica în ochii oamenilor, încât nu-i fu greu s-o recunoască în paloarea feței ei tinere și în pupilele dilatate ale ochilor.

– Cineva... mă urmărește! au fost singurele cuvinte pe care le-a putut rosti.

Încă ținând-o de umeri, Rob făcu o inspecție scurtă a aleii, convins fiind însă că cel care o urmărise pe tânără dispăruse deja fără urmă. Privind fața fetei, observă că paloarea tenului ei

se accentuase și tremurul umerilor pe care mâinile sale îi susțineau.

O conduse către intersecție și o forță să se așeze, cu o voce care nu admitea împotrivire. Se ghemui lângă ea și-i apăsă capul pe genunchi, ținându-l astfel un timp. Unii trecători îi priveau curioși, oprindu-se pentru o clipă din activitățile lor obișnuite de vineri seara.

După câteva secunde, după ce vuietul din urechi începu să scadă, Maggie deveni conștientă de omul de lângă ea și de mâna puternică de pe gâtul ei. Când încercă să se ridice, mâna se opri și o voce apropiată îi spuse:

– Nu. Mai întâi liniștește-te câteva minute și trage aer în piept.

Nu se afla într-o poziție care să-i dea posibilitatea să-l contrazică, deci îl ascultă, iar vocea o încurajă aprobator:

– Bun, așa este bine.

După câteva minute, bărbatul își luă mâna de pe gâtul ei și o lăsă să se ridice.

Clipi, uitându-se la fața bărbatului arătos care o studia cu atenție și încordare. Acesta păru satisfăcut de ceea ce văzu, iar încruntarea de pe fața lui dispăru, zâmbindu-i plin de înțelegere.

– Cred că ai trecut de ceea ce era mai rău. Ce-ar fi să găsim un loc mai confortabil unde să ne așezăm și să bei ceva? o întrebă arătând cu capul către un restaurant în aer liber aflat în apropiere.

– Cred că... începu Maggie, surprinsă de tremurul ce i se simțea în voce, cred că este o idee foarte bună. Mulțumesc.

O ajută să se ridice, o apucă de cot și o conduse spre restaurant. După ce se așezară, el comandă două coniacuri, apoi se lăsă pe spătarul scaunului, dându-i timp lui Maggie să-și revină.

Abia acum începea să realizeze ceea ce i se întâmplase. Cu greu scăpase dintr-o mare primejdie, fiind aproape jefuită pe o alee întunecoasă – și numai Dumnezeu știe ce altceva i se mai putea întâmpla! Încă își mai simțea inima pompându-i sânge până în vârful degetelor, iar mâinile sale reci și umede nu se datorau cu siguranță acelei seri călduțe și plăcute. Când

ospătarul aduse băuturile, Maggie încă tremura atât de tare, încât trebui să apuce paharul cu ambele mâini. Lichiorul incandescent contrasta plăcut cu fiorii de răceală ce îi străbăteau corpul. Se forță să bea lichidul cu înghițituri mici în timp ce făcea eforturi conștiente să-și pună ordine în gânduri și să-și recapete liniștea sufletească.

Până să termine de băut jumătate din paharul pe care-l avea în față, deja se simțea mai calmă, iar băutura o făcea să se simtă încălzită. După ce mai luă o înghițitură mică, ridică ochii și descoperi că era atent observată de privirea de un albastru intens a „Bunului Samaritean". În momentul în care ea îi surprinse privirea, un zâmbet vag se ivi pe buzele bărbatului, ridicând un colț al gurii sale hotărâte.

– Te simți mai bine acum? o întrebă. Vocea lui era caldă și prietenoasă, fără însă s-o trateze de sus, ca pe un copil.

În timp ce o privea, un zâmbet străluci în ochii fetei drept răspuns la grija care-i era acordată și, pentru un moment, o gropiță îi apăru în obrazul stâng.

– Da, mă simt mult mai bine. A fost frumos din partea ta să-mi sari în ajutor. Îți mulțumesc.

– Nici o problemă. Sunt specializat în salvarea domnișoarelor aflate în primejdie. Sunt fericit să văd un pic mai multă culoare în obrajii tăi acum. Pentru un moment mi-a fost teamă că o să leșini în brațele mele.

Vocea lui luă o notă mai sobră când adăugă:

– Îmi dau seama că, în acest moment, o lecție-teorie despre pericolele ce te pândesc când te hotărăști să mergi pe o stradă întunecoasă noaptea, nu este tocmai potrivită.

– Da, știu că a fost un lucru nesăbuit din partea mea. Dar pur și simplu am ales o scurtătură pe care o străbat destul de des în timpul zilei când sunt grăbită. Bănuiesc că pot s-o numesc puterea obișnuinței. Crede-mă însă că data viitoare voi fi mult mai atentă pe unde merg noaptea.

– Cred și eu că așa vei face! Dar unde te duceai în seara asta atât de grăbită încât nu ți-ai ales o cale mai sigură pentru a ajunge?

Deși îi fu teamă că o să pară chiar mai ridicolă decât păruse până acum, Maggie îi răspunse:

– Mă grăbeam să ajung la cină. Am lucrat până târziu și n-am avut timp deloc să mănânc până acum. Când am plecat de la galeria de artă mi-era deja foame.

Privirea pe care el i-o aruncă era ceea ce se și aștepta: o privire acuzatoare, ca o pedeapsă.

– Foame, spui! Asta se poate rezolva. Lasă-mă să te invit la cină.

– O, nu se poate! protestă Maggie repede. Ai făcut deja suficient de mult pentru mine. Nu vreau să te incomodez mai mult decât am făcut-o.

– În acest caz mai bine m-ai lăsa să te hrănesc. Dacă ai băut coniacul acela pe stomacul gol, înseamnă că vei pleca de aici într-o formă mai proastă decât ai venit.

Luminițele din ochii lui îi spuseră lui Maggie că tocmai fusese tachinată. Acum, după ce se mai liniștise și își recăpătase echilibrul interior, începu să observe ce bine arăta salvatorul ei. Bronzul maroniu al pielii sale și ridurile fine din colțurile ochilor albaștri dovedeau faptul că bărbatul petrecea mult timp în aer liber, iar părul atât de des reprezenta un element de atracție ce se afla în deplină concordanță cu ochii. Cicatricea mică din colțul buzei de sus îi dădea aerul unui om care privea lumea cu un ușor amuzament. Gândul că va mai putea petrece încă ceva timp în compania acestui bărbat îi fu foarte plăcut.

– Cum aș putea să te refuz când ești atât de convingător? răspunse Maggie. Mi-ar face mare plăcere să iau masa cu tine. Mulțumesc. Și... apropo, numele meu este Maggie Brandon, mai adăugă ea în timp ce îi întindea o mână peste masă.

– Eu sunt Rob Coulter.

Remarcă încleștarea mâinii lui care dovedea tărie de caracter. Apoi îi dădu drumul pentru a-i face semn chelnerului să le aducă meniul. După ce Maggie comandă, Rob ceru numai o cafea.

– Nu dorești nimic de mâncare? îl întrebă Maggie.

– Nu. Eu deja am luat cina. M-am întâlnit cu niște prieteni la cină ceva mai devreme în seara aceasta. Tocmai mă întorceam

către locul unde îmi parcasem mașina când ai intrat cu toată viteza în mine.

Îi aruncă un zâmbet rapid și continuă:

– Fără nici o rea-intenție.

– Acum chiar că mă simt neplăcut pentru faptul că te-am oprit din drum. Sper că nu te reții de la nimic.

– Crede-mă, nu stau acum aici pentru simplul motiv că doresc să fiu politicos. Pur și simplu consider că acesta este cel mai plăcut mod de a petrece ceea ce a mai rămas din această seară, cu o femeie minunată.

Maggie îi aruncă o privire de mulțumire pentru acest compliment. Era adevărat și știa că este o femeie destul de atrăgătoare, dar niciodată nu considerase că putea fi luată drept o frumusețe.

– Mulțumesc. Dar știu că mi-ai ține companie în această seară și fără să iei în considerare felul în care arăt.

– În nici un caz, o asigură Rob cu toată seriozitatea. Dacă ai fi fost urâtă te-aș fi lăsat în stradă, nu te-aș fi invitat aici.

Maggie râse:

– Ești un mincinos, dar unul de treabă.

Rob se foi pe scaunul incomod nesimțindu-se în largul său la auzul acestor cuvinte de apreciere.

– Ai spus mai devreme că ai muncit până târziu. Cu ce anume te ocupi?

– Sunt coproprietar al unei galerii de artă. Am lucrat ca de obicei, apoi am stat până târziu cu un prieten pentru a-și așeza picturile în acuarelă pe care le realizează. Expoziția sa trebuie să se deschidă mâine.

– Care este numele galeriei?

– Galeria Pacifica. Ai observat-o vreodată?

– Știu unde se află, răspunse Rob, dar n-am intrat niciodată înăuntru. Voi intra însă de acum încolo. Cred că ești artistă, nu-i așa?

– Da. Suntem zece artiști de fapt. Din punct de vedere financiar s-a dovedit a fi o soluție bună. Când cineva cumpără un obiect din galerie, o mare parte din preț îl reprezintă

comisionul firmei. Artistul nu câștigă atât de mult pe cât cred unii oameni.

– Dar totuși aveți și cheltuieli, presupun.

– Nu trebuie să plătim chirie nici unui proprietar și, în plus, nu avem nici un angajat, explică Maggie. Avem cu toții un program de lucru bine stabilit.

Rob dădu din cap în semn de aprobare.

– Sună bine ca afacere. De cât timp colaborați?

– De doi ani. La început a fost greu, dar lucrurile s-au îmbunătățit treptat. Suntem într-o situație destul de bună acum, ținând cont și de turismul din această primăvară. Cum suntem într-un loc cu trafic de turiști...

Lui Rob îi plăcu entuziasmul cu care Maggie vorbea despre munca și afacerea sa.

– Și ce fel de obiecte de artă creezi?

– Pictez. Cel mai mult în ulei. Pictez peisaje și flori. Se vând bine turiștilor. De fapt asta îmi place cel mai mult să pictez. Când stă între plantele din interior și picturile de pe pereții apartamentului meu, mama îmi spune că nu este singură unde se află: înăuntru sau afară, în aer liber.

Gropița din obrazul stâng al lui Maggie era evidentă acum, când vorbea despre părerile mamei sale.

– O vezi des pe mama ta? o întrebă Rob.

– Da, spuse Maggie. Locuiește aici, pe insulă. Ea crede că ar fi cazul să mă așez la casa mea și să-i fac nepoți pe care să-i răsfețe. Și întotdeauna își arată interesul și dragostea, într-un fel nu tocmai subtil, pentru acțiunile pe care le întreprind în această direcție.

– Și faci ceva?

– Ce să fac? întrebă Maggie.

– Faci ceva în această direcție?

Ea îi zâmbi fericită.

– Absolut nimic.

Rob îi răspunse tot printr-un zâmbet.

– Mă bucur să aud asta.

Mai luă o înghițitură din băutura sa, fixând-o în același timp pe tânără.

– Dar tatăl tău? Ce crede el despre problema nepoților?

Surâsul îi dispăru de pe buze lui Maggie când îi răspunse:

– Tatăl meu este mort... probabil.

Rob își ridică sprâncenele, ca un semn de întrebare pentru ceea ce spusese ea.

– Vrei să-mi povestești?

Maggie își scutură capul pentru a nega.

– Este o poveste lungă.

– Exact ceea ce-mi place. Crede-mă. Mă interesează chiar foarte mult. Povestește-mi despre el.

– Bine. Dar nu uita, tu ai întrebat.

Rob își ridică paharul pentru a-i arăta că a luat la cunoștință.

– Un avertisment cinstit.

– Tatăl meu a fost pilot în marină. Postul lui era pe un portavion aflat lângă coastele vietnameze. A fost doborât într-o misiune, când eu aveam numai trei ani. De atunci n-a mai existat nici o știre că ar fi murit. De aceea este considerat dispărut.

– Mă gândesc la familia voastră. Erați numai tu și mama ta?

– Nu, mai am un frate mai mare, Mike, care pe atunci avea șase ani. Cel mai greu le-a fost lui și mamei. Eu de-abia îmi aduc aminte de tata. Mama tot a sperat că tata ar fi scăpat din accident și ar fi fost băgat în închisoare de către vietnamezi. Credea că se va întoarce acasă după sfârșitul războiului. Dar nu s-a întâmplat așa și lucrul acesta a afectat-o mult pe mama. I-a trebuit mult timp ca să accepte că tata a murit.

Rob știa multe despre durerea descrisă de Maggie. Văzuse atât de multe familii în aceeași situație ca a ei, trecând prin aceleași greutăți. Era ca și cum ți s-ar fi tăiat o mână sau un picior, folosindu-se o lamă ruginită. Și durerea continua de ani de zile. Restul familiei se simțea chiar vinovat că își continua viața când unul dintre membrii ei nu mai era. Puțini au fost cei care nu au rămas cu răni adânci în urma acestor întâmplări. Rob se întreba cât de mult fusese afectată Maggie.

– Mama ta s-a recăsătorit vreodată?

– Nu.

Maggie rămase pe gânduri un moment, apoi continuă:

– Locuiește tot în casa în care au stat ea și tata. Tata a stat chiar aici înainte de a pleca în Vietnam. Cumpăraseră încă o altă casă, dar au considerat că e mai bine să aștepte și să nu se mute acolo. După război, mama nu s-a îndurat să plece. A ales să rămână în aceeași casă, înconjurată de amintirea tatii.

Când ajunse la sfârșitul poveștii, Maggie privea în jos la urmele pe care le lăsa cu unghia pe fața de masă.

Rob se urî pentru că o făcuse să se întristeze. Mâna sa i le atinse pe ale ei.

– Îmi pare rău, spuse el încet. Nu trebuia să insist să-mi spui toată povestea. În mod sigur ți-a readus în minte momente dureroase. Chiar și ochii lui exprimau acest regret.

Ea îi zâmbi din nou, dar nu atât de luminos ca mai înainte.

– Nu face nimic. Am trecut cu toții de mult timp de acel moment. Mama pare fericită cu viața pe care o are acum. Nu prea vorbesc despre lucrul acesta. Dar nu s-a întâmplat nimic, crede-mă. Totul este în regulă.

Ochii lui o studiară preț de câteva clipe înainte de a-i strânge ușor mâna și de a-i da apoi drumul.

– Bine.

Se lăsă pe spătarul scaunului și-și luă paharul cu băutură.

Maggie încă mai simțea atingerea plăcută a mâinii lui, chiar și după ce-i dăduse drumul. În scurta liniște ce se lăsă între ei, ea îl urmări agitându-și coniacul înainte de a-l duce la gură pentru a-l bea. Degetele lui erau lungi și dovedeau aceeași vigoare și tărie ca și corpul său, dar totuși acele mâini se dovediră la fel de delicate ca un fluture atunci când o atinseseră. O picătură de coniac licări pe buza de jos când luă următoarea înghițitură, iar Maggie făcu un efort să-și desprindă privirea de pe gura lui.

Încercă să se concentreze din nou și să-și readucă gândurile la conversația pe care o purtau.

– Mi-am promis un lucru, adăugă ea. După ce am văzut iadul prin care a trecut mama mea timp de mulți ani, mi-am promis să nu ajung niciodată în aceeași situație. Dacă tatăl meu ar fi fost agent de bursă sau profesor într-o școală, totul ar fi fost diferit pentru noi.

Vocea sa își schimbă tonalitatea pe măsură ce continuă:

– Nu este același lucru să-ți asumi un risc numai pentru tine, sau să-ți obligi toată familia să-și asume riscul de a suferi. De aceea m-am hotărât ca niciodată să nu am vreo legătură cu vreun bărbat care lucrează în armată. Nu vreau să trec prin ce a trecut mama mea.

Rob o contrazise:

– Nu este puțin cam exagerat? Există oameni minunați care lucrează în armată.

– Știu, dar nu vreau să mă întâlnesc cu ei, deci nu există nici un pericol să mă îndrăgostesc de vreunul dintre ei.

Și continuă în gând: nu că s-ar fi așteptat să se îndrăgostească de vreunul dintre ei. Dar mama ei își amintea de propria ei căsătorie ca de o zi senină în care vezi totul în roz. Or, acest fel de relație între o femeie și un bărbat era foarte rar. Maggie cu siguranță nu a trăit vreodată vreun astfel de moment despre care povestea mama sa.

Dintr-o dată își dădu seama că ea era cea care vorbise cel mai mult în seara aceea.

– Cum se face că această conversație este mai mult un monolog? Cred că mai sunt încă în stare de șoc. De obicei nu vorbesc atât de mult.

– Este de înțeles din moment ce încă ești un pic nervoasă. Dar nu ai vorbit foarte mult. Pur și simplu mi-a plăcut să te ascult.

Chelnerul le aduse comanda și urmă o pauză în conversație cât timp mâncă Maggie. Făcu eforturi să mănânce cât mai delicat, ținând cont de foamea pe care o simțea. După ce își goli farfuria, mâncând și foaia de salată ce garnisea felul de mâncare, se lăsă pe spate și răsuflă ușurată:

– Mulțumesc Cerului, spuse Rob. Începusem să cred că trebuie să mut orhideele de pe masă, ca să nu le mai ai la îndemână.

Maggie se uită la buchetul de flori din vaza de pe masă și dădu din cap.

– Mai bine nu. Țin regim.

Rob continuă s-o tachineze:

– Da, se vede după felul în care mănânci.

Maggie se simțea stingherită de glumele lui.

– Ți-am spus că-mi era foame. Sunt o femeie de cuvânt.

– Da. Frumoasă și onestă. Iată o combinație căreia nu-i poți rezista.

Iar o tachina. Știa că exagerează, dar o făcea să se simtă deosebit.

– Dar tu? Ai aflat până acum o mulțime de lucruri despre mine, dar eu nu știu aproape nimic despre tine. Nu știu dacă ești turist sau dacă locuiești în oraș.

– Locuiesc în oraș. Apartamentul meu se găsește la câțiva kilometri de aici, aproape de parcul Ala Moana.

Maggie nu-și dăduse seama că-și ținuse respirația în așteptarea răspunsului lui, dar răsuflă ușurată când auzi că nu este un simplu turist, aflat pentru scurt timp prin acele locuri.

– Și cu ce te ocupi?

Urmă o pauză de o secundă în care Rob privi luminițele ce se zăreau prin ramurile copacului aflat în spatele lui Maggie, înainte ca ochii lor să se reîntâlnească.

– Sunt scafandru. Cam ciudată meserie, recunosc.

Și mintea lui continuă ideea: este și acesta un fel de a spune.

– Sună interesant.

– Este o meserie.

– Meserie? Să umpli un rezervor cu benzină este o meserie. Cred că scufundările sunt ceva mult mai interesante. Nu crezi?

– Ba da, dar nu-mi place să vorbesc despre asta în timpul meu liber.

Maggie ridică o sprânceană la auzul dorinței clar exprimate de Rob, dar acceptă să abandoneze acest subiect de discuție.

– Bine, am înțeles. Nu mai vorbim despre meserii. Dar spune-mi, de unde ești? Acum locuiești permanent aici?

Ar fi putut să-i spună că nu avea nici un cămin permanent sau că-și avea căminul pretutindeni.

– Am crescut în Kansas. Părinții mei sunt cultivatori de grâu.

– Este un drum lung până la Oceanul Pacific. Unde ai învățat să faci scufundări?

– Peste tot. Prin locuri diferite. După ce mi-am petrecut primii optsprezece ani din viață la fermă, eram pregătit și dornic să descopăr lumea.

Și chiar descoperise. A fost în atâtea locuri de care nici nu auzise când era la fermă! Unele frumoase, altele exotice, altele parcă o copie fidelă a iadului.

Alungându-și aceste gânduri din minte, o surprinse pe Maggie ascunzându-și un căscat și o întrebă:

– Te plictisesc?

– Îmi pare rău. Bineînțeles că nu mă plictisești. Doar că a fost o zi lungă și cred că m-a ajuns oboseala. Îmi cer scuze.

– Nu este nevoie. Înțeleg.

Maggie sorbi o ultimă înghițitură din ceaiul cu gheață pe care-l comandase și se ridică.

– Ți-am răpit suficient timp și s-a făcut destul de târziu. Cred că este timpul să plec acasă. Mulțumesc pentru ajutor și pentru cină.

Rob se ridică și el.

– Sper că nu ai impresia că vei pleca singură acasă.

Lăsă câteva bancnote pe masă și continuă:

– Te conduc. Mașina mea este parcată chiar după colț.

Ce știa ea despre acest bărbat, cu excepția faptului că avea niște ochi de culoarea oceanului și un zâmbet care ar fi tentat și o călugăriță?

– Nu este nevoie, îi răspunse. Apartamentul meu este situat numai la doi pași de aici. Voi merge pe jos. Mulțumesc oricum.

– Foarte bine. Atunci vom merge împreună pe jos.

Ieșiră afară din restaurant, în atmosfera de carnaval din Waikiki.

– În ce direcție?

Mergând pe lângă el, Maggie era conștientă cât de înalt era Rob. Creștetul capului ei abia îi ajungea la bărbie și, oricât încerca el să-și potrivească pașii mari cu ai ei, îi era totuși greu să țină pasul cu el.

Spera ca el să nu încerce să facă ceva când vor ajunge la ușa apartamentului. Și nu dorea acest lucru pentru că era foarte

obosită din cauza zilei foarte agitate pe care o avusese. Dar ar fi fost dezamăgită.

Se opri în fața palmierului bătrân de la intrarea în bloc.

– Am ajuns.

După ce-i arătă ușa apartamentului, descuie și se întoarse să-și ia la revedere, întinzându-i mâna. Rob i-o strânse, vizibil amuzat de încercarea ei evidentă de a-l forța să plece.

– Pe curând, Maggie. Nu uita să încui ușa.

Când văzu sprâncenele tinerei încruntându-se, îi făcu cu ochiul:

– Nu dispera. O să mă mai vezi.

Îi ținu mâna între ale sale, își atinse buzele cu degetul arătător și apoi atinse buzele ei cu același deget, înainte de a pleca.

CAPITOLUL II

La naiba cu bărbatul acesta! Îi fusese teamă că va încerca să facă ceva la despărțire. Totuși se simțea contrariată că nu încercase nimic. Oare de ce? Sentimentele sale față de bărbați nu erau de obicei atât de ambivalente și era supărată atât pe ea cât și pe Rob din cauza acestui lucru. Nu se simțea deloc în largul său când era vorba de atracția pe care o manifesta pentru el.

Rob nici măcar nu era tipul de bărbat pe care și-l dorea să facă parte din viața ei. Și mai mult decât orice, nu dorea să se implice într-o relație serioasă. Dacă vreun bărbat făcea cel mai mic gest ce îi sugera că este interesat într-o relație ceva mai mult decât platonică, Maggie îi dădea de înțeles, plină de tact dar foarte clar, că nu mai avea ce căuta în viața ei.

Mama ei recunoștea faptul că fusese mult prea protectoare în educația pe care i-o dăduse, căci dorise să recupereze handicapul de a fi unicul părinte pe care-l avea Maggie. Tânăra fusese trimisă la un liceu numai de fete și avusese puține ocazii să se întâlnească cu băieți și să trăiască experiențele pubertății, cu flirturile și decepțiile aferente, atât de necesare pentru a se putea maturiza.

Trecuse deja de primul an de colegiu când avusese primul ei iubit adevărat. Și atunci crezuse că amândoi împărtășeau o iubire profundă și fără sfârșit. Și-a pierdut virginitatea într-o noapte nememorabilă, într-o încercare stângace și scurtă, în apartamentul împrumutat de către un amic. Relația celor doi a mai continuat greoi de-a lungul următoarelor săptămâni, până într-o zi când Maggie a aflat că partenerul ei se lăudase peste tot cu marea sa cucerire și cu abilitățile sale în materie de sex.

Din punctul ei de vedere, momentul în care ei făcuseră dragoste se scursese rapid și frustrant. În nici un caz nu semăna cu descrierile pompoase pe care el le lansase.

Rupsese relația cu el imediat. În urma acestei experiențe a devenit o persoană mai tristă și mai serioasă care învățase că ceea ce considerase dragoste adevărată, fusese în realitate numai poftă trupească, în nici un caz un sentiment demn de luat în seamă.

*
* *

Stătea în fața șevaletului de două ore și încerca să picteze hibiscus pe un fundal ce reprezenta un perete de lavă. Încerca pentru a treia oară, când aruncă pensula dezgustată. Nu se putea concentra și era prea agitată pentru a se așeza. Hotărî că nu mai avea rost să continue, așa că își spălă pensulele și le așeză la loc. Va trece pe la galerie ca să-l întâlnească pe Tom. Toată săptămâna se gândise să dea o raită pe acolo și să vadă ce se mai întâmplase cu expoziția. Ar avea timp să stea un pic la taclale cu Tom și apoi ar putea să se ducă pe plajă. Își puse un costum de baie, o pereche de pantaloni scurți și un tricou pe deasupra. Își aruncă un prosop și un măr în geanta de plajă și plecă, ușurată că poate închide ușa în urma ei și poate renunța la lucru pentru puțin timp.

Când intră în galerie, Tom stătea lângă o pictură ce reprezenta o petrecere dată în cinstea zilei de naștere a unui copil. Stătea de vorbă cu o pereche în vârstă, aflată cu siguranță în vacanță. Le explica acestora obiceiul localnicilor de a sărbători împreună cu familia și prietenii împlinirea primului an de viață al copiilor. Obiceiul apăruse cu mult timp în urmă, când rata mortalității infantile era foarte ridicată.

O zări pe Maggie și își ridică sprâncenele în semn de salut, dar continuă să vorbească cu cei doi turiști. Nedorind să-l întrerupă în mijlocul unei posibile vânzări, tânăra hoinări prin galerie, privind la clienții care admirau selecția de opere de artă expuse în Galeria Pacifica. Observă că unele dintre lucrările lui Tom purtau însemnul discret „Vândut".

– Hei, Maggie, ce mai faci?

Se întoarse pentru a privi în ochii căprui ai lui Tom Kuhana. Ochii aceia, parcă lichizi, împreună cu statura impresionantă reprezentau trăsături evidente ale descendenței sale hawaiene. Oamenii erau surprinși de faptul că o persoană care arăta ca Tom putea să creeze culori atât de vii ce reprezentau viața poporului din Hawaii.

– Nu prea rău. Se pare că lucrurile merg destul de bine pe aici. Îmi pare bine pentru tine.

Tom era unul dintre prietenii cei mai apropiați ai lui Maggie. Se întâlniseră sporadic în timpul ultimului an când erau în facultate, dar de comun acord ajunseseră la concluzia că singura relație ce putea exista între ei era o relație pur platonică.

– Da, lucrările mele se vând mai bine decât mă așteptam. Este cu adevărat o fericire să vezi că oamenii reacționează la sentimentele pe care le ilustrezi pe pânză. Cuplul acela mi-a cumpărat tabloul.

– Minunat! Felicitări!

– Mulțumesc. Tu la ce lucrezi acum? Trebuie să fie ceva deosebit. Nu te-am văzut toată săptămâna.

– Ca să-ți spun adevărul, n-am fost în stare să fac aproape nimic, răspunse Maggie, ridicând ușor din umeri. Nu sunt în cea mai bună stare de spirit.

– Maggie dragă, o mustră Tom, tu știi cel mai bine. Dacă vrei să mănânci trebuie să pictezi. Nu poți să aștepți să fii într-o anumită stare de spirit. Uneori inspirația vine în timp ce pictezi, nu înainte de a te apuca.

– Știu, știu, dar în ultimul timp toate culorile pe care încerc să le pun pe pânză arată mult prea întunecat. Cred că trebuie să mă duc pe plajă pentru vreo două ore înainte de a mă apuca din nou de lucru. Poate că aerul sărat și apa mă vor ajuta să mă relaxez.

– S-ar putea, fu de acord Tom, înainte de a se întoarce pentru a discuta cu un client care-l întreba despre prețul unui bol din lemn de koa.

Pe plajă Maggie își întinse prosopul, își dădu jos pantalonii și tricoul și începu să facă exerciții pentru brațe și umeri. Dorea

să-şi mişte cât mai mult muşchii pe care-i simţea încordaţi. După ce-şi termină gimnastica, se întinse pe burtă, cu bărbia sprijinită pe braţe ca să poată cuprinde cu privirea plaja.

Nu departe de ea, copiii făceau săpături în nisip, iar în depărtare se auzea un radio. În apă un grup de tineri râdea şi ţipa în timp ce se împroşcau cu apă. Murmurul slab al valurilor venea să completeze simfonia sunetelor. Soarele ce-i înviora pielea ca un adevărat balsam şi briza uşoară a mării adiindu-i prin păr o ajutară pe Maggie să se relaxeze aşa cum îşi dorea.

In sfârşit îşi dădea seama că adevărata ei problemă de-a lungul acelei săptămâni fusese tensiunea nervoasă. Totul începuse atunci când l-a cunoscut pe Rob Coulter. Din acel moment nu-şi mai găsea liniştea, nu se mai putea concentra. Tot timpul era atentă la telefon. De obicei era nepăsătoare când acesta suna. Îl lăsa să sune fără să ridice receptorul atunci când lucra. Îşi spunea că cel ce o căuta va reveni cu siguranţă dacă într-adevăr avea ceva important de comunicat.

Dar acest lucru nu se întâmplase şi săptămâna aceasta. Aproape că îşi rupsese un deget de la picior când se împiedicase de măsuţa de cafea în graba ei de a răspunde la telefon. Din nefericire se dovedise a fi doar un agent comercial care-i oferea un serviciu gratuit de evaluare a costurilor de construcţie a unui acoperiş. Abţinându-se cu greu să izbucnească, refuză politicos oferta şi puse în funcţiune robotul automat. Trecuse deja o săptămână şi Rob nu o sunase încă.

Ochii lui Maggie hoinăreau peste crestele valurilor ce se spărgeau de mal. Latura sa artistică o făcu să remarce albastrul turcoaz al apei dinaintea asfinţitului şi culorile pe care le schimba cerul la orizont. Dar nuanţa apei îi aduse aminte de ochii lui Rob. Îşi întoarse privirea ca să nu mai zărească acea privelişte.

*

* *

Dumnezeule, ce săptămână avusese! Dacă nu se mai ivea nimic în următoarea jumătate de oră, ar putea să iasă din tură la

timp. În fiecare seară trebuise să stea până târziu. Poate că azi nu se va repeta.

– Domnule comandant, dacă nu mai aveți nevoie de mine în seara asta, aș dori să plec. Le-am promis soției și copiilor că îi voi scoate la pizza în oraș.

Locotenentul comandant Rob Coulter își ridică privirea din hârtiile pe care le avea în fața sa pe birou. Îl zări pe ofițerul Hawkins în cadrul ușii.

– Nici o problemă. Cred că asta a fost tot pe ziua de azi. Poți să pleci acasă. Și eu am de gând să fac același lucru. Îți doresc un sfârșit de săptămână cât mai plăcut. Ținând cont de săptămâna care se încheie, îl meriți cu prisosință.

– Mulțumesc, domnule. Și dumneavoastră la fel.

După ce Hawkins plecă, Rob își termină raportul despre ultimul exercițiu de antrenament pe care tocmai îl încheiaseră. Verifică seiful din spatele biroului său, unde se aflau documente strict secrete. Era încuiat. Se ridică și își puse șapca pe cap în timp ce aruncă o privire pe cadranul ceasului. Dacă se grăbea putea să ajungă pe chei înainte ca ultimul feribot să plece din Fort Island. Era destul de incomod să aibă birourile în Fort Island, chiar în mijlocul Pearl Harbour-ului, dar era foarte util pentru echipa sa. Scopul lor nu era de a face reclamă unde își aveau cartierul general. Nu doreau să bată la ochi.

În timp ce se grăbea către locul unde își parcase mașina, soarele după-amiezii târzii se reflecta în insigna lustruită pe care o purta în piept. Tridentul ținut în gheare de către un vultur, ce se afla prins în clapa buzunarului din stânga pieptului, dovedea că era membru al grupării SEAL a Marinei Militare. SEAL era cea mai bună și cea mai bine antrenată echipă de luptători din lume. Rob obținuse acea insignă aproape imediat după ce se înrolase în marină.

Inițialele însemnau Apă (SE = sea), Aer (A = air) și Pământ (L = land) și demonstra faptul că era un luptător perfect antrenat pentru a lupta în oricare din aceste locuri. Era o combinație de înotător subacvatic, parașutist și luptător de gherilă. Datorită riscului ridicat de pericol pe care îl presupunea activitatea sa, antrenamentele erau riguroase și permanente. Era perfect

conștient că viața lui depindea de gradul de pregătire fizică și de abilitățile sale. Nu-l deranja faptul că trebuia să se antreneze mereu. Singurul lucru care nu-i plăcea erau rapoartele pe care trebuia să le întocmească cu privire la aceste antrenamente.

Totul începuse când era în ultimul an de liceu. Un recrutor din cadrul marinei le vorbise lui și întregii clase despre programul SEAL. Toată această poveste era „marfă" pentru băiatul unor fermieri din Kansas. Imediat l-a cucerit. S-a înscris la NROTC în cadrul Universității Kansas, iar după absolvirea studiilor se oferise voluntar pentru SEAL.

Cele mai grele i s-au părut antrenamentele prin care trecuse. Dar dacă ar fi s-o ia de la capăt, ar alege exact același drum. A fi ofițer SEAL nu era pentru el o meserie, era chiar ceea ce-și dorea. Și avea norocul de a face ce-și dorea cel mai mult.

Minunat! Feribotul nu plecase încă. Se urcă cu mașina la bordul acestuia. Se gândea că cel mai bun lucru ar fi să facă un duș lung și fierbinte. Apoi dorea să meargă la Galeria Pacifica. Dorea s-o vadă pe Maggie Brandon. Cu o săptămână în urmă aceasta îi spusese că vinerea era ziua ei când lucra la galerie. Spera să nu fi plecat înainte de a ajunge el acolo.

Ar fi vrut să-i dea un telefon ca să stabilească o întâlnire, dar săptămâna de lucru care tocmai se încheiase fusese atât de agitată încât nu dorise să propună un anumit program și apoi s-o sune pentru a-l anula.

Imaginea ochilor ei calzi și gropița ce-i apărea în obrazul stâng când era amuzată îl însoțiseră toată săptămâna. Acea imagine și încă una. Cea a formelor corpului ei, care puteau face orice bărbat să-și dorească s-o atingă.

*
* *

Maggie se afla la lucru de șapte ore când clopoțelul de la intrare sună. Își ridică privirea și-l zări pe Rob intrând în galerie, umplând cadrul ușii cu statura sa înaltă. O fericire instantanee îi umplu sufletul și nu putu să se împiedice ca zâmbetul să-i înflorească pe buze.

– Măi să fie! Asta da, surpriză!

– N-ar fi trebuit să fie nici o surpriză. Ți-am spus că o să ne mai vedem. Deși, sincer să fiu, nu mă gândisem că va dura atât de mult. Am avut o săptămână cam aglomerată.

O privi vrăjit din cap până-n picioare. Părul ei era ca o mătase de culoarea porumbului și ochii mari ca ai unei pisicuțe curioase. Îi admiră curbele line ale sânilor acoperiți de o rochie de culoarea coralului. Talia ei strânsă cu o centură cu cataramă era atât de subțire încât el ar fi putut s-o cuprindă în mâini. Oh!... Arăta chiar mai bine decât își aducea aminte!

Maggie era conștientă că Rob o examina din punct de vedere fizic. Privirile lui admirative o emoționau, dar în același timp o făceau să se simtă nervoasă. Trebui să-și dreagă glasul înainte de a vorbi:

– Acum, pentru că tot ești aici, nu vrei să faci un tur al galeriei?

Maggie îl conduse, bucuroasă că putea să discute despre artă. În galerie se afla o colecție minunată de artă contemporană hawaiană, începând cu țesături și terminând cu sculptură, olărie și pictură. Obiectele expuse aveau diverse mărimi.

– Îți place arta? îl întrebă în timp ce treceau de la un exponat la altul.

– Mă interesează, dar nu știu foarte multe despre ea. Mă tem că în acest domeniu sunt tipul de om care „știe doar ce-i place".

Maggie zâmbi:

– Să știi că aceasta este ultima și cea mai importantă apreciere în artă.

Făcu o pauză, conștientă de faptul că se aflau în fața uneia dintre lucrările sale. Rob remarcă semnătura:

– Tu ai pictat acest tablou?

Maggie dădu din cap afirmativ. El studie cu atenție tabloul din fața sa. Încerca să surprindă indicii ce o reprezentau pe femeia care îi atrăsese atenția din momentul în care intrase atât de brusc în viața lui. Stilul ei de pictură era impresionant. Culorile curate și strălucitoare i se păreau lui Rob niște mâzgăliturі haotice. Dar când se dădu un pas înapoi își dădu seama că acestea se întrepătrundeau și fuzionau.

Un tablou i-a plăcut în mod deosebit. Reprezenta un amestec luxuriant de palmieri și ferigi ce formau un paradis verde, cu pete de culoare simbolizând flori multicolore. Părea ca o primăvară. Doar în depărtare se iveau vârfurile cenușii ale zgârie-norilor, înălțându-se pe cerul albastru presărat cu nori. Privi mica etichetă de lângă tablou. Titlul tabloului era „Paradoxul din Honolulu" și i se păru cunoscut. I se părea ceva familiar. Căuta ceva în minte cu care să facă legătura.

Văzându-l atât de concentrat, Maggie râse și-i spuse:

– Este aleea pe care am alergat vinerea trecută când am dat peste tine.

Rob pocni din degete în semn că și-a adus aminte.

– Desigur.

Se hotărî imediat.

– Aș vrea să cumpăr acest tablou.

– Rob, nu este nevoie să cumperi nimic. Nu ți-am arătat aceste tablouri cu scopul de a vinde ceva.

– Sunt sigur de asta, îi răspunse, anihilând opoziția ei. Pur și simplu vreau acest tablou. Dacă vrei, poți să numești asta amintirea unei seri de neuitat.

Entuziasmul lui Rob o împiedică pe Maggie să mai spună ceva. Obrajii ei erau roz-trandafirii, iar buzele delicate zâmbeau îmbietor. Rob își propuse să le încerce gustul cât mai repede posibil.

Maggie era flatată, dar și dezorientată în același timp, pentru că el dorea acel tablou atât de mult.

– Bine, poți să-l iei dacă dorești.

– Știu foarte bine că-l vreau.

Ochii lui o țintuiră. Mutându-și cu greu privirea în altă parte, Maggie luă tabloul de pe perete și-i promise că-l va împacheta. Era mulțumită că avea ceva de făcut. Acest lucru mai destindea atmosfera încărcată din jurul lor.

– Poți să pleci acum, ca să luăm cina împreună? o întrebă Rob în timp ce ea se afla în biroul din spatele galeriei și împacheta tabloul proaspăt achiziționat de el.

– Nu pot să plec de aici timp de încă o oră. De obicei vindem destul de mult vineri seara.

Nota de regret pe care o simțea în vocea tinerei îi gâdilă urechile lui Rob.

– Hmm.

Dintr-o dată fața i se lumină.

– Nici o problemă. O să aduc cina aici. Mă întorc repede.

După trei sferturi de oră, când se întoarse, aducea două pungi mari de hârtie. Una din ele emana o aromă de mâncare chinezească, iar cea de-a doua conținea o sticlă rece de vin și două pahare.

– Unde putem să le întindem?

Maggie făcu imediat loc pe birou, iar Rob goli pungile aranjând masa.

– Vinul nu este unul dintre cele mai bune, dar este cel mai bun pe care l-am putut găsi într-un timp atât de scurt, spuse Rob.

Deschise sticla cu un tirbușon pe care-l avea într-una din pungi și turnă vin în ambele pahare.

– Sunt sigură că este un vin bun, răspunse Maggie. Un vin foarte bun pentru mine ar fi ca și cum ai strica orzul pe gâște. Nu sunt un cunoscător în acest domeniu. Dar sunt genul „știu doar ce-mi place".

Schimbară un zâmbet la auzul cuvintelor rostite și de el în aceeași seară.

– Și cam ce-ți place?

– Prefer vinul alb.

– Atunci ai noroc, spuse el ridicându-și paharul. Închin în cinstea gusturilor noastre.

Maggie râse și-și ridică paharul pentru a ciocni cu Rob. El scoase mai multe cutii de carton și două farfurii de unică folosință, iar acum se uita disperat în interiorul pungii în care fuseseră acestea.

– Oh, murmură.

– Ce s-a întâmplat?

– Singurele ustensile pentru mâncat sunt bețișoarele.

– Și ce s-a întâmplat, băiete? N-ai învățat să le folosești? îl necăji Maggie.

– Mă tem că nu. Poate că voi, aici pe insulă, le folosiți des, dar Kansas-ul este mult prea departe de aceste locuri.

– Să știi că nu este prea greu. Poftim, o să-ți arăt.

Desfăcu învelitoarea de plastic în care se afla o pereche de bețișoare de lemn și-i arătă cum să le apuce. Unul dintre ele trebuia ținut fix, sprijinit pe inelar, în timp ce cu degetele mare, arătător și mijlociu putea să manipuleze celălalt băț.

Rob făcu un efort disperat ca să-i imite mișcările. Izbuti să apuce câteva boabe de orez, și asta doar datorită faptului că acesta era lipicios. Reuși apoi cu mare dificultate să apuce o bucată de carne de porc, dar o scăpă imediat în farfurie, înainte de a apuca s-o ducă la gură. În cele din urmă exclamă nemulțumit:

– În ritmul ăsta o să stăm aici toată noaptea!

După un moment de gândire, adăugă:

– Nu că m-ar deranja să petrec noaptea cu tine, dar îmi trec prin minte alte lucruri pe care le-am putea face împreună.

Lucrurile pe care le sugerau cuvintele lui Rob îi provocară lui Maggie o strângere în stomac. Pentru a-i evita privirea, se aplecă și deschise o ușă a unui bufet aflat lângă birou.

– Nu pot să te las să te mai chinuiești, îi spuse. Conștiința nu mă lasă. Poftim.

În bufet se aflau un ceainic, un borcan de nes, pliculețe de ceai, o cutie de zahăr, un borcan de îndulcitor și o pungă plină cu furculițe și cuțite din plastic. Îi oferi o furculiță. Gropița din obraz apăru din nou, deși făcea eforturi vizibile să se abțină să nu zâmbească.

– Ia să vedem! Ce avem noi aici? întrebă Rob râzând de Maggie, în timp ce lua furculița. Nu este frumos ce-ai făcut, fetițo, nu-i frumos deloc! Ar trebui să te pedepsesc și să te las să mănânci toată mâncarea cu mâna.

– Ai dreptate, am fost rea. Îmi pare rău.

Lăsă capul în jos, uitându-se la el printre gene. Își împreună mâinile rugându-se de el:

– Te rog, poți găsi în inima ta un pic de bunătate pentru a mă ierta?

– Pentru că sunt foarte mărinimos, îi spuse el adoptând un ton oficial, o să trec cu vederea de această dată. Ai grijă să nu se

mai repete, pentru că altfel va trebui să iau măsuri și să te pedepsesc.

– O, mulțumesc, domnule. Sunteți într-adevăr o persoană bună la suflet.

Rob râse de felul în care Maggie folosise un ton pretins lingușitor pentru a-și rosti ultimele cuvinte.

– Să nu contezi pe asta. Trebuie să te atenționez că îmi face plăcere să te am la picioarele mele.

– Să nu te obișnuiești cu ideea asta. Nu fac acest lucru prea des.

– Păcat. Suna bine.

Zâmbetul răutăcios al lui Rob i se părea lui Maggie de nesuportat. Fu scutită însă să-i răspundă, căci tocmai intraseră în galerie câțiva clienți. Aceștia doreau câteva lămuriri, așa că Maggie le ieși în întâmpinare.

Rob admiră atitudinea ei prietenoasă când discuta cu clienții. Maniera ei relaxantă și plină de entuziasm o ajută să vândă două piese din expoziție în răstimpul cât el o privea.

După ce vizitatorii plecară, Maggie se întoarse lângă Rob și se așeză pentru a-și termina cina.

– Te pricepi foarte bine, dădu Rob din cap arătând spre galerie. Știi cum să discuți cu oamenii, cum să-i faci să se simtă bine.

– Eu am o anumită teorie: oamenii au tendința de a cumpăra o operă de artă atunci când știu câte ceva despre cel care a creat-o. Atunci ei simt că se apropie de sufletul artistului prin acea piesă. Ca să fii un artist bun trebuie să fii un bun vânzător.

Rob era impresionat. Nu cunoștea artiști, dar și-i imagina ca fiind niște hippie întârziați, cu capul în nori și total rupți de realitate. Maggie îl forța să-și revizuiască atitudinea în acest sens.

Umplu din nou paharele cu vin și o întrebă:

– Cum ai început să pictezi?

– Mi-a plăcut dintotdeauna să desenez și să pictez, iar în gimnaziu am luat câteva ore. Mama avea un prieten care obișnuia să-și expună lucrările pe gardul grădinii zoologice, în fiecare duminică. Acesta m-a întrebat dacă nu vreau să-mi atârn

și eu picturile într-un colț. Una dintre acestea s-a vândut. Emoția pe care am simțit-o la gândul că cineva a considerat că merită să dea bani pentru ceea ce am creat eu, m-a determinat să-mi hotărăsc drumul în viață. Specializarea în facultate au fost artele frumoase. Bineînțeles că am urmat suficiente cursuri de afaceri pentru a putea să administrez banii pe care speram să-i câștig. Cred că ți-am spus deja mai multe decât doreai să afli, completă Maggie, după ce-și termină povestea.

– Maggie, aș vrea să știu cât mai multe despre tine, dacă ești dispusă să-mi povestești.

Căldura lenește din ochii lui Rob o făcu pe Maggie să considere că deja el știa prea multe din secretele ei.

Cum lui nu-i plăcea să vorbească despre meseria lui, tânăra îl întrebă despre copilăria lui la fermă. El îi vorbi aventurile pe care le trăise în adolescență. I-a povestit despre întâmplarea când el și prietenul lui s-au hotărât să fure plăcuțele de înmatriculare ale mașinii șerifului. I-a povestit despre ziua când el și Mary Louise Putnam se rostogoleau în fânul din șură, iar el a căzut și și-a rupt mâna.

Maggie râdea atât de mult încât îi dădură lacrimile. Dădu din cap.

– Se pare că ai fost o adevărată pacoste de copil.

– Nu-i adevărat. Am fost doar un copil neastâmpărat, așa cum obișnuia mama să-i spună tatei când voia să-l îmbuneze după ce eu făceam o nouă cascadorie. Cred că biata mea mamă mai este și acum un pic uimită de faptul că am devenit un cetățean onorabil.

Maggie se simțea atât de bine încât fu surprinsă când aruncă o privire ceasului de la mână. Trecuse deja de ora închiderii.

– Acum pot că încui ușa oficial, anunță ea.

– Perfect. Hai să adunăm ce a mai rămas din această cină și să mergem să facem o plimbare pe plajă. Este o seară minunată.

După ce strânseră resturile, Rob scoase o carte de credit din portofel.

– Aproape că uitasem să plătesc pentru tablou. O să-l duc în mașină cât timp termini tu aici. Mă întorc într-o clipă.

Până se întoarse el, Maggie strânsese totul, încuiase ușa și îl aștepta la intrare. Rob își băgă cartea de credit în portofel și o luă de mână. Se îndreptară spre plajă. Se mișcau încet de-a lungul plajei, uitându-se la ceilalți oameni care se plimbau, și admirând cerul la asfințit.

Lui Maggie i se părea normal ca Rob s-o țină de umeri și s-o tragă mai aproape de el. Când brațul ei liber ajunse să fie o barieră între ei, Rob i-l luă cu blândețe și i-l așeză în jurul taliei lui. La fiecare pas pe care-l făceau, Maggie simțea arcuirea mușchilor brațului lui ce-i înconjura talia. Nu-și amintea să mai fi simțit așa ceva cu vreun alt bărbat înainte. Era un lucru nou, dar plăcut. În timp ce mergeau în tăcere, tânăra descoperea ce plăcere simțea pășind alături de el, ce senzație plăcută îi dădea trupul lui cald și puternic ce se mișca lângă ea.

Stele își făceau apariția pe cer și crâmpeie de muzică se auzeau dinspre unul dintre hotelurile de pe plajă. Maggie simțea cum o toropeală dulce punea stăpânire pe ea și își lăsă capul pe umărul lui Rob. O făcu doar ca o încercare, dar descoperi că era chiar mai plăcut decât o simplă plimbare pășind înlănțuiți. El îi atinse obrazul cu tandrețe, iar Maggie fu surprinsă de faptul că trebuie să reziste tentației de a-și întoarce capul și de a-și lipi buzele de palma lui.

Când ajunseră într-o zonă adăpostită de privirile indiscrete ale altora de către un salcâm falnic, Rob se opri și o întoarse pe Maggie cu fața către el. Mâinile sale îi cuprinseră fața și murmură:

– Toată seara mi-am dorit să te sărut. Nu cred că mai pot aștepta.

Degetul lui mare ridică bărbia fetei, iar gura lui se aplecă spre a ei. Buzele i se așezară ușor peste ale ei, gustându-le cu nesaț. Rob făcu o mișcare lină, savurând căldura și parfumul pe care ea le emana. Când simți că Maggie îi răspunde la sărut, el își schimbă înclinarea capului pentru a putea să-și adâncească sărutul. Limba lui aluneca pe buzele ei, apăsându-le ușor pentru a le deschide. Acestea se depărtară încet, iar Rob pătrunse în interiorul lor. Tăcerea ei îl încurajă să pătrundă și mai mult.

Maggie îi răspunse cu mișcări identice ale limbii ei. Simțea cum aroma de vin alb a gurii lui o îmbăta. Instinctiv, îi înconjură talia cu blândețe, aducându-l mai aproape și arcuindu-se spre trupul lui. Mâinile lui alunecară pe spatele ei, strângând-o mai tare la piept. Un mârâit slab de aprobare izvorî din gâtul lui. Când limba lui pătrunse și mai adânc, în mintea lui Maggie nu mai exista nici un gând de a-l respinge. Ar fi dorit să continue sărutul la nesfârșit dacă el nu și-ar fi desprins buzele de ale ei și nu i-ar fi așezat capul pe piept. Îl auzea cum respira greu.

Rob era răvășit de pasiunea puternică pe care o simțea pentru Maggie. Încerca să-și revină cu dificultate din emoția trăită și o îndepărtă pe tânără cu mâini care nu erau foarte sigure. Ochii ei erau acum violeți sub reflexele cerului. Erau mai largi și mai uimiți când îl priveau pe Rob. Capul îi tremura un pic în timp ce continua să se uite la el plină de confuzie. Își amintea încă gura plină de sărutul lui, iar degetele lui i se păreau încordate ca și cum el s-ar fi luptat cu tentația de a o săruta din nou.

– Maggie, iubito, cred că ar fi bine să ne mișcăm din loc înainte de a fi arestați.

Își puse brațul pe umerii ei și o trase ușor înainte.

Ea se mișcă lângă el, simțindu-se ametită. Ochii îi erau ațintiți spre un punct aflat undeva înainte. Dacă brațul lui Rob n-ar fi sprijinit-o, cu siguranță că genunchii n-ar fi susținut-o. Nimeni nu-i mai provocase o reacție atât de rapidă și intensă. Era mirată de ușurința cu care se lăsase cucerită.

Până când ajunseră la marginea plajei, respirația ei revenise la normal, dar simțea că rămăsese sensibilă la senzațiile pe care i le transmitea atingerea trupului lui Rob. Mâna pe care el și-o puse pe spatele ei pentru a o face să se îndrepte spre barul aflat lângă plajă, o făcu să-i crească temperatura corpului, ca și cum materialul rochiei pe care o purta n-ar mai fi existat.

După ce chelnerul le luă comanda și plecă, Rob se aplecă și luă mâna lui Maggie. Vocea lui era caldă când o întrebă:

– De ce am impresia că ceea ce ți s-a întâmplat în seara aceasta nu este ceva obișnuit pentru tine?

În ciuda faptului că se simțea vulnerabilă în fața lui, nu putu să joace teatru și să se prefacă a nu fi înțeles întrebarea. Își lăsă privirile în jos, neputând să se uite în ochii lui, dar îi răspunse cinstit:

– Pentru că așa și este. Nu obișnuiesc să ajung în astfel de situații cu bărbații.

De fapt, nu ajung *niciodată* în astfel de situații cu bărbații, își duse mai departe șirul gândurilor. Continuă apoi cu voce tare, dar cu dificultate:

– Nu consider că sexul trebuie să facă neapărat parte dintr-o relație între un bărbat și o femeie. Când este implicată și latura sexuală, de obicei cineva este rănit – și de obicei acel cineva este femeia.

– Pot să te întreb cum ai ajuns la această concluzie?

Maggie îi povesti întâmplarea nefericită pe care o trăise.

– Câți ani ai? o întrebă Rob.

Maggie clipi.

– Douăzeci și cinci.

Rob păru surprins.

– Și colegul acela din timpul colegiului a fost singurul bărbat cu care te-ai culcat?

Tonul vocii lui i se păru neîncrezător și o făcu pe Maggie să se apere.

– Da, îi răspunse ea scurt, ridicându-și bărbia.

– Maggie, dacă un bărbat te dorește nu înseamnă neapărat că este un ticălos. Ți-a trecut vreodată prin minte că s-ar putea să nu ai dreptate?

– Ca să fiu cinstită, nu. Personal consider că partea cu sexul este prea mult exagerată. Eu sunt mulțumită de felul în care stau lucrurile acum. Sexul doar complică ceea ce ar putea fi o foarte plăcută cunoștință.

Rob deschise gura pentru a-i răspunde, dar se răzgândi și dădu din cap în semn de dezaprobare. Încercă din nou:

– Dar bărbații cu care ai avut întâlniri? Ce s-a întâmplat atunci când ei au avut alte opinii decât ale tale?

– Știau foarte bine ce gândeam. Dacă nu le-a plăcut, nu mai trebuiau să se întâlnească cu mine în continuare. Asta este valabil și pentru tine, adăugă ea încet.

– Fii atentă, Maggie. Aș putea să iau acest avertisment drept o provocare.

La aceste cuvinte îi strânse încheietura mâinii și simți cum sângele ei pulsa sub atingerea degetelor lui. Maggie nu era chiar atât de rece, de gheață, pe cât dorea să se creadă că este.

Maggie își smulse mâna din ale lui Rob, arcuindu-și sprâncenele ca o amenințare.

– Se pare că nu-ți lipsește deloc încrederea în tine.

Chelnerul le aduse comanda, iar Rob își ridică paharul, zâmbindu-i dezarmant.

– Ce-ai zice de un armistițiu? Promit să fiu cuminte tot restul serii.

Maggie încercă să-i arunce o privire aspră și să-și ascundă zâmbetul ce i se infiripă în colțul gurii. Pe măsură ce el clipea des, tânăra renunță.

– Bine, în regulă. Pace, fu ea de acord, ridicându-și paharul de apă minerală și ciocnindu-l de paharul lui plin cu vin.

Tot restul serii, Rob făcu eforturi de a evita subiecte spinoase pentru ei și de a conduce discuția către lucruri pe care le aveau în comun. Descoperiră că amândurora le plăcea muzica modernă hawaiană, înghețata făcută în casă și după-amiezile de duminică petrecute pe plajă.

După ce își terminară băuturile, se plimbară până în locul unde lăsaseră mașina – un Mustang decapotabil roșu din 1967. La vederea acestuia Maggie fluieră admirativ, iar Rob zâmbi. Plin de curtoazie îi deschise ușa fetei pentru a intra în mașină. Capota era lăsată, iar drumul sub stele până acasă la ea fu mult prea scurt, după părerea ei. Când ajunseră, Rob o conduse până la ușă și o invită să-și petreacă duminica cu el pe plajă, la un picnic.

– Sună bine, răspunse Maggie. Dar cu o condiție: lasă-mă pe mine să aduc mâncarea de această dată. Preferi ceva în mod deosebit?

Zâmbetul care apăru pe buzele lui Rob fu malițios.

– Vrei să spui dacă îmi mai place și altceva în afară de blondele cu ochi verzi? Serios, îmi va plăcea orice vei aduce tu. Trec să te iau în jur de ora unsprezece.

Maggie descuie ușa și se întoarse către el.

– Vrei să intri pentru o cafea sau altceva?

Urmă o pauză îndelungată, timp în care Rob o privi cântărind variantele.

– Nu cred că ar fi bine să intru, în seara asta.

Îi ridică apoi bărbia cu degetele și o sărută ușor.

– Noapte bună, Maggie. Ne vedem duminică.

CAPITOLUL III

Sâmbătă dimineața se trezi hotărâtă să recupereze timpul pierdut. Voia să picteze. Lucră toată dimineața, făcând pauză doar o jumătate de oră pentru a lua prânzul. Apoi se apucă din nou de lucru, neoprindu-se toată după-amiaza. În sfârșit, când termină treaba și-și spălă pensulele, se simțea mulțumită de ceea ce realizase. Reușise să picteze tabloul reprezentând hibiscusul și trecuse la schițele unui nou tablou, care înfățișa niște orhidee.

Trebuia să se gândească la pregătirile pentru ziua următoare, când ea și Rob urmau să se ducă la plajă. Judecând după statura lui impunătoare, Rob nu părea genul de om care să se satur doar cu un fruct și o bucățică de brânză, cum obișnuia ea să ia când se ducea singură. Se hotărî să se ducă la băcănie pentru a cumpăra cele necesare: șuncă, brânză și carne pentru friptură, și căpșuni proaspete pentru desert. Cumpără de asemenea un borcan mic de dulceață pentru a unge croasantele pe care le găsea numai la brutăria ei preferată. Ajunsă acasă spălă fructele și bagă la cuptor carnea, apoi o lăsă să se răcească și o puse în frigider. Geanta de plajă era gata pregătită. În ea pusese un prosop, o carte și alte obiecte necesare.

Deși era obosită, somnul îi fugea de pe gene. Stătu în pat mai mult de o oră fără să adoarmă. Se gândea numai la Rob și încerca să-și aducă aminte dacă i se mai întâmplase vreodată să aștepte cu atâta nerăbdare să se întâlnească cu un bărbat. În cele din urmă adormi, întrebându-se ce va face toată dimineața până va sosi Rob s-o ia la plajă.

N-ar fi trebuit să-și facă probleme din acest punct de vedere. Din cauza faptului că se zvârcolise toată noaptea, adormi atât de

târziu încât când se trezi abia mai avut timp să facă un duș, să-și ia un bloc de desen pentru schițe și să-și pună un bikini roz. Tocmai își punea pe deasupra o bluză lungă tipic locală când se auzi soneria. Alergă repede să deschidă.

Rob se afla în pragul ușii, purtând o pereche de pantaloni scurți albi și un tricou albastru descheiat la guler. Maggie se întrebă dacă el era conștient de efectul devastator pe care-l făceau ochii lui atunci când purta acel tricou. Bărbatul îi zâmbi, iar Maggie fu sigură că era conștient de acest lucru. Pentru ea ochii aceia aveau darul să o facă să simtă cum îi trec fiori din cap până-n picioare.

Rob „o trecu în revistă". Simțea că-i lasă gura apă în timp ce-și plimba privirea de-a lungul picioarelor ei lungi ce se zăreau ieșind de sub bluza lungă.

– Ești gata? Putem pleca?

– Aproape. Intră pentru câteva momente, până termin. Am dormit mai mult ca de obicei azi de dimineață, așa că n-am avut timp să împachetez prânzul. Dar nu-mi ia decât câteva minute s-o fac. Simte-te ca acasă.

În timp ce Maggie scotea mâncarea din frigider și o punea în coșul de plajă, Rob aruncă o privire sufrageriei din apartamentul ei. Raze de lumină pătrundeau prin fereastra larg deschisă și se revărsau peste plante și mobila în stil victorian. Iarba se întindea în fața ferestrei până la intrare și dădea senzația plăcută a unei prispe țărănești.

– Îmi place foarte mult aici, spuse Rob în timp ce intra în bucătărie, unde Maggie tocmai termina de împachetat. Părerea mamei tale cu privire la apartamentul tău nu este departe de adevăr. Parcă te-ai afla într-o grădină.

– Drăguț din partea ta să spui acest lucru. Mulțumesc. Unii dintre prietenii mei s-au exprimat mai puțin elegant: l-au numit „junglă", răspunse Maggie râzând. Unul dintre ei a mers chiar mai departe: mi-a recomandat să împart căști coloniale vizitatorilor.

– Întreaga clădire este minunată. Îți sugerează atmosfera vechiului Hawaii.

– Da, într-adevăr. Și mie îmi place foarte mult. Fratele meu, Mike, care acum este avocat în Los Angeles, a cumpărat-o în scopul de a face o investiție. Mă lasă să stau aici fără nici o chirie, în schimbul administrării imobilului.

După ce termină de pregătit coșul cu mâncare, scoase un termos mare cu ceai cu gheață.

– Știu că cel mai bine ar merge o sticlă de vin împreună cu mâncarea pe care am luat-o, dar nu-mi place ideea de a lua alcool pe plajă. Sper că nu te deranjează.

Exista o lege care interzicea băuturile alcoolice pe plajă. Din păcate, mulți oameni o încălcau. Maggie considera că era o prostie să riști o amendă usturătoare pentru o băutură.

– Bineînțeles că nu mă deranjează. Pe lângă faptul că nu vreau să încalc legea, consider că nu e deloc indicat să consumi băuturi alcoolice pe plajă. Majoritatea accidentelor care au loc aici se datorează băuturii. Prea mulți oameni nu iau în seamă riscurile implicate.

– Presupun că și meseria ta de scafandru te face să consideri că este mai bine să nu se consume băuturi alcoolice pe plajă.

Răspunsul lui fu extrem de evaziv:

– Mda. Dacă ai terminat de împachetat aici, eu o să iau coșul și o să-l duc în mașină.

Ridică coșul și ieși, lăsând-o pe Maggie foarte uimită de felul brusc în care el o lăsase să care singură termosul și geanta de plajă.

După ce totul fu așezat în portbagaj și ei se urcară în mașină, Rob observă soarele ce bătea drept în față. Îi spuse fetei:

– Dacă vrei, pot lăsa capota în jos.

– Oh, nu, răspunse ea repede. Îmi place așa. Soarele și vântul sunt minunate. Ar fi o nebunie să nu ne bucurăm de ele într-o zi ca asta.

Rob fu încântat de răspunsul ei. Porni motorul și plecară.

– Putem merge la Bellows. Este minunat în perioada aceasta a anului.

– Perfect.

Bellows era o fostă fortăreață și unul dintre cele mai frumoase locuri de pe insulă. În mare parte era deschisă publicului.

Maggie își lăsă capul pe spate și își închise ochii, bucurându-se de soarele ce-i dezmierda pleoapele. Avea încredere în Rob că vor ajunge acolo unde își propuseseră, așa că nu era nevoie să fie atentă la drum. Putea să savureze acea zi minunată.

Cu coada ochiului, Rob o putea vedea șezând tolănită confortabil ca o pisică aflată pe pervazul ferestrei la soare. Când se opriră la semafor putu s-o privească mai bine. Vântul plăcut îi adia prin păr și-i mângâia obrajii. O văzu ridicând leneșă o mână ca să dea la o parte o șuviță rebelă de păr, fără a deschide ochii. În acel moment Rob își dori să se aplece și să-i sărute gura încălzită de soare. Știa că așa ar fi făcut dacă un claxon din spate nu l-ar fi atenționat că semaforul își schimbase culoarea. Făcu un efort să se concentreze asupra volanului – și a libidoului său – și demară.

O dată ieșiți din Honolulu, Maggie deschise ochii pentru a admira peisajul coastei de nord a insulei. Frumusețea infinității albastre a oceanului și a cerului nu înceta s-o vrăjească. Pantele abrupte de lavă contrastau cu vegetația deasă formată din bananieri verzi și hibiscuși de culori diferite: roșii, roz și galbeni. Acest peisaj dorea ea să-l surprindă în pânzele sale.

Ajunși pe plajă își luară lucrurile și fără să vorbească între ei dar de comun acord, se îndreptară spre o porțiune mai puțin aglomerată. După ce-și întinseră prosoapele, Rob își scoase tricoul și îl așeză lângă coș, întinzându-se la soare. Apoi își duse mâinile la cap, așteptând-o pe Maggie să se dezbrace.

Tânăra se simțea emoționată văzând corpul minunat al lui Rob. Mușchii puternici ai brațelor și stomacul plat o îmbiau să-l atingă. Avea senzația că admiră un trup de statuie cu arcuiri și unghiuri perfecte. Părul ce-i acoperea pieptul avea aceeași culoare negru-albăstruie ca și șuvițele ce-i încadrau fruntea.

Maggie presupuse că bronzul lui, atât de uniform, asemănător cu lemnul de tek, nu se putea datora decât faptului că petrecea mult timp în aer liber. Se întreba ce culoare avea pielea lui sub slip, dar imediat încercă să-și readucă gândurile „pe linia de plutire", uimită fiind de direcția în care se îndreptau acestea.

Deși se considera mândră de corpul pe care-l avea și pentru care muncea mult să-l mențină în formă, dintr-o dată, sub privirile pline de interes ale lui Rob, se simți nesigură pe ea. Deveni conștientă de fiecare nasture al bluzei pe care trebuia să-l desfacă.

– Hai, să vedem, spuse el.

Ținându-și respirația, termină de descheiat nasturii și lasă să-i alunece încet bluza de pe umeri. O împături și o puse lângă ea.

– Dumnezeule, Maggie, ce bine arăți! exclamă Rob cu respirația tăiată. Ochii lui alunecau uimiți pe pielea ei de culoarea mierii, pe formele armonioase ale corpului și pe sânii mici pe care mâinile lui tânjeau să-i mângâie.

Maggie observase ochii măriți de plăcere ai lui Rob atunci când își scosese bluza, iar răspunsul corpului ei fu imediat. Cum reușea oare acest bărbat să trezească în ea astfel de senzații? Nu era prima oară când se întâlnea cu bărbați la fel de arătoși ca și Rob. Dar niciodată nu simțise altceva decât plăcerea de a fi în compania lor. Trebuia să fie mai atentă la reacțiile sale față de el, căci altfel lucrurile puteau scăpa de sub contro. Trebuia să fie în stare să-și controleze atât sentimentele, cât și viața.

Se întoarse cu spatele și deschise coșul, încercând să-și dreagă vocea pentru a părea cât mai naturală.

– Este în regulă. Am pus tot ce trebuia. Ești gata de masă? Eu am sărit peste micul dejun, așa că sunt moartă de foame.

– Bine, hai să mâncăm.

Maggie scoase friptura, căpșunile și croasantele cu dulceață. După ce îi puse o porție generoasă lui Rob, umplându-i farfuria, luă termosul și turnă ceai cu gheață în două cești.

– Arată foarte bine, Maggie, spuse Rob. Dar spune-mi, este toată această mâncare un test în care trebuie să-mi dovedesc bărbăția?

– De ce întrebi? Te simți amenințat? îl tachină ea.

– Deloc.

Și foarte sigur pe el, luă o bucată de friptură și una de brânză și luă o înghițitură cât mai mare posibil. În tot acest timp nu o slăbi din ochi pe Maggie, care însă își feri privirea. Zâmbetul

malițios din ochii lui o făcea să simtă lucruri pe care n-ar fi dorit să le simtă.

– Este extrem de gustos, spuse Rob între două înghițituri. Dar nu trebuia să muncești atât de mult ca să pregătești totul.

– N-am muncit, dar mă bucur să aud că-ți place. După festinul cu mâncare chinezească pe care mi l-ai oferit tu, nu cred că ar fi fost tocmai potrivit să-ți ofer un prânz format doar din sandvișuri cu unt de arahide.

– Din câte văd, ceea ce oferi tu arată a banchet în toată regula. Cuvintele lui porneau din toată inima, iar tonul era un pic prea sincer.

Expresia feței lui Maggie exprimă consternare.

– Asta nu este bine deloc.

Rob făcu un efort să-și păstreze o expresie normală a feței.

– Știu, dar antreurile arătau atât de bine încât nu am putut să le refuz.

– Întotdeauna vorbești în felul acesta, cu două înțelesuri, sau pur și simplu azi este ziua mea norocoasă?

– Te rog, spuse Rob, încercând să adopte o figură presupus rănită. Mă jignești.

Maggie răsuflă cu zgomot, destul de neobișnuit pentru o femeie.

– Nu prea cred. Dispoziția ta pare să fie în cea mai bună stare.

– La fel și restul din mine. Dacă dorești poți să verifici, spuse Rob, privind-o foarte sugestiv pe Maggie și ridicând din sprâncene.

Felul în care glumea Rob o dezarmă pe fată, făcând-o să râdă și să se destindă.

– Mulțumesc pentru generoasa ofertă, dar trebuie s-o refuz. Singurul lucru pe care vreau să-l verific este gustul mâncării.

Nu era adevărat, dar nu era încă pregătită să recunoască faptul că începea să aibă și alte pofte în afară de cele legate de mâncare.

Luă o felie din friptură, ajutându-se cu degetele. Lui Rob îi plăcuse foarte mult, lucru dovedit de faptul că golise farfuria în care ea îi pusese o porție, și mai luase și un supliment. După ce

își termină și Maggie porția, deschise borcanul de dulceață și își întinse pe croasant cu un cuțit de plastic. Luă o înghițitură, închizând ochii în timp ce savura gustul aluatului pufos și aroma exotică a dulceții.

Rob o urmărea pe Maggie zâmbind, pe măsura ce aceasta mânca. Se întreba cum de ea nu era conștientă de propria ei senzualitate. Își propuse ca într-un timp cât mai scurt să fie aproape de ea în momentele în care se trezea dimineața. Când un strop din siropul dulceții de căpșuni i se prelinse de-a lungul buzei, Rob nu mai putu rezista tentației și își lipi buzele de gura ei, într-un sărut scurt și apăsat. Zări apoi privirea mirată a ochilor ei mărîți și îi zâmbi.

– În comparație cu tine, Eva era o nimica toată. Tu și dulceață de căpșuni, erați prea ispititoare, explică el. N-am putut să mă abțin să fac asta.

Sărutul lui îi lăsă buzele tinerei tremurând, înainte însă de a avea ocazia să se desfete așa cum își dorea. Singurul lucru pe care-l remarcă fu doar faptul că buzele lui erau calde și hotărâte și se potriveau perfect cu ale ei. Spera ca el să nu-și dea seama cât de zăpăcită era din cauza asta.

Rob păru să nu observe. După ce își termină prânzul, puse farfuria și tacâmurile în coșul de picnic. Apoi se întinse pe spate și își închise ochii, murmurând:

– Un stomac plin și un soare cald. Iată niște condiții ideale pentru somn.

Luă apoi prosopul pe care Maggie și-l întinsese și îl așeză lângă al lui.

– Întinde-te și odihnește-te alături de mine.

– Mă gândeam să mă duc să înot un pic. Vrei să vii și tu?

Pe jumătate adormit, Rob mormăi leneș:

– Din câte știu eu, există o poveste veche despre înotul după ce iei masa. Cred că este mai bine să nu ne grăbim. Pe lângă asta, înotul este prea mult pentru un „om de afaceri" ca mine.

La naiba! De ce naiba spusese tocmai acest lucru? Spera ca Maggie să nu-și dea seama de cuvintele lui și să nu înceapă să pună întrebări. Nu era pregătit să răspundă la ele. Deschise ochii și o privi pe Maggie cum strângea resturile ce rămăseseră

după prânz. După ce aceasta termină, o apucă de încheietura mâinii şi o trase în jos, lângă el.

– Stai lângă mine un pic şi apoi vom merge să înotăm.

– Ah, se pare că eşti tipul de bărbat căruia îi place să joace rolul stăpânului.

– Taci, nu vezi că dorm?

Maggie se aşează lângă Rob şi încercă să se relaxeze. Totuşi apropierea de el o făcea să se simtă în orice fel, numai relaxată nu. Umărul lui îl atingea pe al ei, făcând-o să simtă muşchii lui puternici sub învelişul cald de piele. Pentru a-şi concentra gândurile în altă parte, încercă o altă tactică: se rostogoli pe burtă şi-şi sprijini capul pe braţe şi coate pentru a-i putea privi faţa.

– Rob?

– Hmm? murmură el, rămânând cu ochii închişi.

– De unde ai cicatricea asta din colţul gurii?

Buzele lui se crispară înainte ca el să ofteze şi să deschidă ochii.

– Eşti la fel de rea ca şi nepoata mea de patru ani. Nici ea nu vrea să doarmă după-amiaza. Am cicatricea asta în urma unei bătăi pentru o fată pe vremea când eram în liceu. Acum putem să dormim?

– În nici un caz. Vreau mai multe amănunte. Cine a câştigat lupta?

– Cel cu care mă luptam – acum unul dintre cei mai buni prieteni ai mei – afirmă că cicatricea dovedeşte că el a învins.

– Şi chiar a învins?

– Cred că putem să-i spunem remiză, zâmbi Rob la amintirea acelor imagini din copilărie. Eram amândoi suficient de cotonogiţi ca să putem spune că ne-am „achitat cu onoare de această îndatorire".

– Cine a câştigat fata?

Rob îi dădu un răspuns sardonic:

– Nici unul dintre noi. S-a dovedit că Linda nu era îndrăgostită de nici unul dintre noi doi, ci de un altul. Aşa că ne-am hotărât că Linda nu merita atenţia noastră şi am devenit cei mai buni prieteni.

– Ce s-a întâmplat cu Linda?

– S-a căsătorit și are acum cinci copii. Își conduce familia, pe copii și pe soț, cu o mână de fier. Se pare că soarta a fost darnică cu mine, deși la vremea respectivă nu conștientizam acest lucru.

– Deci consideri că trebuie să fii fericit că nu ești legat de o nevastă și de niște copii, spuse Maggie, nedându-și seama că în vocea ei sună o notă de dezamăgire atunci când făcu această remarcă.

– N-am spus asta. Sunt doar fericit că nu sunt legat de *Linda*. S-a dovedit a fi o adevărată scorpie. Aș vrea să mă căsătoresc și să am copii. Am două nepoate minunate și întotdeauna când sunt în preajma lor mă gândesc că voi avea și eu copii la rândul meu. Sora mea, Susan, și soțul ei au făcut o treabă minunată. Sunt o familie model. Ar putea fi folosiți într-o reclamă pentru viața fericită de familie.

– Și nu ai mai fost tentat niciodată să intri în acest „paradis"? Vreau să spun în afară de Linda, bineînțeles, clarifică Maggie. Gropița i se ivi în obrazul stâng în timp ce aștepta răspunsul lui Rob.

El îi aruncă o privire scurtă.

– Începe să-mi pară rău că ți-am vorbit despre ea. Serios. Am mai avut și alte ocazii, dar se pare că nu a fost ceea ce trebuia să fie. Dar tu?

Maggie ridică ușor din umeri.

– Nimic concret. Ți-am povestit despre singura mea mare iubire. În cele din urmă s-a dovedit a nu fi așa de mare. Poate îmi este scris să sfârșesc fată bătrână, nemăritată și fără copii.

Rob își plimbă privirile peste fața lui Maggie, schițând un zâmbet ușor. Începu cu linia ce delimita fruntea de părul luminat de soare și mângâiat de briza oceanului, și termină cu ochii mari și verzi și cu buzele atrăgătoare.

– Nu cred că vei avea un astfel de sfârșit, spuse el cu voce joasă.

Cu o mână o apucă și o trase un pic în jos, doar atât cât trebuia pentru ca buzele lor să se întâlnească. A fost un sărut

ușor, o plăcere potolită. Vârful limbii lui gustă marginea buzelor ei, dar nu încercă să pună stăpânire pe toată gura.

Când Maggie se desprinse din sărut, respira scadat. Privi în ochii lui Rob și își dădu seama că el era conștient de efectul pe care-l avea asupra ei.

– Mă duc să înot acum, spuse ea.

Sper ca apa s-o liniștească.

– Laşo, o tachină Rob.

– Discreția este cea mai de preț dintre calități, cită repede Maggie.

Râsul lui o însoți până ce ajunse la mal, unde apa de o superbă culoare azurie uda nisipul alb.

Înaintă ușor în valuri până apa îi ajunse la coapse, apoi trase puternic aer în piept și se scufundă într-un val ce venea. Temperatura apei contrasta puternic cu carnea încinsă a corpului ei. La început avu un șoc termic, dar imediat după aceea se acomodă. Ieși la suprafață și începu să înoate. Trăise dintotdeauna în Hawaii, așa că marea îi era familiară ca și peștilor.

Rob se ridicase într-un cot pentru a o urmări pe Maggie cum intra în apă. Croiala bikinilor accentua rotunjimile coapselor ei. Privind-o pe Maggie mișcându-se, Rob simțea cum întreg corpul său răspundea dorinței de a o avea. O privi înotând suficient de mult timp pentru a-și da seama că este o înotătoare bună. În plus, în apropierea ei se afla și un grup de oameni. Apoi se întoarse pe burtă și încercă să-și continue somnul. Dar acum chiar că nu mai putea adormi. Chiar și cu ochii închiși imaginea lui Maggie mișcându-se lin pe plajă, în costum de baie, îl urmărea.

Maggie înotă până simți o oboseală plăcută. Se bucura de apa ce o învăluia și în același timp se opunea mușchilor ei. Atunci făcu pluta, să se odihnească.

Când ieși din apă și se întoarse în locul unde-l lăsase pe Rob, îl găsi întins pe burtă, adormit. Atentă să nu-l trezească, își satisfăcu dorința de a-i admira trupul neobservată. Picioarele lui erau solide, cu mușchi puternici, iar firele de păr ce le acopereau păreau aspre dacă ar fi fost să le mângâie. Șoldurile

și talia lui înguste scoteau în evidență umerii lați cu mușchi bine conturați. Privindu-i curbura spatelui, Maggie simți impulsul nestăpânit de a se întinde deasupra și de a lăsa să i se scurgă apa pe spatele lui.

Rob se trezi instantaneu și o zări pe Maggie râzând deasupra lui. Fu uimit de reacția ei și spuse:

– Femeie, îți place pericolul, din câte văd.

O apucă de braț și o trase în jos, sprijinind-o ca să nu cadă.

– Ai fost foarte neascultătoare. Acum trebuie să-ți primești pedeapsa.

Mâna lui îi apucă ferm bărbia și îi trase în jos fața pentru a o întâlni pe a lui. De data aceasta sărutul nu a mai fost o simplă atingere a buzelor ci o pătrundere agresivă. Gustă din plin din savoarea gurii ei, posedând-o astfel încât Maggie își simți sângele alergându-i prin vene cu o viteză nebună. Simțea aroma amestecată a coloniei pe care el o folosea și a mirosului pe care-l emana trupul lui – o combinație unică, cel mai puternic afrodisiac pentru ea. Ar fi fost în stare să-l identifice și legată la ochi. În timp ce gura lui apăsa gura ei, Maggie fu surprinsă să remarce sunetele pe care ea însăși le scotea de plăcere.

În cele din urmă Rob își încheie sărutul. Maggie admise în sinea ei că, în locul lui, n-ar fi renunțat așa de repede. Rob o dădu la o parte și trase adânc aer în piept, expirându-l ușor.

– Îmi pare rău, iubito, spuse el cu reget. N-am avut intenția să fiu atât de agresiv, dar pur și simplu m-a lua valul.

Expresia feței lui exprima în același timp amuzamentul.

– Nu știu care dintre noi a fost pedepsit în cazul de față. De acum înainte să te comporți cum trebuie.

Îi aruncă o privire plină de înțeles și se ridică, privind apa.

Maggie se uită la el un pic uimită. Consideră că trebuie să spună ceva, nefiind însă sigură ce anume.

– Mie... mie nu mi-a displăcut.

Rob își întoarse capul către ea, cu o sprânceană ridicată.

– Știu asta. De aceea m-am și pierdut așa de repede cu firea.

Răspunsul lui Maggie fu doar un slab și chinuit „Oh". Decise repede că nu era momentul să mai lungească discuția pe această temă, așa că își concentră atenția asupra gentii de plajă.

Răscoli în ea până găsi ceea ce căuta: o carte. O luă şi se aşeză să citească.

Nu trecu mult timp de când începuse lectura, că Rob se ridică în picioare şi îi spuse:

– Haide să facem un castel de nisip.

– Un castel de nisip?

– Bineînţeles. Ce zi mai este aceea petrecută pe plajă dacă nu construieşti un castel de nisip?

O prinse de mână, apoi o trase lângă el şi o conduse spre mal, unde nisipul fin era udat de valurile oceanului.

La indicaţiile lui Rob, construiră un adevărat castel Camelot cu tunuri şi şanţuri de apă. Entuziasmul lui atrăsese un grup de ajutoare tinere. Maggie îl vedea acum pe Rob în elementul lui. El dădu câte o sarcină fiecărui copil, aşa că fiecare dintre ei era ocupat cu îndeplinirea „misiunii" şi construirea castelului. Maggie îl privea pe Rob cum se purta cu copiii, împărţindu-şi atenţia în mod egal, făcându-i pe toţi să se simtă la fel de importanţi. Nu le vorbea pe un ton superior, de comandant, ci ca unor parteneri egali în afacere. Văzând mândria de pe feţele copiilor, lui Maggie îi veni să-l îmbrăţişeze pe Rob pentru bunătatea lui.

Întorcând capul spre ea, Rob îi aruncă o privire şi o descoperi stând pe nisip şi zâmbindu-i. El îi răspunse tot printr-un zâmbet.

– Nu ţi-am dat nimic de făcut?

– Ba da, îi răspunse ea, dar mi-a luat altcineva locul.

Şi spunând aceste cuvinte, arătă cu bărbia spre unul dintre copii. Rob îl privi pe băieţelul de şase ani care lucra sârguincios, săpând în nisip. Zâmbetul de pe faţă i se lărgi.

– Nu-i nimic. Mai sunt şi altele de făcut.

Îi dădu o găletuşă de plastic pe care unul dintre copii o abandonase.

– Avem nevoie de mai multă apă pentru şanţuri.

Maggie luă găletuşa şi înaintă spre apă, în timp ce Rob se întoarse către castel pentru a ajuta o fetiţă să întărească un zid. Deodată auzi ţipătul lui Maggie şi se întoarse speriat. O zări în apă la glezne, frecându-se pe unul din picioare cu găleata. Chiar

dacă se afla la o oarecare distanță de ea, putu să observe sepia care-și lipise tentaculele de piciorul fetei și îi înconjurase glezna.

Maggie începea să intre în panică și eforturile pe care le făcea pentru a îndepărta tentaculele sepiei nu aveau decât un efect contrar: aceasta se încolăcea și mai mult. Rob alergă spre ea și îi lua găleata din mână.

– Maggie, oprește-te! îi strigă el.

Îngenunche lângă ea și-i apucă cu o mână sigură piciorul pentru a i-l imobiliza.

– Pune-ți mâinile pe umerii mei ca să nu cazi, îi spuse.

Știa că nu putea atinge sepia cu mâinile. Așa că umplu găleata cu apă și o goli în mod repetat pe piciorul ei, îndepărtând astfel urmele albăstrii de venin de pe suprafața pielii.

Când fu convins că îndepărtase și ultimele rămășițe, se ridică și o luă în brațe pe tânără, purtând-o astfel până pe plajă. Trecură pe lângă castelul construit, devenit acum un monument solemn, și se opriră în locul unde își aveau întinse prosoapele. După ce o așeză, Rob se uită la piciorul lui Maggie pentru a vedea cât de adânci erau rănile. Era greu să se pronunțe. Semnele erau încă slabe, dar știa că în câteva minute vor deveni mult mai vizibile.

– Maggie, am niște dezinfectant în trusa de prim ajutor din mașină. Dar înainte de a pleca s-o duc, spune-mi dacă ești cumva alergică la venin.

– Nu știu.

Cuvintele ei se auzeau parcă șuierate printre dinți.

– Dar înțepăturile insectelor? Ești alergică la ele?

Expresia feței lui Rob era tensionată, dar mâna lui se sprijinea liniștită pe genunchiul ei, iar vocea îi rămăsese calmă, încercând astfel să atenueze frica ce o cuprindea pe Maggie. La mișcarea slabă a capului ei care semnifica faptul că nu avea probleme la înțepăturile insectelor, fața lui Rob se lumină un pic.

– Atunci ești probabil în siguranță. O să mă duc să aduc trusa din mașină. Voi lipsi câteva minute. Mă întorc repede.

O strânse de umăr pentru a o asigura de asta.

– Crezi că o să te descurci fără mine?

Ea dădu din cap și încercă să-i zâmbească. Rob se întoarse spre unul dintre băieții care se uita la ei.

– Stai aici și supravegheaz-o. Strigă-mi tare dacă se întâmplă ceva. Ai înțeles?

În timpul absenței lui Rob, copilul se așeză pe marginea prosopului lui Maggie, holbându-se la ea. Abia mai clipea, de teamă ca nu cumva să piardă ceva. Dacă n-ar fi durat-o atât de tare piciorul, Maggie ar fi fost amuzată de performanța copilului de a se uita la ea în acest fel. Acum însă începea să nu se mai simtă în largul ei. Rob se întoarse aducând un pachet cu un bandaj de tifon și o sticlă de plastic. Își așeză mâna pe umărul băiatului care veghease asupra lui Maggie, dându-l în același timp la o parte pentru a putea să se așeze în genunchi lângă piciorul fetei.

– Mulțumesc, prietene. Te-ai descurcat de minune.

– Nu știi decât pe jumătate cum stau lucrurile, adăugă Maggie zâmbind ușor, dar sfârșind într-o grimasă de durere.

Tânăra își întinse picioarele în față, lăsându-și talpa și glezna în afara prosopului. Rob rupse rapid învelișul pansamentului de tifon și deschise sticla. Turnă soluția dezinfectantă pe tampon și începu să atingă locurile în care apăruseră pe piele pete de un roșu-aprins. Folosi restul tamponului pentru a șterge soluția care se prelingea pe picior. Atingea cu atenție pielea rănită, încercând să n-o rănească și mai mult și să nu-i provoace o durere mai scută.

– Te-a taxat destul de bine! spuse Rob. O să te mai doară încă un pic. Dezinfectantul o să te ajute neutralizând toxinele, iar durerea ar trebui să mai cedeze un pic.

Rob știa ceea ce simțea Maggie. Odată, când înota, fusese înțepat de una din acele creaturi cu tentacule. Timp de mai mult de o oră după aceea, simțise mâna la care fusese rănit ca arsă cu flacără.

– Știu că probabil te-ai simți mult mai confortabil acasă, îi spuse el. Însă orice rută de întoarcere am alege, ne-ar lua cel puțin o oră de mers cu mașina și nu vreau să ne aflăm pe

autostradă dacă ai avea cumva vreo reacție. O să ne mutăm undeva la umbră și ne vom odihni până voi fi sigur că ți-a trecut.

Rob luă toate lucrurile și le mută la umbră, sub coroana unui arbore falnic ce crescuse răzleț, aproape de plajă. Întinse apoi prosopul pentru Maggie. Mulțimea de copii văzu că nu se mai petrecea nimic interesant, așa că se îndepărtă căutând alte distracții. Când Rob o luă pe Maggie în brațe, aceasta protestă, susținând că este capabilă să se țină singură pe picioare.

– Știu, îi răspunse Rob, dar așa am o scuză pentru a te lua în brațe.

Când ajunseră la copac, o așeză pe prosopul pe care-l întinsese pentru ea și se înapoie pentru a-l lua pe al ei din locul unde stătuseră mai devreme. Când se întoarse, îi cercetă piciorul din nou, purtându-se cu multă grijă. Urmărea dacă nu cumva apărea vreo reacție alergică. Observă că Maggie începuse să respire un pic mai ușor.

– Cum îți simți stomacul? Ți-e cumva rău?

Ea dădu din cap.

– Nu, dar îmi simt piciorul ca și cum ar fi fost jupuit de piele, îi spuse ea, cu o expresie încordată pe față.

– Știu, iubito. Aș fi vrut să pot face mai mult pentru tine ca să-ți alin durerea, dar din păcate nu este posibil. Însă în curând durerea o să cedeze. Spune-mi, cum se face că ai trăit în aceste locuri dintotdeauna și totuși nu ți s-a mai întâmplat asta niciodată?

– Cred că pur și simplu am fost norocoasă.

– Mai degrabă aș zice că ai fost binecuvântată.

Rob vedea cum Maggie se forța să-și țină în frâu lacrimile de durere. În loc să-i spună ceva, îi luă mâna într-ale sale. Tresăririle pe care le simțea îi spuneau cât de tare suferea ea.

– Tu și fratele tău ați fost vreodată pe plajă când erați copii?

Maggie se forță să-ți adune gândurile și să se concentreze asupra întrebării. Apoi asupra alteia, și alteia. Rob continuă să-i vorbească, împiedicând-o să conștientizeze durerea din picior. Până la urmă Maggie își dădu seama că el făcuse acest lucru

intenționat, pentru a o ajuta. Se opri din discuție pentru un moment și privi în ochii îngrijorați ai lui Rob.

– Îți mulțumesc, îi spuse într-un murmur pornit din inimă.

El îi zâmbi, înțelegând motivul pentru care ea îi adresase acele cuvinte.

– Plăcerea a fost de partea mea. Hai să mergem. Este timpul să te duc înapoi acasă.

Când ajunseră la ea, Rob luă din mașină coșul în care fusese mâncarea pentru prânz și îl duse înăuntru.

– Sigur te simți bine acum?

– Da. Nu mă mai doare atât de tare piciorul. Mulțumesc pentru că ai fost așa de drăguț.

– Nu-mi este deloc greu să fiu drăguț cu tine.

Mâna lui se odihnea pe talia ei.

– Singurul lucru pe care-l regret este felul în care încheiem întâlnirea de astăzi și plimbarea noastră pe plajă. Poate că data viitoare ar fi mai indicat să folosim piscina din fața apartamentului meu. În ea poți descoperi o remarcabilă lipsă a vieții acvatice.

– Nu sună deloc primejdios, dar nici la fel de tentant ca oceanul.

– Asta depinde de punctul de vedere din care privești lucrurile. Cuvintele lui erau o șoaptă înecată de emoție, în timp ce-i dădu fetei cel mai delicat sărut posibil din lume.

Contactul dintre ei fu minunat, dar îi trezi lui Maggie dorința de ceva mai mult. Nu putu să se împiedice să nu-și încolăcească brațele în jurul gâtului lui Rob. Pentru un moment el stătu nemișcat, ca și cum era un pic uimit și nu știa cum să reacționeze. Apoi mâinile lui o atinseră și el își adânci sărutul. Ținând-o strâns, își mișcă degetele până ajunse să-i atingă unul dintre sâni.

Maggie își reveni cu greu din emoția care o cuprinsese și își puse palmele între ei pentru a-și despărți corpurile. Începea să-și dea seama că Rob îi întorsese viața cu susul în jos. Nimic nu mai era cum fusese înainte. Nici ea nu mai era ceea ce fusese odată. Și drumul pe care o apucase, felul în care se schimbase

de când îl cunoscuse o zăpăceau. Avea nevoie de timp și spațiu pentru a-și pune ordine în gânduri.

– Rob, mi-a făcut plăcere să fiu astăzi cu tine, dar sunt cu adevărat obosită. Cred că ar fi mai bine să pleci acum. Sper că poți să mă înțelegi.

Rob își dădu capul pe spate pentru a-i privi fața și îi zâmbi.

– Te înțeleg chiar mai bine decât crezi. Este în regulă, Maggie. Cred că te-ai distrat foarte bine în această după-amiază. Este suficient pentru o zi. Te voi suna mâine.

Își apăsă buzele pe fruntea ei și ieși.

CAPITOLUL IV

– Eşti ocupată acum, sau ai timp să stăm un pic de vorbă?

Maggie încercă să-şi ascundă dezamăgirea că nu era decât vocea lui Tom la celălalt capăt al firului.

– Bună, Tom. Nu, nu sunt deloc ocupată. Ce mai faci?

– Ştii că se apropie Târgul de Artă şi Meşteşuguri din Parcul Ala Moana. Asociaţia Artiştilor îl sponsorizează. Vrei să mai închiriem şi în acest an un spaţiu de expoziţie? Anul trecut am avut un succes foarte mare, aşa că m-am gândit că am putea încerca şi anul acesta.

Maggie şi Tom descoperiseră că pânzele lor abordau subiecte artistice asemănătoare, aşa că hotărâseră că era mai bine să-şi expună lucrările împreună.

– Şi eu voiam să-ţi vorbesc despre acelaşi lucru, spuse Maggie. Bineînţeles că sunt interesată. Pentru moment am câteva lucrări pentru expoziţie şi, dacă mă străduiesc un pic mai mult, cred că voi avea suficiente tablouri pentru a alcătui o expoziţie respectabilă. Dar tu?

– Cam tot la fel. Deci rămâne stabilit. Mă voi ocupa eu de toate aprobările necesare. Voi avea grijă şi de spaţiu. O să te anunţ îndată ce voi avea mai multe informaţii.

– Minunat. Mulţumesc foarte mult.

Acum, că se angajase într-o expoziţie la Târg, trebuia să fie mai productivă decât fusese în ultimul timp. După ce petrecuse ziua anterioară cu Rob pe plajă, azi nu lucrase aproape nimic. Doar nişte schiţe şi multă visare cu ochii deschişi. Dragostea nu părea s-o stimuleze prea mult când era vorba de pictură.

La cuvântul „dragoste" mintea ei se opri şi revizui faptele rapid. Bineînţeles că îl folosise doar în sens figurat! Ceea ce

simțea ea pentru Rob era pură afecțiune. Una adâncă, dar totuși numai afecțiune. Pentru a-și dovedi acest lucru, se apucă imediat de pictat, înlăturându-l pe Rob din gândurile sale.

Până seara făcuse o treabă destul de bună. Începuse un tablou care înfățișa copaci, ceea ce îi dădea un sentiment de automulțumire pentru ce lucrase. Tocmai își turnase un pahar de vin și începuse să se gândească la Rob. Era dezamăgită pentru că nu o sunase deși îi promisese. Deodată însă telefonul începu să sune.

După saluturile de rigoare, el o întrebă ce-i mai face piciorul.

– Foarte bine, răspunse Maggie. Cu greu îți mai poți da seama unde am fost înțepată. Vreau să-ți mulțumesc încă o dată pentru că ai fost alături de mine.

– Ei bine, după cum ți-am mai spus, sunt specializat în salvarea tinerelor aflate în situații dificile. Doar că nu mă așteptam să fiu nevoit să-ți dovedesc acest lucru atât de des.

Deși nu-l vedea, Maggie era sigură că în acele momente îi zâmbea.

– Vreau să te țin în formă.

– Aș fi foarte bucuros dacă ai renunța să mă faci să-mi mai folosesc aceste talente și să le las să ruginească. Vreau să te invit la cină. Crezi că poți să stai departe de orice pericol în timpul unei mese la restaurantul Willows?

– Voi face tot posibilul. Willows întotdeauna a fost unul dintre locurile mele preferate. Abia aștept să-l revăd.

Dar mai mult aștepta să-l revadă pe Rob. Ca și cum el i-ar fi citit gândurile, vocea lui suna plină de regret:

– Aș vrea să ne putem întâlni mai curând, dar se pare că am foarte multă treabă toată săptămâna, deci ne vom vedea abia la sfârșitul ei.

– Lucrezi la ceva important acum?

Rob făcu o pauză, încercând să se hotărască cât de mult putea să-i spună.

– De fapt mă pregătesc pentru un proiect în Filipine. Voiam să-ți vorbesc despre asta sâmbătă. Va trebui să plec duminică.

Exercițiul ce simula o situație de război și care implica cea mai mare parte a forțelor armate ale Statelor Unite din Oceanul Pacific se pregătea de câteva luni bune. Urma să-l rețină timp de aproximativ șase săptămâni.

– Și cât timp ai să fii plecat? îl întrebă Maggie, surprinsă să descopere ce dezamăgită era la gândul că nu-l va mai vedea pe Rob timp de câteva zile.

– În jur de șase săptămâni.

– Șase săptămâni! exclamă ea cu o voce ce suna disperată.

– Asta înseamnă că îți va fi dor de mine?

– Păi...

– Haide, trebuie să recunoști că te-ai îndrăgostit nebunește de personalitatea mea remarcabilă și de corpul meu sexi.

– Ca să nu mai vorbim de modestia ce te caracterizează.

– Lăsând gluma la o parte, eu țin mult la tine. Pentru mine vor fi șase săptămâni foarte lungi. Sper că și pentru tine vor fi la fel.

Cum ar fi putut să-i spună că următoarea lună și jumătate departe de ea va fi cea mai neagră perioadă din viața lui? Deja îi era dor de ea, deși nici nu plecase.

– Cu indulgență aș putea să-ți spun că îți voi remarca absența, zise Maggie.

Timbrul vocii lui Rob îi sună în urechi dulce și familiar:

– Să zicem. De data asta te voi lăsa să scapi doar cu această mărturisire, dar numai de data asta.

Cuvintele lui promiteau ceva mult mai concret și pasionant mai târziu.

– Trec să te iau la ora șapte, sâmbătă.

În ziua următoare, Maggie se trezi mai devreme decât de obicei. Plănuise să facă niște cumpărături. Dar înainte de a ieși din casă dorea să picteze, până la ora când magazinele se deschideau. După ce trecuse în revistă toată garderoba ei cu o seară înainte, ajunsese la concluzia că nu avea nimic deosebit de îmbrăcat pentru sâmbătă seară. De fapt nu știa exact cu ce dorea să se îmbrace. Tot ce știa era că voia să arate senzațional, astfel încât Rob să-i poarte imaginea în minte toată perioada cât

va fi plecat. Bineînțeles că nu era ușor să găsească așa ceva, dar măcar pe aproape. Dorea ceva ce îl va face să-și aducă aminte și să-l facă să-i fie dor de ea în fiecare moment cât va fi departe.

Când telefonul sună, Maggie tocmai își pusese deoparte pensulele și se spăla pe mâini. Dacă cineva ar fi văzut-o, ar fi crezut cu siguranță că picta cu încheieturile mâinilor, nu cu pensula. Răspunse la telefon și auzi vocea plină de viață a mamei sale.

– Maggie, iubito, parcă ar fi trecut ani de când nu ne-am mai văzut. Ce mai faci?

– Mamă, ce bine îmi pare să te aud! Într-adevăr, a trecut destul de mult timp. Am fost foarte ocupați la galerie, iar acum lucrez pentru Târgul de Artă și Meșteșuguri din Parcul Ala Moana, pe care Asociația Artiștilor îl sponsorizează.

– Mă bucur să aud asta. Spune-mi, poți să treci astăzi pe la mine și să luăm împreună prânzul?

– Aș vrea, dar nu prea am timp. Ce-ai zice dacă ne-am întâlni la Centrul Ala Moana? Fac eu cinste.

– O astfel de ofertă nu poate fi refuzată. Ne întâlnim în holul principal la ora douăsprezece?

Când Maggie ajunse la locul de întâlnire, era ora obișnuită de servire a prânzului. Zeci de oameni încercau să găsească locuri libere pentru masa de prânz și vorbeau în cel puțin șase limbi străine. Îi fu de ajuns lui Maggie să-și arunce privirea prin restaurant ca să vadă că mama ei nu ajunsese încă la întâlnire. Dar se înșela. De la o masă situată în colțul opus al încăperii, mama ei, Kate Brandon, îi făcea semne cu mâna.

– Of, ce bine este să-mi pot odihni picioarele! spuse Maggie.

Pierduse numărul, dar cu siguranță fusese în cel puțin zece magazine. Din păcate trebuia să-și revizuiască atitudinea față de toaletele din garderoba pe care o avea. S-ar putea să nu fie în stare să găsească ceva în care să arate senzațional, dar spera măcar să poată găsi ceva în care să arate atrăgător.

– Cum de ai găsit o masă liberă atât de repede la ora asta aglomerată?

– Era un domn amabil care stătea la această masă și a văzut că doream una liberă, așa că...

– Nu mai spune nimic. Este suficient, zise Maggie, zâmbindu-i indulgent.

Mama sa nu avea niciodată intenția de a flirta cu vreun bărbat. Pur și simplu era foarte prietenoasă și oamenii îi răspundeau la fel. Încă arăta bine, cu părul scurt, blond cu reflexe argintii, ce-i încadra minunat fața, și cu ochii cenușii, care primeau căldură parcă de la ridurile fine din colțurile lor. Niciodată nu dusese lipsă de admiratori, dar când fusese cerută în căsătorie a răspuns cinstit că nu putea să ceară nici unui bărbat să egaleze imaginea soțului ei pe care-l va iubi mereu.

– Ce vrei să comanzi, mamă? Mă duc eu să iau. Nu putem să mergem amândouă, pentru că altfel pierdem masa.

– Tocmai ai spus ce bine este când îți odihnești picioarele obosite. Mă voi duce eu să aduc mâncarea.

– Nu. Eu am promis că voi face cinste. Picioarele mele nu sunt chiar atât de obosite încât să nu mai poată face și acest drum.

Când în sfârșit fiecare avea în față prânzul pe care-l aleseseră, Kate își întrebă fiica în legătură cu Târgul de Artă și Meșteșuguri. Maggie îi povesti despre planurile pe care ea și Tom le făcuseră în legătură cu acesta și despre vânzările pe care le realizaseră în ultimele săptămâni.

– Asta-i cam tot ce am făcut în ultimul timp, spuse Maggie. Dar tu? Ce ai mai făcut? Ceva nou?

Nu era o întrebare banală în cazul lui Kate, căci aceasta obișnuia mereu să se implice în lucruri interesante. De-a lungul anilor activitățile la care participase fuseseră dintre cele mai variate: de la arta zen până la studiul medicinei medievale. Singura condiție pentru a intra într-un astfel de joc era interesul pe care i-l stârnea. Nimic altceva. Iar faptul că participase la atâtea activități făcea din Kate o parteneră de conversație deosebit de agreabilă.

– Nu. Pentru moment nimic nou.

Oh, nimic! Aici e-aici! Când Kate nu avea nimic de făcut, nimic cu ce să-și umple gândurile, își aducea aminte de latura sentimentală a vieții lui Maggie. Dacă privea în urmă, Maggie

își amintea de momentele când mama sa o dojenea, punând-o cu spatele la zid, pentru faptul că nu se implica sentimental în nici o relație. Acum când știa că exista o anumită implicare în relația cu Rob, indiferent la ce ar fi putut ea să ducă, se simțea mult mai ușurată. Dacă Kate ar fi avut vreo altă preocupare, cu siguranță nu s-ar mai fi gândit să-i facă cunoștință lui Maggie cu diverși bărbați și nici să-i țină o teorie pe tema femeii care nu poate fi completă decât atunci se afla alături de un bărbat. Și nici nu i-ar mai fi adus aminte că ceasul ei biologic nu stătea pe loc, ci ticăia înainte.

– Maggie, am cunoscut un ofițer foarte simpatic zilele trecute când am dat o mână de ajutor la baza militară din Pearl Harbour. Venise să facă urgent rost de un bilet de avion pentru unul dintre soldații săi. Am intrat în vorbă și a venit vorba și despre tine. A părut foarte interesat să te cunoască. I-am spus că voi discuta cu tine. De ce nu vrei să te gândești un pic și la această posibilitate? Cred că o să-ți placă mult de el.

Cu greu putu Maggie să-și rețină un oftat. Mama sa încă mai păstra relațiile cu vechii prieteni din marină și făcea muncă de voluntariat la baza acestora. Și din când în când încerca să-i fixeze lui Maggie întâlniri cu vreunul dintre ofițerii care lucrau acolo.

– Mamă, știi ce părere am despre întâlnirile cu cei care lucrează în armată. Hai să nu mai reîncepem discuția asta. În plus, am întâlnit pe cineva care cred că este destul de deosebit, așa că nu simt deloc nevoia să mă întâlnesc cu alți bărbați.

– Ah! Așa se explică totul! Știam eu că este ceva schimbat la tine. Ești strălucitoare astăzi. Așa mai merge. Povestește-mi despre această persoană care ți-a făcut ochii să-ți scânteieze de fericire.

Maggie râse și începu să-i vorbească mamei sale despre Rob, povestindu-i episodul în care ei s-au întâlnit. Kate mimă dezaprobarea față de decizia fiicei sale de a alege locuri atât de nesigure pentru drumurile pe care le făcea noaptea.

– Maggie, ți-am mai spus să ai grijă pe unde mergi noaptea! o admonestă Kate.

– La fel mi-a spus și Rob Coulter.

Kate răsufla oarecum ușurată la gândul că măcar acesta avea destulă minte și destulă vigilență. Asta în comparație cu fata ei.

Maggie nu era conștientă de faptul că vocea sa suna parcă mai armonios și figura îi emana mai multă vitalitate. Dar Kate, cu ochiul său de mamă, nu scăpă nimic.

– Și cât de serioase sunt gândurile tale față de acest bărbat?

– Cred că aș putea ajunge să țin cu adevărat la el. Este atât de diferit față de ceilalți bărbați pe care i-am cunoscut. Nu pot să explic exact în ce fel, dar este diferit. Mă simt atât de fericită când sunt alături de el!

Nu-i spuse mamei sale că de fapt simțea cum prin vene îi curge șampanie spumoasă în loc de sânge.

– Pur și simplu când sunt alături de el totul este perfect.

Nu trebuia să-i explice mai multe lui Kate. Aceasta își amintea de aceleași sentimente pe care le-a avut și ea față de tatăl lui Maggie.

– Totuși nu-l cunosc de foarte mult timp. În acest moment suntem ceva mai mult decât prieteni.

Kate își ridică o sprânceană la auzul acestor ultime cuvinte. Poate că Maggie considera că ceea ce simțea nu era decât prietenie, dar era clar pentru oricine altcineva că era îndrăgostită până peste urechi. Așteptase atâta timp pentru ca Maggie să-și dăruiască inima unui bărbat. Spera din tot sufletul ca acel bărbat s-o merite.

– Și când pot să-l cunosc și eu?

– Ei bine, nu mai curând de șase săptămâni.

Schimbarea rapidă a expresiei lui Maggie de la una ce radia de fericire la una dezamăgită, în timp ce-i explica mamei sale despre excursia de afaceri a lui Rob, era destul de caraghioasă. Îi mai spuse și despre întâlnirea pe care urma s-o aibă cu el sâmbăta următoare.

– De aceea voiam să merg la cumpărături astăzi. Vreau să-mi găsesc o rochie care să-mi vină trăsnet.

– Cred că o să produci același efect asupra lui Rob, indiferent de rochia pe care o vei îmbrăca, afirmă Kate.

– Aceasta este părerea ta subiectivă, de mamă, replică Maggie.

– Bineînțeles, râse Kate.

*
* *

Aceasta era rochia pe care o căuta. Admira ivoriul rochiei lungi de seară care scotea în evidență tenul ei de culoarea piersicii și părul auriu. Modelul, în stil victorian, ieșea în evidență prin mânecile lungi și bogate, croite dintr-un material gros, care puneau în lumină decolteul generos. Restul rochiei cădea moale, în falduri ample.

Fusese gata să renunțe să mai caute o rochie nouă, când o zărise într-o vitrină de magazin. Imediat știu că aceasta era ceea ce își dorea și intrase cu răsuflarea tăiată în magazin, sperând că vor avea chiar mărimea ei.

Când ajunse acasă, își atârnă rochia în dulap, încă emoționată de cea mai recentă achiziție pe care o făcuse. Abia aștepta să vadă reacția lui Rob. Și până sâmbătă mai era atât de mult!

Telefonul pe care i-l dădu Rob în seara aceea ca să vadă ce mai face fu o adevărată surpriză pentru ea. Au vorbit aproape o jumătate de oră. După aceea, Rob sună în fiecare seară, dar niciodată nu reușeau să epuizeze toate subiectele de conversație. Noaptea în pat, Maggie rememora cuvintele pe care Rob i le spusese în seara respectivă.

Într-una din conversații, Rob o întrebă cu ce dorea să se îmbrace sâmbătă.

– Din moment ce mergem la Willows, trebuie să port o rochie lungă de seară. Mi-am cumpărat una nouă.

Rob fu măgulit să audă că cina cu el era atât de însemnată pentru Maggie încât își cumpărase ceva nou pentru această ocazie. A fi alături de ea devenise unul dintre lucrurile cele mai importante entru el. O săptămână i se părea insuportabil de mult.

Știa de ce nu se căsătorise până atunci. O așteptase pe Maggie. Ea era acea parte din el despre care nu știa că-i lipsește,

atâta timp cât nu o cunoscuse. Şi ea îi împărtăşea simţămintele. Ştia că era aşa. Singura problemă era cât timp îi va trebui şi ei până va ştii lucrul acesta.

*
* *

Reacţia lui Rob când Maggie îi deschise uşa fu exact ceea ce îşi dorise aceasta. Pentru câteva secunde îl lăsă fără grai. Dar privirile lui spuneau totul. Îşi plimbă privirile încet de-a lungul corpului ei, zăbovind pe decolteul rochiei. Acest lucru o făcu să simtă cum se înfierbântă, ca şi cum ar fi atins-o chiar el cu mâinile.

Rob fu un moment tentat să abandoneze ideea de a ieşi în oraş să cineze, în favoarea unei seri petrecute acasă. Dorea să facă dragoste încet cu Maggie. Era sigur că ar fi putut s-o convingă să treacă peste orice ezitare pe care ar mai fi putut-o avea. Dar raţiunea învinse. Îşi aduse aminte de aranjamentul tipic hawaian pe care i-l adusese lu Maggie şi pe care încerca să nu-l strice. Era făcut în întregime din boboci de trandafir de culoare roz-pal şi ferigi de un verde închis. Îl comandase special, după ce Maggie îi spusese ce rochia avea să poarte. I-l trecu peste cap, aşa cum era obiceiul, şi i-l aşeză uşor peste umeri. Apoi îşi lăsă încet capul în jos pentru a primi tradiţionalul sărut. Braţele lui Maggie îl înlănţuiră de talie, iar sărutul adânc dovedea mult mai mult decât o simplă prietenie. Apoi Rob se îndreptă de spate, nedorind să înrăutăţească mai mult situaţia pentru el. Oricum, îi era greu să reziste tentaţiei de a o lua în braţe şi de a o duce imediat în pat.

Zărind expresia abătută de pe faţa lui Maggie, Rob se forţă să zâmbească.

– Crede-mă, nimic nu mi-ar face mai multă plăcere decât să stau şi să mă sărut cu tine în continuare. Dar rezervările noastre pentru cină sunt pentru ora opt. Dacă voi continua să te sărut, cred că nu vom mai ajunge deloc.

O conduse la uşă, având grijă s-o încuie în urma lor, şi porniră către maşină.

Plăcerea pe care i-o făcuseră cuvintele neașteptate pe care i le spusese Rob o luase pe Maggie prin surprindere, așa că se bucura că aveau de făcut câțiva pași până la mașină, timp în care pulsul inimii îi reveni la normal.

În timpul drumului către restaurant, Maggie se întoarse cu fața spre el pentru a-i mulțumi pentru șiragul de flori pe care i-l adusese.

– Este într-adevăr minunat. Nu cred că am mai văzut vreodată unul atât de frumos.

Spunând aceste cuvinte, ridică colierul aproape de nas, pentru a-i inspira parfumul.

Rob îi aruncă o privire cu coada ochiului, bucurându-se de priveliștea pe care i-o oferea Maggie.

– Doream ceva special pentru tine.

Mâna lui o căută pe a ei pentru a o ține într-o strânsoare caldă. Ridicase capota mașinii și mirosul bobocilor de trandafir se combina cu parfumul iasomiei ce mărginea drumul către restaurant. Rob știa că de acum înainte mirosul de trandafiri îi va aduce întotdeauna aminte de Maggie.

La restaurant, lăsară cheile mașinii portarului și intrară pentru a se lăsa învăluiți de atmosfera tipic hawaiană. Maggie aruncă o privire în jur, fericită să constate că nu se făcuseră prea multe schimbări de când fusese aici ultima oară. Restaurantul Willows era un amestec de fantezie ce înfățișa o insulă tropicală, cu o lagună ce șerpuia printre încăperi, cu palmieri verzi, cu grădini cu vegetație bogată și cu lumină slabă aruncată de felinarele confecționate din scoici.

După ce se așezară și comandară felurile de mâncare dorite, Maggie îl privi pe Rob, acesta studiind lista de vinuri oferite. Flacăra lumânării de pe masa lor crea umbre aurii pe fața fetei, în timp ce ochii săi păreau acum albaștri-închis, ca și vestonul deschis la guler care făcea parte din uniforma lui. Maggie văzu ocheadele pe care alte femei i le aruncară lui Rob și se simți mândră de atenția pe care acesta i-o acorda și de faptul că nici măcar nu le remarcase pe celelalte.

După ce chelnerul care le aduse vinurile plecă, Rob își întinse mâinile peste masă pentru a le apuca pe ale lui Maggie.

– A fost o săptămână foarte lungă. Mi-a fost dor de tine, spuse el cu căldură în glas.

Era atât de bine să stea acolo și s-o admire. Îmbrăcată cu rochia aceea, părea asemenea unei zeități. Tentanta imagine a curbelor ce se iveau din decolteul ei o făceau să pară atât o fetiță inocentă cât și o sirenă ispititoare. Combinația aceasta putea face un bărbat să rămână vrăjit o viață întreagă.

Maggie se simțea pierdută în ochii lui Rob. Își desprinse cu greu privirea de a lui și și-o îndreptă spre masă, în locul unde mâinile lor erau unite. Îi era frică să-l mai privească în ochi, căci Rob ar fi putut vedea prea multe, ar fi putut să-i pătrundă în suflet și ar fi putut să vadă cât de departe ajunseseră sentimentele ei, cât de mult îl iubea.

Acum admitea, dar numai în sufletul ei, că îl iubea. Îl iubea cu toată patima.

– Ți-ai pregătit tot ce-ți trebuie pentru călătoria în care pleci mâine?

Dumnezeule, tocmai reușise să uite că nu-i spusese din ce-și câștiga existența! Nu avusese niciodată intenția de a o înșela pe Maggie. Îi spusese acele lucruri sub efectul unui impuls de moment, pentru a prelungi o discuție într-o seară plăcută. Și de atunci până acum nici un moment nu se dovedise a fi potrivit pentru a-i spune adevărul. Știa că se apropie clipa adevărului, dar în nici un caz nu dorea să strice seara aceea minunată. Dar va fi unul dintre primele lucruri pe care le va face atunci când se va întoarce.

– Da, îi răspunse el. Aproape tot. Dar aș vrea să nu mă gândesc la asta acum.

– Nu-ți iubești meseria? Niciodată nu vorbești despre ea.

– Ba îmi place destul de mult. Doar că la sfârșitul unei zile de muncă aș prefera să nu mă gândesc tot la asta.

În realitate își iubea meseria. Era foarte bun în ceea ce făcea și era mândru să fie membru al echipei SEAL. Spera ca în viitor să-i poată împărtăși acest lucru lui Maggie.

– Mai degrabă aș vorbi despre tine. Cum stai cu pregătirile pentru Târgul de Artă și Meșteșuguri?

– Până acum destul de bine. Am câteva idei foarte bune pentru niște tablouri.

Aruncă o privire grădinii din jur.

– Știi, acest loc ar fi minunat de surprins pe pânză. Mă întreb dacă ar fi de acord să fac câteva schițe.

– Dacă ai de gând să expui lucrările la Târg, probabil că vor fi de acord să le faci publicitate gratuită.

– Cred că o să-i sun luni. Dacă aș putea aș veni în orele când nu este lume, nu cred că aș sta în calea nimănui.

– Abia aștept să văd ce vei realiza. Cu puțin noroc, mă voi întoarce la timp pentru a vizita Târgul. Presupun că vei fi destul de obosită cu toată munca din timpul acelui sfârșit de săptămână, nu-i așa?

– În majoritatea timpului va sta acolo și Tom, așa că ne vom putea suplini unul pe celălalt. Cred că voi putea să lipsesc câteva ore în timpul zilei pentru a-ți arăta Târgul.

– Dar serile? Ai să fii ocupată și atunci ?

Maggie îi zâmbi amuzată.

– Nu știu. Voi fi ocupată?

– Îți promit că așa va fi, îi răspunse Rob.

Deodată deveni conștientă de subînțelesurile cuvintelor lui, așa că își îndreptă privirea în altă direcție: către fumul unei torțe ce ardea în apropiere.

– Ai spus că nu ai mai fost aici de câtva timp. Când ai fost ultima oară? o întrebă, dar imediat regretă, la ideea că o altă întâlnire romantică putea să-i apară în memorie lui Maggie. Acest gând amenința să-i strice seara lui Rob.

– Acum trei ani, când am fost cu mama și cu fratele meu, Mike. Acesta se afla în vizită aici și dorea în același timp să se asigure că nu distrug ceea ce realizase el prin investiții în terenuri. Aici a fost locul preferat al părinților mei. Mult timp după moartea tatălui meu, mama nu a mai suportat să vină aici, dar după o perioadă a reînceput să vină.

Sosirea chelnerului cu mâncarea și vinul comandate îl scutiră pe Rob să mai vorbească. Întreaga copilărie a lui Maggie era marcată de absența tatălui ei și de modul în care acesta murise. Îl durea ideea că atât ea cât și familia ei suferiseră atât

de mult. Să-i ceară lui Maggie să-şi asume acelaşi risc ar fi o cruzime din partea lui. Dar nici nu putea să renunţe la armată – nici măcar pentru ea. Dacă Maggie nu putea să-l accepte aşa cum era, nu aveau nici un viitor împreună. Meseria lui va sta întotdeauna între ei. Gândul la felul în care va reacţiona ea când va afla adevărul îl îngrozea.

Mâncarea era delicioasă şi, pentru un timp, fură mai mult ocupaţi cu mâncatul decât cu conversaţia. Maggie uitase cât de bun era curry-ul aici, făcut din lapte gras din nucă de cocos şi condimentat cu toate mirodeniile. Nu-i plăcea să lase în farfurie, dar dacă mai continua să mănânce, nu mai avea loc şi pentru plăcinta cu nucă de cocos de la Willows, care era pur şi simplu faimoasă.

Rob comandă o plăcintă pentru ea şi o cafea pentru el. Când chelnerul aduse toată acea creaţie gastronomică, Rob îşi ridică sprâncenele în semn de uimire faţă de proporţiile acesteia.

– Ai de gând să mănânci toată plăcinta?

– De ce? îl întrebă Maggie maliţioasă. Speri cumva că o voi împărţi cu tine?

Rob râse.

– Nu, dar în stilul în care mănânci tu, mă întreb cât timp vei mai putea afişa silueta aceasta.

– Mulţumesc. „Silueta aceasta" este o combinaţie între multă muncă şi gene ereditare de calitate. Şi apropo, nu mănânc aşa în fiecare zi.

– Doar când eşti cu mine, nu? Înseamnă asta cumva că eu îţi stimulez apetitul? îi aruncă Rob, privind-o cu atenţie pentru a-i surprinde culoarea rozalie ce-i îmbujora obrajii. Maggie, eşti pur şi simplu atât de uşor de tachinat.

– Termină, Rob, îl rugă ea. Fii cuminte.

– Dar sunt!

– Rob!

– Bine, mă opresc. Este ca şi cum aş împuşca peşte într-un butoi gol. Dar ador să te văd cum roşeşti. N-am văzut de mult timp o femeie făcând lucrul acesta. Este drăguţ.

– Mă pui într-o situaţie neplăcută.

Maggie nu mai putea spune nimic. Îi zâmbi ezitant și-i mulțumi, fericită că avea în față plăcinta după care putea să se ascundă și să abandoneze conversația. După ce luă câteva înghițituri, își ridică privirea și-l descoperi pe Rob care o privea amuzat.

– Ce s-a întâmplat?

Avea oare cremă pe nas?

– Îmi place să te privesc cum savurezi mâncarea. Mă face să mă întreb cum savurezi alte lucruri.

Maggie îl privi în ochii albaștri și nu trebui să-l mai întrebe ce *alte lucruri*. Simțea cum respirația i se accentua și cum își căuta buzele cu limba pentru a le umezi.

Rob urmări acel moment și simți o durere. Arătându-i plăcinta cu o înclinare a capului, îi spuse:

– Nu-i așa că nu mai vrei și restul? Cred că este timpul să plecăm.

Făcu semn chelnerului să vină și să le aducă nota de plată. Se uită rapid peste ea și lasă bani suficienți și pentru bacșiș. Se ridică apoi în picioare și o ajută și pe Maggie.

Tânăra era surprinsă de rapiditatea cu care părăsiseră restaurantul. Mâna lui Rob pe spatele ei aproape că o împinsese. Îl vedea nerăbdător în timp ce așteptau ca portarul să le aducă mașina, dar când se urcară în ea, Rob stătu nemișcat câteva secunde ca și cum s-ar fi gândit la ceva. Mâinile i se odihneau pe volan. În cele din urmă se întoarse către ea.

– Aș vrea să fiu numai cu tine, Maggie. Te deranjează dacă mergem la mine?

CAPITOLUL V

Maggie căuta să vadă fața lui Rob. Dacă s-ar duce în apartamentul lui, asta ar însemna că era gata să facă dragoste cu el? Dar nu era oare? Îl iubea. Sărutările nu arătau suficient de clar ceea ce simțea pentru el? Nu tânjea întregul ei corp după mai mult, atunci când erau împreună?

Simțind că face un pas ce nu se mai putea șterge, îi răspunse cu o voce slabă:

– Da, vreau să merg.

În clădirea unde își avea apartamentul, o construcție impunătoare de sticlă și beton, Rob își parcă mașina în garajul subteran și o escortă pe Maggie către liftul care îi urcă la etajul șaptesprezece, acolo unde locuia Rob. Pe parcursul drumului, Maggie simțise cum niște fluturași se zbăteau în stomacul ei. Acum, când stătea lângă Rob în timp ce acesta descuia ușa, își dădu seama nu mai fusese atât de nervoasă de când fusese ultima oară la dentist. Dar se gândi că această comparație nu-l va măguli deloc pe Rob.

Bărbatul deschise și intră pentru a aprinde lumina, înainte de a o lăsa pe Maggie să intre. Privirea ei fu atrasă imediat de ușile glisante ale camerei, prin care putea să vadă Waikiki în toată splendoarea lui. Se îndreptă spre ușă pentru a admira și mai bine acea panoramă. Pe cerul nopții, clădirea imensă Diamond Head abia se zărea, ca o siluetă mai închisă la culoare. Apoi Rob aprinse câteva lămpi de masă, dar tot ce putu ea să vadă erau reflexiile acestora pe sticlă. Îl urmări pe Rob cum se mișca prin apartament, scoțându-și jacheta și aruncând-o pe o sofa din piele de culoarea untului. Îl văzu intrând în bucătărie și deschizând un bufet.

– Eu îmi voi pregăti o băutură, spuse el. Dorești și tu ceva?

– Dacă ai vin alb, te rog, răspunse Maggie.

– Imediat.

Ochii ei hoinăriră prin apartament, privind pereții de culoare bej, covoarele și draperiile în aceeași nuanță, totul cu excepția unui scaun din piele de culoare neagră și de culorile ce se regăseau în câteva piese de artă. Găsi că efectul era relaxant.

– Casa ta este minunată, Rob.

– Mă tem însă că nu merit laude decât pentru mobilă. Toate celelalte accesorii se aflau aici când am închiriat apartamentul. A fost o întâmplare fericită că s-au potrivit atât de bine.

Atârnând pe un perete din sufragerie, Maggie descoperi tabloul pictat de ea, pe care el îl cumpărase de la galerie. Rob o surprinse privindu-l atunci când se întoarse cu băuturile din bucătărie.

– Arată bine acolo, nu-i așa? comentă el. Acum mă crezi că nu voiam să fac un simplu gest ca să te impresionez? Chiar îl doream.

– Nici n-am crezut asta, îi răspunse ea cu o voce inocentă.

Rob își ridică o sprânceană, exprimându-și scepticismul și făcu un pas către ea. Îi luă geanta din mână și i-o înlocui cu paharul de vin pe care-l pregătise pentru ea. Aruncă geanta pe sofa și-și luă și el paharul de coniac. Se îndreptă către balcon și deschise larg ușile glisante.

– Hai să stăm pe balcon și să ne bem băuturile. Este o seară prea minunată pentru a nu o petrece în aer liber.

Maggie îl urmă pe Rob pe balcon, așezându-se pe balustradă, mustrându-se în sinea sa pentru stângăcie. Dar exista oare vreun ritual tipic căruia trebuia să i se supună? Aștepta oare Rob ca ea să-i facă un anumit semn? În acest moment își dorea să fi dat mai multă importanță detaliilor pe care le descriseseră prietenii ei atunci când îi povestiseră despre aventurile lor romantice.

Nu dorea ca Rob să-și dea seama cât de încordată era. Așa că atacă primul subiect care-i veni în minte:

– Ce priveliște frumoasă! Probabil că petreci mult timp aici, pe balcon, pentru a o admira. Pariez că este minunat în timpul

zilei când poți vedea culorile cerului și ale apei. ...Este mult zgomot aici din cauza autostrăzii? Nu cred că este...

Își dădea seama că vorbea aiurea, dar pur și simplu nu se putea opri.

Rob o salvă din această situație jenantă, trăgând-o mai aproape de el și aplecându-și capul pentru a o săruta. Maggie era conștientă că starea sa de tensiune i se va transmite și lui Rob. Într-adevăr așa se întâmplă, căci el o scutură ușor de umeri atunci când își încheie sărutul.

– Maggie, relaxează-te! Nu te-am invitat aici ca să sar pe tine. Doar voiam să te am numai pentru mine, nu să te împart cu alții, într-o încăpere plină de lume.

Cuvintele lui o descumpăniră. Se hotărâse să facă dragoste cu Rob, iar acum se dovedea faptul că el nu se grăbea deloc în acest sens.

– Iartă-mă, cred că sunt un pic dezorientată în legătură cu ceea ce vrei tu de la mine în această seară.

El privea în acel moment paharul cu coniac pe care-l ținea în mână, iar ea avu ocazia să-i urmărească încleștarea și descleștarea maxilarelor până el se întoarse cu fața spre ea și o privi în ochi.

– Ceea ce vreau de la tine și ceea ce am de gând să fac sunt două lucruri total diferite. Ceea ce vreau este să te iau în brațe și să te duc în dormitor, vreau să-ți arăt cât de greșite sunt părerile tale despre dragoste. Dar ceea ce am de gând să fac este să mă bucur de compania ta în continuare și să te conduc apoi acasă, după care am să mă întorc aici și am să dorm singur.

Maggie nu mai știa ce să creadă. Era oare cucerită cu tactică, sau refuzată cu cea mai mare abilitate?

– Mă bucur că am clarificat această problemă, murmură ea, desfăcându-se din strânsoarea brațelor lui Rob și îndreptându-se către capătul balconului.

Făcuse acest lucru dând de înțeles că dorea să admire peisajul nocturn, dar în realitate dorea să aibă spațiu pentru a respira și pentru a se putea gândi.

Rob zâmbi ciudat văzând-o făcând acest lucru, dar o lăsă să plece. Sprijinindu-se cu brațele întinse de balustradă, ținând

paharul uşor între degete, bărbatul contempla imaginea din faţa ochilor săi. Aroma sărată a mării purta o luptă eternă cu mirosul de vegetaţie bogată ce creştea în mijlocul oraşului. Simţea chiar şi mirosul acru de combustibil pentru avioane de pe aeroportul din apropiere.

Se îndrăgostise de acest oraş. Când se va termina şederea lui aici, îi va părea rău că va fi nevoit să plece. Dar spera să plece împreună cu Maggie. Spera ca aceasta să devină soţia lui. Ştia că ei îi va fi foarte greu să părăsească aceste locuri, dar spera că promisiunea întoarcerii vreodată pe aceste meleaguri ar putea fi pentru ea ca o consolare. Dar înainte de a ajunge la aceste probleme, trebuia să clarifice o alta mult mai importantă: cum îşi câştiga el existenţa.

– La ce te gândeşti acum? îl întrebă Maggie. Pari foarte serios.

Rob îşi întoarse capul şi o privi.

– Mă gândeam la tine. Foarte serios. Trebuie să vorbim.

În acel moment Maggie avu senzaţia că inima îi stă în loc. Rob arăta atât de melancolic. Era nefericit din cauza relaţiei dintre ei? Îşi arătase ea mult prea evident sentimentele? Se simţea incomodat din cauza faptului că ea ajunsese să ţină la el atât de repede? Asta ar putea să explice comportamentul lui din seara aceasta, ezitarea lui de a face dragoste. Voia să scape de ea fără complicaţii. De aceea veniseră aici. Nu voia ca ea să-i facă o scenă în faţa tuturor oamenilor din restaurant. Voia să-i spună că nu dorea ca ei să se mai întâlnească. Făcuse ea oare vreo greşeală atunci când se îndrăgostise de Rob? Gândul acesta o făcu pe Maggie să simtă cum ochii încep s-o usture de lacrimi.

Luă repede o gură de vin, dar cu greu putu s-o înghită. Fu fericită pentru faptul că era întuneric şi îşi lăsă privirile în jos. Ar fi îngrozitor de umilitor pentru ea să descopere Rob cât de mult se îndrăgostise de el.

– Maggie?

Dar Maggie nu putea să mai scoată nici un sunet. Doar mişcă uşor capul în semn de răspuns la întrebarea lui.

Atunci el îi luă paharul din mână și i-l așeză pe balustradă, alături de al lui. O apucă de bărbie și o forță să-și ridice fața. Totuși ea nu voia să se uite în ochii lui și fixa cu încăpățânare primul nasture al cămășii lui.

– Uită-te la mine, îi spuse el.

Până la urmă îl privi, simțind cum lacrimile care-i invadaseră ochii se revărsaseră peste gene și se scurgeau pe obraji.

– De ce? o întrebă el.

Îi șterse lacrimile în timp ce aștepta un răspuns de la ea.

Maggie își mai trase nasul de câteva ori înainte de a reuși să schițeze un zâmbet slab.

– Îmi pare rău pentru fântânile arteziene. Cred că putem da vina pe hormoni și pe priveliștea asta minunată. Ascultă-mă: m-am gândit. A fost foarte plăcut împreună, dar nimic nu ține pentru totdeauna. Poate că acum – pentru că tot pleci – ar fi cel mai indicat să rupem relația. Este mai bine acum decât mai târziu, când lucrurile vor fi și mai complicate.

Tremurul buzelor ei înainte de a le strânge păreau a dezminți cuvintele pe care tocmai le rostise.

Rob se uită uimit la ea, neștiind ce să facă. Comportamentul ei dovedea faptul că nu înțelesese corect despre ce era vorba. Cu o oră în urmă ar fi putut să pună pariu că ei nici nu-i trecea prin cap să rupă relația cu el.

– Maggie, despre ce naiba vorbești?

Încercă să rememoreze întreaga discuție pentru a-și da seama de unde îi răsărise lui Maggie în minte această idee. Deodată în locul mirării, o expresie înțelegătoare îi apăru pe față.

– Maggie, nu cumva ți-a trecut prin minte că, atunci când ți-am spus că vreau să discutăm serios, doream să-ți spun că vreau să rup relația cu tine?

La încuviințarea ei mută, o trase lângă el.

– Până acum ar fi trebuit să mă cunoști mai bine, Maggie, îi spuse el. Dacă într-adevăr asta aș fi dorit, crezi că nu ți-aș fi spus direct în față și te-aș fi lăsat să ghicești? Nu ți-ai dat încă

seama cât de mult însemni tu pentru mine? Mi-este greu să te părăsesc pentru următoarele șase săptămâni. Cum crezi că aș putea să-ți spun adio pentru totdeauna?

Mâinile lui îi trecură delicat prin păr și îi ridicară capul pentru a-i dărui un sărut. Deodată o bucurie imensă invadă inima lui Maggie. Când vârful limbii lui îi atinse buzele, ea le desfăcu fericită. Pe măsură ce el se desfăta cu aroma gurii ei, ea făcea la fel. Când el pătrunse mai adânc, ea gemu de plăcere, iar mâinile ei ce-i îmbrățișau talia îl strânseră și mai puternic. Rob își plimbă mâinile pe spatele ei, până când ajunse în dreptul coapselor. Atunci o apucă strâns și o lipi de coapsele lui pentru a-i dovedi cât de mult o dorea.

Maggie simțea cum se înmoaie, cum se topește. Căută să-și potolească dorințele prin mișcări încete de-a lungul trupului lui. Când Rob își mută gura dinspre buzele ei spre ureche, Maggie avu impresia că genunchii nu o vor mai susține și se va prăbuși. Rob gemu când îi așeză capul pe pieptul lui.

– Maggie, nu înțelegi că tocmai asta vreau să evit? Te doresc nebunește, dar nu înțelegi că nu vreau să facem dragoste în această seară și mâine să fiu nevoit să te părăsesc? M-aș urî și mi-ar fi teamă să nu te pierd.

Corpul lui Maggie se cutremură, căci simțea o dorință care trebuia satisfăcută.

– Dar eu nu am nimic de spus? îl întrebă ea.

Deși experiența ei în materie de tentații era minimă, se lăsa de această dată condusă de ele. Își încolăci brațele de gâtul lui și se lipi de pieptul lui, lăsându-l să-i descopere voluptatea sânilor. Limba ei îi atinse delicat buzele, gustându-le, dar neterminând într-un sărut.

– Rob, am nevoie de tine, te doresc. În seara asta.

Se întinse, strângându-se și mai mult la pieptul lui.

– Te rog.

Ultimele cuvinte pe care Maggie i le rostise în ureche ca o șoaptă de dragoste, îl determinară pe Rob să-i spună adevărul care-l rodea. Oricât de mult își dorea să facă dragoste cu ea, nu putea să lase acest lucru să se întâmple atât timp cât între ei

existau secrete. Pe de altă parte însă, nu era chiar atât de puternic încât să refuze ceea ce își dorea atât de mult, iar ea îi oferea atât de tentant.

– Ești sigură că asta vrei?

Ochii lui o țintuiră ca și cum i-ar mai fi dat o șansă să se răzgândească. Dar privirea ei scânteietoare îl lămuri înainte ca ea să fi apucat să-i răspundă:

– O, da, foarte sigură.

– Bine, Maggie, așa să fie. Nu mă pot lupta cu amândoi.

Rob o strânse și mai aproape și o sărută ușor. Își puse apoi mâna în jurul taliei ei și o trase înapoi în apartament, în dormitorul lui.

Deși becurile nu erau aprinse, lumina ce venea din sufragerie atenua întunericul. În momentul în care intră în cameră, Maggie zări patul imens ce trona în mijloc. Fu nevoită să tragă adânc aer în piept, căci altfel simțea că nu mai face față tensiunii.

Rob apucă rapid cuvertura ce acoperea patul și o dădu la o parte. Se întoarse către Maggie spunându-i:

– Maggie, sunt aproape sigur de răspunsul pe care mi-l vei da, dar totuși vreau să te întreb. Folosești vreun mijloc de protecție împotriva sarcinii?

Maggie rămase uimită la această întrebare.

– Nu. Este vreo problemă?

Vocea blândă a lui Rob o liniști:

– Nu. Nici nu mă gândeam că folosești. Nu te îngrijora. Voi avea eu grijă de asta. Acum vino aici.

Mâinile lui se așezară pe gâtul ei, iar degetele îi împinseră bărbia în sus. Sărutul care urmă fu lung și pătimaș, astfel că Maggie simți că aproape nu mai poate respira. Buzele lui erau fierbinți în timp ce îi dezmierdau tâmplele și obrajii. Când îi simți respirația aproape de ureche, își înclină capul pentru a-l lăsa s-o sărute mai bine, și în același timp gemu de plăcere.

Rob dădu jos șiragul de flori pe care i-l dăruise în aceeași seară și care se odihnea pe umerii ei. Cu o mână o ținea aproape de el, în timp ce cu cealaltă o mângâia ușor pe spate. Gura lui

i-o acoperea pe a ei cu sărutări fierbinți. Începu să-i desfacă încet fermoarul rochiei și-și strecură mâna pe unduirile mătăsoase ale spatelui și coapselor ei.

Maggie își ținu răsuflarea, așteptând ca Rob să-i dea jos rochia de pe umeri, dar se părea că el nu se grăbea deloc. În plus, îi era greu să mai gândească logic atunci când simțea mâna lui alunecând pe pielea ei goală. Prinzând parcă curaj, începu să-i desfacă nasturii cămășii pe care o purta Rob și tresări uimită când auzi geamătul lui atunci când își lipi capul de pieptul lui gol, bronzat de soare.

Rob se dădu puțin înapoi pentru a o ajuta pe Maggie să-i dea jos cămașa care-i alunecă pe brațe în jos, dezvelindu-i talia. Degetele ei începură să pipăie mușchii bine conturați de pe spatele lui. Simțea cum îi bate inima în pieptul lipit de sânii ei.

Mâinile lui pătrunseră din nou pe sub rochie, îndepărtând-o de această dată și lăsând-o să cadă ușor pe podea. Maggie își dădu încet pantofii jos și rămase timidă în fața lui, doar în lenjeria intimă de dantelă pe care o purta. Își ridică ochii și simți cum valuri de căldură o invadau pe măsură ce el își plimba privirea de-a lungul corpului ei. Mâinile lui urmară traseul parcurs de ochi. Mai întâi îi mângâiară sânii, dezmierdând pielea ce ieșea de sub dantelă, apoi se lăsară în jos, până când ajunseră în dreptul coapselor ei pe care le lipi de ale lui. Și toate acestea se petreceau în timp ce o săruta cu patimă.

Maggie simțea cum crește dorința lui de a o face a lui. Semnalele evidente pe care le primea din partea trupului lui o făceau să-l dorească și mai mult. În acest timp Rob îi înlăturase cu blândețe sutienul ce-i ascundea sânii. Toate inhibițiile, toată timiditatea ei dispărură în acel moment.

Rob aruncă sutienul lângă rochie și își desfătă privirile cu frumusețea lui Maggie. Sânii ei erau mici și fermi, cu sfârcuri ca niște roze, care acum erau excitate. Ochii lui o priviră cu încântare, apoi o conduse încet către pat. Își dădu repede hainele jos, apoi se întinse lângă Maggie, aducând-o aproape de el. Adora să-i simtă sânii cum se odihneau pe pieptul lui și să adulmece mirosul de iasomie pe care îl emana pielea ei. Îi

trebuiră câteva minute ca să-şi revină din emoţia prea puternică. După cât era de înfierbântat, lucrurile puteau să se deruleze un pic cam prea repede pentru Maggie. Iar el dorea ca noaptea aceasta să fie perfectă pentru ea. Faptul că era atât prima dată când făceau dragoste, dar şi ultima pentru un timp destul de îndelungat, făcea acest moment memorabil.

O privi, observându-i ochii pe jumătate închişi de plăcere şi gura întredeschisă care tânjea după sărutări. Chiar şi numai ţinând gura deschisă deasupra ei, simţea aroma unică de ambrozie, amestecată cu parfumul vinului pe care ea îl băuse în acea seară. Respiraţia lui Maggie deveni mai accentuată, iar unghiile ei pătrundeau acum în carnea lui Rob. Toate acestea îi spuseră bărbatului că se excita din ce în ce mai mult, aproape de punctul maxim.

– Mai uşor, iubito, avem toată noaptea la dispoziţie. Nu trebuie să ne grăbim chiar atât de tare.

Mâna pe care i-o trecu prin păr avea mai mult scopul de a-i potoli pasiunea, decât de a o mângâia.

Maggie închise ochii şi trase aer adânc în piept de câteva ori. Rob continuă să se joace în părul ei, iar ea se mai linişti un pic. Când văzu că întreg corpul ei se relaxase şi muşchii nu-i mai erau încordaţi, Rob reîncepu preludiul senzual. Începu să-i mângâie obrajii şi gâtul, în timp ce buzele îi dezmierdau întreaga faţă cu uşoare sărutări pe frunte, pe sprâncene şi în colţurile gurii. Limba i se plimbă apoi peste conturul buzelor ei, strecurându-se printre dinţi când ea deschise gura.

Înainte ca Maggie să apuce să-i răspundă la sărut, Rob îşi îndreptă gura spre gâtul ei, alunecând de-a lungul acestuia şi mai departe, în jos, până ajunse în dreptul sânilor. În timp ce gura lui se odihnea pe adâncitura dintre ei, mâinile îi frământau carnea ca şi cum ar fi modelat argilă.

Începu să-i mângâie sânii, dinspre coaste spre vârfuri, totuşi neatingându-i sfârcurile. Repetă această mişcare. În sfârşit când degetele lui ajunseră să-i dezmierde şi sfârcurile, acestea erau deja întărite şi ridicate. Plăcerea pe care o simţi când Rob începu să i le frământe între degetul mare şi arătător, ciupind-o

ușor în același timp, era aproape de nesuportat. Rob îi luă apoi unul din sfârcuri în gură și îl dezmierdă cum numai el știa s-o facă. Repetă tot ritualul și cu celălalt sân. Până când termină, Maggie era deja pregătită pentru punctul culminant.

Când consideră că era momentul cel mai important, Rob se îndepărtă pentru o clipă de Maggie, doar pentru a lua toate măsurile de protecție necesare.

Ceea ce urmă fu inimaginabil pentru Maggie. Se simțea ca și cum ar fi căzut de pe o stâncă abruptă. Dar știa că Rob va fi acolo pentru ea ca s-o salveze.

Ultimele cuvinte pe care mai putu să le rostească fură: „Te iubesc".

CAPITOLUL VI

Rob stătea pe spate și o mângâia pe Maggie care stătea sprijinită cu capul pe pieptul lui. O veghease astfel până se liniștise, până când simțise că respirația îi devenise normală. Mâna lui se mișca lin peste corpul ei în timp ce se gândea la sentimentele pe care le avea pentru acea ființă minunată. Mai făcuse dragoste cu alte femei, dar nici una din ele nu îl făcuse să simtă nevoia să fie atât de protector, de mândru și de copleșit de venerație cum îl făcuse Maggie. Felul în care i se oferise și încrederea pe care i-o arătase de la început îl vrăjiseră. Spera doar ca el s-o merite.

Se scuza că lăsase lucrurile să ajungă atât de departe și să nu existe între ei doar adevăr. Se ura doar imaginându-și reacția ei când va afla adevărul despre meseria lui. Dar nu putea să-i spună adevărul în seara aceasta. I-l va spune imediat după ce se va întoarce din misiune, va lămuri lucrurile.

Spera ca dragostea pe care o simțea Maggie pentru el să fie mai puternică decât durerea și mânia prin care va trece când va afla că o mințise.

Lângă el, Maggie întoarse capul atât cât era nevoie pentru a putea să-și lipească buzele de pieptul lui și să scoată un oftat ce suna mai mult a tors de pisică.

– E bine, nu?

Maggie putu să simtă zâmbetul din vocea lui Rob. Se ridică și se propti într-un cot ca să-i poată vedea fața.

– Cu riscul de a te umfla și mai mult în pene, trebuie să recunosc că...

Și se opri, căci nu reuși să găsească cuvintele potrivite care să descrie cea mai frumoasă și mai tulburătoare experiență din viața ei.

– Este mult mai mult decât mi-am imaginat eu că ar putea să însemne sex.

– Maggie, iubito, ceea ce am făcut noi nu se numește sex. Noi am făcut dragoste. Este o mare diferență.

Maggie se lăsă în jos și murmură:

– Poate îmi mai arăți încă o dată. Așa ca să nu uit și să am mai clar în minte despre ce este vorba.

O exclamație de plăcere se auzi din gâtul lui Rob în timp ce se rostogoli peste Maggie, ținând-o prizonieră sub el. Focurile de artificii atât de bine reprezentate ceva mai devreme reîncepură rapid. Acest fapt îl mira chiar și pe el. Sărutările lui erau adânci și posesive, iar degetele lui Maggie se împlântau adânc în spatele lui, invitându-l la ceva mai mult. Nu dură decât câteva secunde ca să-și ia toate măsurile de precauție. Apoi urmă apogeul.

– Spune-mi, Rob, cum se face că de data asta a fost și mai minunat?

Vocea ei nu era decât o șoaptă moale.

– Pentru că de data asta, iubito, nu ți-a mai fost frică. De data aceasta știai ce vrei.

*
* *

O veghea dormind, mângâind-o și jucându-se în părul ei scăldat de razele lunii. Îl sărutase, se ghemuise la pieptul lui, îi murmurase ce minunat fusese, și adormise aproape imediat în brațele lui.

El se ridicase, stinsese luminile din sufragerie și se strecurase din nou în așternuturi, fericit că alături de el se odihnea Maggie.

Apoi se treziseră în timpul nopții și făcuseră dragoste încă o dată. Învățaseră să-și recunoască trupurile și în întuneric. Soarele tocmai răsărea când Rob o trezi pentru ultima oară pe Maggie.

– Iubito, urăsc să fac asta, dar trebuie să te duc acasă. Trebuie să plec în curând.

Maggie îl privi clipind câteva momente înainte de a-şi aduce aminte de minunata seară petrecută împreună şi de ceea ce urmase.

Rob era deja îmbrăcat, deşi părul îi era încă ud după duşul pe care cu siguranţă îl făcuse. Pe ea o lăsase să doarmă cât mai mult posibil.

– Îmi doresc să nu fii nevoit să pleci, Rob. Imi va fi tare dor de tine.

– Ştiu, iubito. Şi mie îmi va fi dor de tine. Următoarele şase săptămâni vor fi cele mai lungi din viaţa mea.

Se uită la sânii lui Maggie, pe jumătate acoperiţi cu cearşaful. Imaginea îl făcea să-şi dorească să scape de hainele de pe el cât mai repede şi să se întoarcă înapoi lângă ea.

– Îţi promit că voi recupera timpul pierdut.

Vocea lui era îngroşată de emoţie. Maggie văzu ochii lui Rob care se uitau la ea tânjind. Nu putu rezista tentaţiei de a-şi testa noile arme pe care tocmai le descoperise. Se întinse, lăsând ca din întâmplare să-i alunece un colţ al cearşafului care o acoperea şi să-i dezvelească exact ceea ce-şi dorea Rob să atingă. Rob se aplecă să sărute tentanta ofertă, dar îşi schimbă destinaţia. O sărută pe buze şi o rugă:

– Maggie, pentru numele lui Dumnezeu, ai milă de mine. Te rog, îmbracă-te. Am şi eu o limită şi nu ştiu cât mai pot îndura. Imi este şi aşa destul de greu.

Rugămintea lui păru atât de tânguitoare, încât Maggie renunţă la jocul pe care-l juca şi se ridică strângând cearşaful în jurul corpului.

– Geanta ta şi o ceaşcă de cafea sunt în bucătărie. Sper că-ţi place cafeaua neagră. Ieri am consumat ultimul lapte pe care-l mai aveam.

Rob o lăsă singură pentru a se pregăti, trăgând uşa după el şi oferindu-i astfel intimitate. Era un gest plin de delicateţe, pe care ea îl aprecie. În ciuda faptul că în timpul nopţii care trecuse nu se mai simţise inhibată alături de Rob, s-ar fi simţit îngrozitor de neplăcut să apară dezbrăcată în faţa lui la lumina zilei.

După ce-şi găsi în geantă peria de păr, pudra şi rujul, luă câteva înghiţituri mici de cafea şi se îndreptă către toaletă. Ar fi vrut să se poată bucura de plăcerea unui duş, dar nu ştia cât timp avea Rob la dispoziţie, aşa că se mulţumi să se spele repede la chiuvetă.

După ce făcu tot ce putu din punct de vedere al machiajului cu instrumentele pe care le avea la dispoziţie, ieşi din baie şi se îndreptă spre dormitor unde îşi puse rochia. Căută şi şiragul de flori pe care el i-l dăruise cu o seară înainte. Îl găsi la capătul patului. Îl ridică şi şi-l puse la gât. Bobocii de trandafir erau un pic veştejiţi, dar încă mai persista mirosul lor îmbătător.

Făcu repede patul şi sub acţiunea unui impuls de moment ridică perna pe care îşi odihnise Rob capul în timpul acelei nopţi. Parfumul lui care se impregnase în ea îi readuse în memorie lui Maggie scene fierbinţi pe care le trăiseră împreună. Ţinu perna în braţe îmbrăţişând-o, înainte de a o aşeza la loc. Tristeţea puse stăpânire pe ea în momentul în care trase cuvertura pe pat şi o netezi cu palmele. Aruncă o ultimă privire camerei – păstrând în minte fiecare detaliu al ei – şi ieşi pentru a-l căuta pe Rob.

Îl găsi pe balcon, admirând răsăritul de soare în Honolulu.

– Sunt gata, îi spuse.

Cuvintele fură rostite cu tremur în glas, lacrimi erau gata să-i curgă din ochi. Rob se întoarse către ea la auzul timbrului vocii ei.

– Maggie, te rog, nu plânge. Nu pot să îndur aşa ceva.

Îşi puse jos ceaşca de cafea pe care o ţinea în mână şi o îmbrăţişă pe fată. Stătură nemişcaţi câteva momente. Apoi Maggie se trase înapoi şi se uită în ochii lui Rob.

– Trebuie să-ţi spun că a fost cea mai minunată noapte din viaţa mea.

– Şi pentru mine, iubita mea. Şi pentru mine au existat în această noapte câteva lucruri care s-au întâmplat pentru prima oară. Dar acum să nu mai vorbim despre asta. Vom termina discuţia când mă voi întoarce.

Privirile lui erau asemeni unor promisiuni solemne.

Când ajunseră la ușa apartamentului lui Maggie, aceasta se forță să nu se agațe disperată de brațul lui și să-l împiedice să plece. Încercă din răsputeri să nu izbucnească în lacrimi decât după ce va pleca el. Dar sărutul lin pe care el i-l dădu îi umplu ochii de lacrimi. Clipi repede, hotărâtă ca ultima imagine cu Rob să nu fie una înceţoşată de lacrimi.

– Maggie, nu știu cât de des voi putea să-ți scriu. Te rog să nu te îngrijorezi dacă nu primești nici o veste de la mine. Voi sta departe de tine doar șase săptămâni. Te iubesc.

După ce o sărută din nou, dar de această dată pe frunte, se întoarse, se sui în mașină și dispăru.

Maggie intră în casă, închise ușa după ea și începu să plângă. După ce suspină și-și șterse nasul de mai multe ori, începu să se simtă oarecum încurcată. Reacția ei i se părea acum un pic cam exagerată ținând cont de împrejurări. La urma urmei Rob nici nu murise nici nu plecase pentru totdeauna. Urma să se întoarcă peste șase săptămâni. În mod sigur vor fi șase săptămâni foarte singuratice, dar totuși... Se desprinse de ușa de care stătea sprijinită și se duse să caute o batistă pentru a-și șterge lacrimile.

Realiză că durerea ascuțită pe care o simțea în stomac era de fapt foamea. Se duse în bucătărie și își pregăti un castron mare cu cereale pe care-l mâncă în următoarele minute. După ce termină, puse castronul în chiuvetă și intră în baie ca să facă un duș. Zăbovi în dormitor doar cât își dădu jos de la gât ghirlanda de trandafiri și o agăță de oglinda de la toaletă.

După ce-și înmuie trupul și-și șamponă părul, se frecă repede cu săpun, se clăti, după care închise robinetele. Ieși de sub duș și luă un prosop pentru a se șterge. Își frecă părul până când reuși să îndepărteze cea mai mare parte din cantitatea de apă care era îmbibată în el și se pieptănă, aranjându-și părul așa cum îi plăcea. Își simțea brațele obosite, încât abia le ridica. Se înfășură în prosop și porni spre dormitor. Aici se dezbrăcă aruncându-l pe un scaun și se strecură goală între așternuturi. Adormi aproape instantaneu.

Când se trezi, prin fereasta camerei se zăreau razele unui soare de după-amiază. Toată camera era îmbibată de mirosul trandafirilor din șirag – o amintire plăcută a nopții trecute. Se ridică din pat și se întinse, descoperind că aproape toți mușchii o dureau. Cu siguranță acest lucru se datora activităților cu care nu era obișnuită. Dar își propuse să-și schimbe obiceiurile în acest sens imediat ce se va întoarce Rob. Se simțea încurcată când își amintea ce entuziastă se arătase față de el, cât de rapid îi răspunsese la stimulii pe care i-i transmisese. Dar era sigură că lui nu-i displăcuse acest lucru. Nu era de mirare că râseseră toți prietenii de ea când le spusese că într-o relație ei nu i se părea prea interesantă partea legată de sex.

Se trezi din reverie și se îmbrăcă repede cu o pereche de pantaloni scurți și un tricou. Intră apoi în bucătărie pentru a-și pregăti o salată de fructe și pentru a-și turna un pahar de ceai cu gheață. Își luă mâncarea cu ea și ieși pe mica verandă din spatele apartamentului ei. După-amiaza era liniștită. Sunete slabe mai răzbăteau doar din când în când dinspre locuințele vecinilor. Câteva păsări ciripeau și vântul șuiera încetișor când se strecura pe sub streșini.

După ce-și termină gustarea, luă ultimele înghițituri de ceai și se lăsă cucerită de pacea ce domnea în jurul ei. Se gândea la schimbările majore ce se petrecuseră în viața ei. Până atunci nu fusese conștientă că nu era împlinită. Rob umpluse un gol în viața și în inima ei. Recunoștea că îi era frică, știind că ceea ce fusese ea până atunci dispăruse și nu se mai putea întoarce niciodată. Oferise atât de mult din sine unei alte persoane. Acest lucru nu mai putea fi controlat acum. Nu mai era ea cea care lua deciziile cele mai importante pentru viața ei. Acum trebuia să fie doar un spectator și să accepte ceea ce hotăra altcineva pentru ea.

Își duse farfuriile în bucătărie și apoi intră în dormitorul mic pe care îl transformase în studio. Nu mai era lumină suficientă pentru a picta, dar putea măcar să realizeze una-două schițe preliminare. Dorea acum să testeze un nou stil de viață. Avea mult de lucru la pregătirea expoziției pentru Târgul de Artă și

Meşteşuguri. Spera ca acesta să-i umple cât mai mult din timpul pe care-l avea liber până la întoarcerea lui Rob.

*
* *

Când păşi în galerie marţi dimineaţa, cu scopul de a verifica nişte acte legate de o tranzacţie, îl găsi pe Tom lucrând la registrele de contabilitate. Pentru că era un adevărat magician când era vorba de cifre, ceilalţi erau mai mult decât fericiţi să-l lase pe el să se ocupe de hârţogărie.

– Ei bine, ai fost în stare să ne salvezi de la faliment şi luna asta? îl întreba ea surâzătoare.

Tom îşi ridică privirea dintre hârtiile sub care era îngropat.

– Hei, Maggie, ai venit tocmai la timp. Tocmai scriam cecurile pentru luna aceasta.

Îi flutură cecul prin faţa ochilor, apoi i-l înmână.

– Am făcut o treabă destul de bună. Dacă vânzările vor merge în acelaşi ritm, vom scoate un profit frumos vara aceasta.

Maggie aruncă o privire peste cec şi îşi ridică sprâncenele în semn de aprobare.

– Minunat. Mike mă bate la cap de mult timp că vrea să vină în vizită aici când se va termina sezonul estival. Poate că mă voi gândi să-mi iau câteva zile de vacanţă fără să mă mai mustre conştiinţa.

– Nu se putea un moment mai potrivit nici în cazul meu în privinţa banilor. Eu şi Brenda ne-am gândit să adoptăm un copil.

Un zâmbet larg îi lumină întreaga faţă şi ochii îi râdeau în cap de bucurie.

– Oh, Tom! Mă bucur foarte mult să aud asta. Când v-aţi hotărât să faceţi acest pas?

– Ne-am tot gândit la această posibilitate în ultimul timp. Luna asta, când am văzut că Brenda tot nu poate rămâne însărcinată, ne-am hotărât că este timpul să nu mai aşteptăm. Ea într-adevăr este entuziasmată de idee. A mai discutat şi cu un alt cuplu care a adoptat un copil, aşa că vom începe în curând să contactăm diverse agenţii în acest scop.

– Știu că vă doreați să aveți doi copii. Mă bucur foarte mult că ați luat această decizie.

Maggie puse mâna pe brațul lui Tom în semn de încurajare.

– Mult noroc în continuare.

– Mulțumesc. Te voi ține la curent cu toate noutățile în acest sens. Dacă stăm bine să ne gândim, tu vei fi neoficial, bineînțeles, „mătușica".

Îi apăsă mâna răspunzându-i astfel la toate urările ei.

– Să fii sigur de asta! Abia aștept să vă răsfăț copilașul. Voi încălca orice regulă de educație când va fi vorba de el. Apoi, când voi avea și eu un copil, voi fi foarte severă în privința disciplinei.

– Deja îmi imaginez cum o să arate bietul tău copil, spuse Tom. O să-l pui să facă curățenie generală în camera lui cel puțin o dată pe an, chiar dacă nu va fi nevoie, și nu-i vei da voie să se uite noaptea târziu la televizor în timpul săptămânii, când va trebui să se ducă la școală.

– Știu că așa va fi. Sunt neînduplecată în acest sens.

– Apropo, că tot veni vorba... Am fost informat că ți-ai făcut apariția sâmbătă seara la restaurantul Willows. Erai însoțită de... nu mai știu exact cum a fost descris... de un „armăsar pur-sânge". Are cumva asta vreo legătură cu buna ta dispoziție de astăzi?

Maggie se îngrozi când își dădu seama că roșise în fața tachinărilor lui Tom. Când acesta îi zări noua culoare din obraji, îi spuse zâmbind:

– Oh, cred că n-o să-ți fie prea rău de acum înainte. Era și timpul. Hai să auzim tot. Să nu-ți închipui că o să scapi fără să-mi povestești cu lux de amănunte.

– Știi bine că, la cât de mare este acest oraș, există anumite trăsături tipice orășelelor... încercă Maggie să se eschiveze.

Chiar în acel moment intră în galerie un cuplu care purta cămăși tipic hawaiene. Maggie fu încântată să-i conducă prin galerie și să-i ajute să aleagă un tablou ce înfățișa o tânără fată hawaiană care purta la gât o ghirlandă de flori. Le împachetă apoi tabloul și le ură un timp cât mai agreabil pentru restul vacanței ce le mai rămăsese.

Imediat ce plecară, Tom o atacă din nou:

– Haide, Maggie. Degeaba încerci să tragi de timp.

Maggie se dădu bătută și recunoscu:

– Într-adevăr, m-am întâlnit cu cineva care este o persoană destul de deosebită. Nu ne-am întâlnit decât de câteva ori, dar cred că acesta este alesul inimii mele.

– În sfârșit. Era și timpul. Deci așa se explică faptul că ai roșit când te-am întrebat de el. Bănuiesc că lucrurile au mers ceva mai departe decât mi-ai spus tu. Cum a fost?

– Tom!

El izbucni în râs.

– Maggie, ar trebuie să vezi ce figură ai. Parcă te-aș fi acuzat de cele mai grave lucruri posibile. De fapt, întrebarea mea era întemeiată. După toate afirmațiile pe care le făceai despre sex, nu mă pot împiedica să nu mă întreb, cum ți s-a părut totul?

Zâmbetul îi înflorea pe buze lui Maggie.

– A fost ceva fantastic.

Tom îi răspunse printr-un zâmbet la fel de larg.

– Asta ți-am spus-o și eu, dar n-ai vrut să mă crezi pe cuvânt. Povestește-mi despre acest bărbat. Nu se poate ca mătușa copilului meu să se îndrăgostească de oricine.

– Ei bine, numele lui este Rob Coulter. L-am întâlnit acum vreo două săptămâni. Nu pare că a trecut prea mult timp, nu-i așa? adăugă Maggie nesigură.

– Când întâlnești persoana ideală nu-ți trebuie mult timp ca să-ți dai seama de asta. Își amintești cum s-a întâmplat cu mine și cu Brenda? Dacă n-ar fi fost mama ei care a ținut să facă o nuntă cu surle și trâmbițe, noi ne-am fi căsătorit după prima întâlnire.

– Îmi aduc aminte. Mama Brendei a fost o figură, zâmbi Maggie, gândindu-se la femeia care invitase la nuntă aproape jumătate din populația insulei. Îmi aduc aminte că nu ți-a fost ușor să treci peste acea perioadă.

– Da. De fiecare dată când doream s-o sărut pe Brenda, apărea vreuna din nenumăratele mele rude – sau ale ei – care dorea să ne felicite sau să ne dea vreun sfat. Găsirea unor soluții ca să fim numai noi doi a fost o adevărată piatră de încercare.

– Norocul tău a fost că ești foarte creativ.

– Creativ sau disperat. M-am bucurat nespus când s-a terminat tot tămbălăul și am rămas numai eu cu Brenda.

Își zâmbi apoi sieși.

– Hei, dar m-am lăsat dus de val. Tocmai îmi povesteai despre această persoană care a reușit să-ți arate cât de greșite erau părerile tale.

Tom zâmbi răutăcios când Maggie clipi des din ochi.

– Sper că știi și alte lucruri despre el în afară de nume.

– Bineînțeles.

Dar imediat se simți încurcată, căci abia acum își dădea seama că de fapt nu știa nimic.

– S-a născut și a crescut în Kansas, dar acum locuiește aici și lucrează ca scafandru. Chiar îmi doresc să-l cunoști, dar din păcate este plecat pentru o perioadă de șase săptămâni. A trebuit să plece în Filipine cu treabă, dar când se va întoarce vom aranja o întâlnire în patru.

– Așa să și faci. Vreau neapărat să-l cunosc pe acest om.

– Nu te mai împăuna în fața mea. Doar bucură-te pentru mine.

Tom o luă pe Maggie în brațe.

– Bineînțeles că mă bucur. Îmi rezerv judecățile și aprecierile pentru momentul când îl voi întâlni.

O sărută pe obraz, apoi îi dădu drumul.

– Acum du-te să muncești. Eu am atât de mult de lucru și tu mă ții de vorbă!

CAPITOLUL VII

Rob conducea nervos în acea după-amiază prin traficul aglomerat din Honolulu, înjurând fiecare semafor pe care-l prindea roşu. După ce el şi oamenii lui aterizaseră la baza de la Barber's Point, durase câteva ore până fusese descărcat tot echipamentul şi se luaseră toate măsurile necesare. Acum se grăbea să scape de uniformă, să facă repede un duş şi s-o vadă pe Maggie. O sunase la telefon imediat ce putuse găsi unul şi se liniştise când auzise glasul ei cald şi chemarea ei de a veni cât mai repede.

Primul lucru pe care-l va lămuri va fi cel legat de profesia pe care o avea. Nu mai putea şi de această dată să facă dragoste cu ea şi să-i ascundă acest lucru. Orice secret trebuia destăinuit. Până la sfârşitul acelei zile între ei nu va mai fi nimic sau va fi numai adevăr.

*
* *

Maggie se plimba de-a lungul şi de-a latul apartamentului în care locuia, ba strângând un vraf de ziare de pe măsuţa de cafea, ba uitându-se la ceas. Mai trecuseră încă cinci minute de când se uitase ultima oară. Ca să-şi alunge din minte febra aşteptării, îşi luă paharul cu vin în studio şi se apucă să analizeze picturile şi schiţele pe care le făcuse la restaurantul Willows. Experimentase noi culori în picturile sale. Folosise nuanţe mai vii, iar rezultatul era extrem de mulţumitor. Reuşise să creeze unele dintre cele mai bune tablouri ale ei.

Unul dintre ele – înfăţişând o imagine a grădinii văzută de la masa unde stătuseră ea şi Rob – îl păstra numai pentru ea. Luă o înghiţitură şi stătu o clipă adâncită în gânduri.

Sentimentele ei nu se schimbaseră în timpul absenței lui. Primise numai două bilete de la Rob. Erau scurte, scrise în grabă, dar o asigurau că lui îi era foarte dor de ea și abia aștepta să o vadă, s-o țină în brațe, s-o atingă, s-o guste din nou. Le păstrase împreună cu plicurile în care le primise, simțind nevoia să atingă aceleași lucruri pe care le atinsese și el. Acum, când așteptarea aproape se terminase, minutele păreau că se transformă în ore.

Intră din nou în baie ca să-și verifice machiajul. Era intact, ca și în urmă cu un sfert de oră. Se hotărâse să-și dea și cu ruj, deși știa că nu va rezista mult sărutărilor lor înflăcărate.

Deodată auzi soneria de la ușă. Se grăbi să răspundă.

Din prima secundă își dădu seama că Rob arăta mai bine ca niciodată. Ochii lui albaștri ieșeau în evidență în comparație cu tenul și mai bronzat decât îl știa ea. Mușchii i se conturau foarte tentant sub tricoul alb. Se repezi către el, încolăcindu-și mâinile după gâtul lui. Rob fu un moment dezorientat, apoi o îmbrățișa și el.

– Maggie, iubita mea, nici nu știi ce bine îmi pare să te revăd.

Își închise ochii și savură parfumul pe care îl emana ea. Simțea cum trupul ei se lipește tot mai mult de al lui. Când văzu că ea îl căuta pentru a-i dărui un sărut, Rob întoarse capul și n-o lăsă decât să-i ofere unul delicat, din vârful buzelor. Își dădea seama cât de nerăbdătoare era să ajungă la altceva, care-i implica mai mult. Dar își aduse aminte de promisiunea pe care și-o făcuse ferm de a sta mai întâi de vorbă cu ea.

– Maggie, nu crezi că ar trebui să intrăm și să nu le oferim vecinilor tăi un spectacol?

Ea își ridică sprâncenele mirată. Nu considera că ceea ce se petrecuse până acum semăna cu un spectacol și, în plus, nu zări nici un vecin, fie că s-ar fi uitat la ei sau nu. Totuși se dădu un pas înapoi și-i făcu loc lui Rob să intre. După aceea închise ușa și se lipi de ea, cu mâinile la spate, ținând clanța.

Rob se îndreptă spre sufragerie, când realiză că Maggie nu-l urma. Se opri și se întoarse. Îi văzu pieptul tresăltând de dorință

și privirea flămândă și simți cum i se usucă gâtul. Ceea ce avea să urmeze era mai greu decât și-ar fi imaginat el.

– Tocmai mă bucuram de priveliște familiară, încercă el să-i explice.

Țesătura pantalonilor i se mula minunat pe coapse, aceștia venindu-i ca turnați. Maggie era surprinsă cât de multă plăcere îi făcea fie și numai să-l privească.

Era clar că situația în care se afla nu-l favoriza. O femeie minunată îi făcea avansuri iar el făcea eforturi disperate s-o descurajeze. Pentru moment. Îi luă mâna și-i spuse:

– Vino, trebuie să discutăm.

O conduse până în dreptul canapelei unde se așezară amândoi. Îi ținea în continuare mâna. Trase adânc aer în piept.

– Maggie, mi-e foarte greu să fac asta, dar...

Stând lângă el, ea vedea cum mușchii i se încordează sub tricou. Știa că pot deveni mai activi și mai puternici sub atingerea mâinii ei. Își dorea cu disperare să-l atingă, dar era descumpănită de comportamentul lui. Se așteptase la ceva mult mai plin de efuziune decât ceea ce-i oferea acum Rob.

– Rob, mă sperii. Credeam, după felul în care mi-ai vorbit la telefon, că vei fi fericit să mă vezi. În mod sigur m-am înșelat. Spune-mi ce s-a întâmplat și hai să terminăm cu asta.

El se întoarse repede cu fața către ea și-i spuse:

– Nu, nu, iubito, nu s-a întâmplat nimic. Nici nu-ți poți imagina cât de mult mă bucur să te revăd.

Cuvintele lui se rostogoleau ca o avalanșă. Privirea lui alunecă pe față ei, stăruind asupra buzelor senzuale.

– Dar ce s-a întâmplat?

– Îmi pare rău, iubito, nu cred că am început-o cum trebuie.

Gura ei era atât de irezistibilă, încât el se aplecă spre ea, cu intenția de a o săruta drept scuză. Dar gustul ei îl făcu să zăbovească mai mult decât își propusese. Limba alunecă de-a lungul buzelor ei, iar ea le deschise instantaneu. El intră mai adânc, amăgindu-se că se va putea opri peste câteva minute. Deodată, Maggie își puse mâinile pe gâtul lui și își lăsă limba să îndeplinească același ritual ca și a lui. Acest lucru frânse și ultimul lui gând de împotrivire. „La naiba cu discuția" își spuse,

renunțând la bătălie și năpustindu-se năvalnic asupra ființei iubite.

Pasiunea pe care fusese nevoit s-o nege timp de șase săptămâni ieși acum la iveală. Nerăbdarea de a o avea pe Maggie mai repede îl împiedica să reușească să-i desfacă nasturii bluzei. Atunci singura soluție pe care o găsi fu să i-o sfâșie.

Trăiră din nou cele mai încântătoare momente care existau între un bărbat și o femeie și din nou avură senzația că este chiar mai minunat decât își puteau aduce aminte.

În timp ce se odihneau unul în brațele celuilalt, Rob observă urmele pe care degetele lui i le lăsaseră pe umeri lui Maggie. O ținuse strâns tot timpul cât făcuseră dragoste și abia după ce terminară văzu cât de tare își înfipsese degetele în carnea ei.

– Doamne, Maggie, cred că vei rămâne un timp cu câteva vânătăi. Îmi pare rău, iubito, dar nu mi-am dat seama că te-am strâns atât de tare.

– Nu este nici o problemă. De fapt suntem chit.

Și unghiile ei îi lăsaseră urme pe spate.

– Și tu vei avea niște zgârieturi câteva zile. Te ustură cumva?

– Un pic, îi răspunse Rob mișcându-și omoplații. Dar a meritat. Nu știam că poți fi atât de sălbatică – exact așa cum îmi place.

Expresia feței lui exprima dorința de a o tachina, dar imediat se schimbă într-una serioasă.

– Maggie, îți dai seama că noi am făcut dragoste fără să luăm nici o măsură de protecție? Nu-mi vine să cred că am uitat! Din punctul de vedere al sănătății nu trebuie să-ți faci probleme. Cu puțin timp în urmă am fost la un astfel de control medical și nu am nimic.

Examenele medicale care se făceau în marină erau destul de agasante, dar iată că își dovedeau utilitatea.

– De atunci nu m-am mai culcat decât cu tine. Dar există posibilitatea ca tu să fi rămas însărcinată.

– Nu cred că trebuie să ne îngrijorăm prea tare. Ar trebui să fie acea perioadă a lunii când nu pot apărea astfel de probleme.

– Ei bine, știi ce se spune atunci când folosești metoda calendarului. Trebuie să știi exact când îți vine...

– Rob, acest subiect este un pic cam jenant. Crezi că ar trebui să mă duc să bat toba despre aceste momente?

El își lăsă capul în jos și o sărută pe buze, cu imagini vii în minte de când făcuseră dragoste.

– Te rog, lasă la o parte pudoarea și ajută-mă să mă liniștesc în această privință. Știi sigur când a fost ultima oară?

– Data viitoare am să dau și un anunț în ziar.

– Dacă vrei, poți angaja și un jurnalist ca să scrie două-trei cuvinte despre asta.

Deodată începu să sune telefonul. Era elementul care făcea legătura cu lumea din afară. Maggie ar fi dorit să-l ignore și să nu răspundă, dar se părea că cel de la celălalt capăt al firului insista.

– Cred că ar fi mai bine să răspunzi, îi spuse Rob.

Se ridică de pe canapea și se apucă să culeagă bluza pe care o rupsese de pe Maggie. O ajută să se îmbrace cu ea. Apoi Maggie se îndreptă spre aparat ca să ridice receptorul.

– Alo?

Rob o văzu cum își ridică sprâncenele într-o uimire totală.

– Cu cine ați spus? întrebă ea.

Ochii i se măriră deodată la auzul răspunsului, iar culoarea îi pieri din obraji. Cu o voce aproape pierdută spuse:

– Da, este aici. Vi-l dau imediat.

Maggie îi întinse receptorul lui Rob și-i spuse:

– Este pentru tine, *comandante* Rob Coulter! Te caută ofițerul Hawkins.

Vocea ei lipsită de intonație era suplinită de privirea acuzatoare. După ce el luă receptorul, Maggie se îndreptă către ușa ce dădea în grădină. Stătea cu brațele încrucișate pe piept fără să schițeze vreun gest. Rob o urmărea cu înfrigurare.

– Ce s-a întâmplat?

Uitase că lăsase numărul de telefon al lui Maggie pentru a fi contactat în caz de urgență. Pentru binele lui Hawkins ar fi fost bine să fie într-adevăr o urgență. Ascultă un moment în timp ce ofițerul îi explica situația, apoi îl întrerupse brusc:

– Cum, deja? Abia ne-am întors de câteva ore!... Bine, am înțeles. Cât consumaseră?

Își lăsă capul într-o parte ca să poată susține receptorul între umăr și ureche, în timp ce începu să se îmbrace. Își trase repede blugii, încheindu-i în timp ce ofta supărat:

– Bine, o să ajung când o să ajung. Spune-le celor doi să se roage să fiu într-o stare de spirit mai bună când voi ajunge acolo.

Închise telefonul, trimițându-i la dracu' pe cei doi care fuseseră arestați la hotelul Street pentru încăierare.

Se duse lângă Maggie care părea neașteptat de fragilă în bluza aceea și își puse mâinile pe umerii ei. Ea și-i trase însă și se întoarse cu fața către el. Ochii ei închiși la culoare contrastau puternic cu tenul palid.

– Spune-mi că n-am înțeles bine sau că am tras o concluzie pripită, îl rugă ea. Tremurul vocii ei dovedea cât de mult suferea, dar încerca să nu se piardă cu firea.

Neștiind ce să mai facă cu mâinile, Rob își strânse pumnii și îi vârî adânc în buzunare.

– Nu, n-ai înțeles deloc greșit. Sunt locotenent comandant în marina militară.

Făcu o mică pauză, după care adaugă:

– Este o grupare SEAL.

Maggie își închise ochii. Când îi deschise în ei se citea durerea unui copil care fusese pe nedrept pedepsit. Rob se urî pentru asta.

Ea își scutură capul ca și când ar fi vrut să nege tot ce auzise.

– De ce nu mi-ai spus până acum?

Vocea lui plină sună mai dur decât își dorise el:

– Știi foarte bine de ce. Dacă ți-aș fi spus de la început că lucrez în marină, n-aș mai fi avut nici o șansă să mă întâlnesc cu tine.

Maggie simțea că nu era posibil ca cineva să poată fi mai rănit decât fusese ea. Dar se înșelase.

– De la început? Ei bine, cu siguranță ai ajuns mai departe, așa cum probabil ți-ai propus.

Își flutură mâna arătând spre canapea.

– Și asta ce a fost? O mică distracție?

– Îmi pare rău. Nu mi-am ales bine cuvintele. Știi asta foarte bine. În prima seară când te-am întâlnit nu m-am gândit decât că voi petrece o seară plăcută în compania ta. În nici un caz nu mi-am pus în gând să ne îndrăgostim unul de celălalt. Totul s-a petrecut prea repede și n-am fost pregătit pentru asta. Ceea ce simt pentru tine este ceva cu totul nou. Și nici un moment nu mi s-a părut potrivit pentru a-ți spune adevărul. Doream s-o fac în seara asta.

– Ai impresia că te cred? strigă Maggie.

Mânia îl sufoca.

– Atunci de ce naiba crezi că m-am luptat să te dau la o parte de pe mine când am intrat pe ușă? Dumnezeu mi-e martor că te doream la fel de mult cum mă doreai și tu. Dar voiam mai întâi să lămuresc această problemă. Și aș fi reușit dacă tu n-ai fi fost atât de încinsă și dezlănțuită.

Obrajii lui Maggie se colorară brusc.

– Ticălosule!

Rob văzu mâna care se apropia vertiginos de fața lui, dar considera că o merită. Sunetul plesniturii reverberă în toate colțurile încăperii mute.

– Te simți mai bine acum? o întrebă Rob fără să clipească.

Maggie îngheță, cu mâna acoperindu-și gura și cu ochii măriți, plini de lacrimi.

Rob își simțea obrazul arzând în urma palmei lui Maggie. Dar durerea nu atenua vina.

– Maggie, nu-mi voi cere scuze pentru ceea ce sunt. Am greșit însă pentru că ți-am ascuns acest fapt. Și voi regreta toată viața. Te rog, poți să mă ierți?

Maggie dădu din cap ușor.

– Nu mai contează. Oricum nu ne vom mai vedea niciodată.

Lacrimile îi umplură ochii și se întoarse cu fața către grădină.

– Te rog să pleci.

Cu greu putu Rob să audă ultimele ei cuvinte. O apucă atunci de umeri și o întoarse spre el. Lacrimile îl scăldau obrajii.

– Nu face asta, Maggie. Nu am mai avut astfel de sentimente pentru nimeni şi nici nu cred că voi mai avea pentru altcineva. Ceea ce s-a întâmplat între noi este cu totul deosebit. Nu te pot lăsa să arunci totul la coşul de gunoi.

– Tu nu mai ai nici un cuvânt de spus.

– Pe naiba nu mai am, domnişoară!

– Ţi-am cerut să pleci.

– Bine, Maggie. Ştiu că ai nevoie de timp ca să treci peste toate astea şi ţi-l voi acorda. Dar ţine minte un singur lucru: lucrurile între noi nu se vor încheia aici.

Se încălţă şi-i spuse:

-- Păstrează tricoul. Îl voi lua data viitoare.

Şi ieşi. Maggie rămase nemişcată, ascultând sunetele pe care le făceau paşii lui pe coridor. Apoi îşi şterse lacrimile de pe obraji, trase adânc aer în piept şi îşi îndesă durerea în cel mai mic şi îndepărtat colţişor al inimii sale.

Adună pernele împrăştiate, îşi şterse hainele şi luă tricoul lui Rob în mână. Oscila între a-l arunca la coşul de gunoi împreună cu bluza ei sau a-l păstra. În cele din urmă îl împături şi-l puse pe raftul cel mai de jos al dulapului, la un loc cu puloverele pe care le folosea foarte rar.

Îşi încălzi o conservă cu supă, dar o oră mai târziu nu mai ştia ce fel de supă mâncase. Când se duse într-un târziu la culcare, zăcu întinsă pe pat fără să se mişte şi fixând tavanul până când o ajunse oboseala şi adormi. Se iveau zorii.

CAPITOLUL VIII

Maggie se târa cu greu de-a lungul şirului de maşini parcate la intrarea în parcul Ala Moana. Îl căuta pe Tom. Aglomeraţia şi faptul că întârziase o enervau îngrozitor. Noaptea trecută se foise şi se sucise în pat de mii de ori, neputând adormi. Drept urmare dormise până târziu în dimineaţa următoare. Ar fi trebuit să se trezească mai devreme şi să se îndrepte către parc unde o aştepta Tom. Acum trebuiau să se grăbească al naibii de tare ca să termine toate pregătirile pentru deschiderea Târgului de Artă şi Meşteşuguri.

Tom îi explicase cu aproximaţie unde îşi aveau standul rezervat, dar era atât de mare învălmăşeala de artişti şi negustori care încercau cu toţii să-şi aşeze marfa pe tarabe, încât îi fu teamă că va trece cu vederea locul unde trebuia să ajungă. Pentru scurt timp fu nevoită să se oprească din cauza unui jeep care parcase în faţa ei. Folosi timpul acesta pentru a-şi arunca o privire în jur şi pentru a identifica împrejurimile. Ignoră culorile vii şi ameninţătoare ale fustelor scoţiene, ale zmeelor sau ale altor produse ce le erau oferite cumpărătorilor, şi se concentră numai asupra figurilor oamenilor.

Îl zări pe Tom, care era cu un cap mai înalt decât majoritatea oamenilor din jurul lui. Se afla trei standuri mai departe de ea. Bărbatul şi femeia din faţa ei, care aproape nu puteau fi deosebiţi ca sex din cauza cerceilor şi cozilor lungi pe care le purtau, terminară de descărcat marfa. Păreau a fi coliere din mărgele de sticlă. Îşi mutară apoi şi jeepul şi-i făcură loc să treacă. Din fericire găsi un loc liber ca să-şi parcheze maşina chiar în faţa standului propriu.

Cum o zări, Tom se îndreptă imediat către ea şi se aplecă pe geamul larg deschis al maşinii.

– Ai întârziat, Maggie. Presupun că ai avut o noapte „furtunoasă"! rosti el tărăgănat. Fericito!

Maggie își dădu seama că remarca lui o făcea și mai agitată decât era.

– Îmi pare rău că am întârziat. Am adus cafea ca să mă ierți. Stai să descarc toate tablourile și să mut mașina din loc.

Văzu surpriza care se putea citi pe fața lui Tom la auzul cuvintelor ei. Nu era obiceiul ei să răspundă atât de evaziv la o glumă răutăcioasă ce-i era adresată. De obicei răspundea cu aceeași monedă. Dar în această dimineață pur și simplu nu se simțea în stare. Simțea privirea lui Tom ațintită asupra ei în timpul cât descarcă tablourile, desfăcu scaunele pliante și aranjă termosul de cafea cu cestile aferente. Urcă apoi în mașină și se îndreptă către parcarea special amenajată a parcului, fericită că poate scăpa pentru câteva minute de privirea pătrunzătoare a colegului ei.

Până se întoarse ea înapoi, Tom aproape terminase de desfăcut stativele pentru a agăța tablourile. Maggie aranjă măsuța de voiaj, punând pe ea două cești pe care le umplu cu cafea. Îl aștepta pe Tom să bată și ultimul cui și-i dădu una dintre cești.

– Mulțumesc. Se pare că anul acesta suntem așezați într-un loc foarte prielnic, nu-i așa?

Maggie privi în jur pentru a vedea dacă într-adevăr Tom avea dreptate. Se aflau în sectorul principal, exact la jumătatea drumului dintre două snack-baruri. Oricine ar fi dorit să-și cumpere ceva de mâncare ar fi trebuit să treacă prin fața standului lor.

– Da, ai dreptate. Hai să ne terminăm treaba până nu se deschid oficial porțile.

Începură să agațe tablouri de cârligele în formă de „S". Încercară să amestece cât mai mult acuarelele lui Tom cu uleiurile lui Maggie, astfel încât să creeze o priveliște ce desfăta ochiul privitorului.

Pentru prima oară Tom vedea câteva din noile picturi pe care le realizase Maggie. Se opri din lucru ca să le admire și murmură cu apreciere:

– Maggie, aceste patru picturi sunt minunate. Cred că sunt unele dintre cele mai bune lucrări ale tale. Îmi place pasiunea pe care ai pus-o în ele. Ce înfățișează?

– Este restaurantul Willows.

Probabil că ceva în vocea ei o trădase, căci Tom își întoarse capul și se uită la ea suspicios. Vru să-i adreseze câteva cuvinte, se răzgândi și se întoarse la treabă.

– Sunt cu adevărat minunate. Cred că se vinde ca pâinea caldă, asta dacă nu te-ai hotărât să le comercializezi la un preț mai ridicat. Ai putea să faci asta, în caz că nu vrei să scapi foarte repede de ele.

– Și eu mă gândeam că o operă de o calitate deosebită trebuie să aibă un preț pe măsură.

Tom nu mai spuse nimic, doar ridică din umeri și începu să așeze pe suporturi tablourile care mai rămăseseră. Când terminară, atât el cât și Maggie se dădură un pas înapoi pentru a admira treaba pe care o făcuseră. Nemulțumit, Tom schimbă poziția câtorva tablouri, până obținu ceea ce dorea. Lui Maggie îi era indiferent modul de dispunere a pieselor, așa că-i dădu mână liberă lui Tom. Nu se simțea în stare să ia vreo decizie.

Tom umplu din nou ceștile cu cafea și le duse la măsuța unde stătea Maggie.

– Ne-am terminat toată treaba pentru moment și ne-a mai și rămas un pic de timp liber. Și asta datorită faptului că n-ai avut nimic de comentat asupra modului în care am așezat tablourile. Bineînțeles că mi-a făcut plăcere, dar nu cred că în aceste momente te comporți normal.

Spunând aceste cuvinte se așeză pe scaunul liber din fața ei. O privi drept în ochi.

– Maggie ce s-a întâmplat? Arăți îngrozitor și am impresia că te afli aici numai fizic, nu și cu mintea și gândurile. Ai așezat unul lângă altul tablouri cu același subiect, făcându-l pe al tău să pară de prost-gust și pe al meu să nu se mai observe deloc. Înainte, dacă aș fi făcut eu acest lucru, m-ai fi acuzat că sunt orb. Te-am urmărit cum le-ai așezat pe suport, te-ai uitat la ele și le-ai lăsat așa cum erau. Cred că nici măcar nu le-ai văzut. Te-ai uitat prin ele.

– Îmi pare rău, Tom, totul se datorează faptului că sunt obosită. Cred că mă prinde şi o răceală. În viitor promit să fiu mai atentă în ceea ce priveşte faptul că trebuie să te contrazic.

Ea îi zâmbi, dar Tom îşi dădu seama că era doar o încercare nereuşită. Se uită la ea şi spuse:

– Este pentru prima oară când mă minţi. Cred că se întâmplă lucruri mult mai grave cu tine decât o simplă răceală.

Mâna lui mare o apăsă uşor pe genunchi.

– Sunt aici dacă ai nevoie să vorbeşti cu cineva.

Maggie îşi simţi ochii plini de lacrimi, dar făcu un efort ca să se abţină. Cu o ambiţie de oţel, îşi stăpâni emoţiile.

– Îţi mulţumesc, Tom, pentru grija pe care mi-o acorzi. Dar fii atent să nu mă înveţi aşa.

Tom îşi scutură capul disperat.

– Mă dau bătut. Pot să accept că nu doreşti să-ţi descarci sufletul în faţa mea. Dar adu-ţi aminte: sunt aici pentru tine.

Maggie nu putea să vorbească despre Rob – nu încă. Lucrase cât putuse de mult în ultima săptămână pentru a-şi umple timpul şi pentru a evita să se mai gândească la el. Reuşise să facă progrese în acest sens. La început el încercase s-o sune la telefon, dar ea refuzase să-i vorbească. Aşa că el renunţă. După asta, totul devenise parcă mai uşor. Trecuse de faza când simţea o nevoie acută de a-l vedea şi de a-i auzi vocea. În curând ajunse să petreacă chiar zile întregi fără să se gândească la el.

După două ore de la deschiderea oficială a târgului, Maggie se felicită pentru felul în care se descurcă. Îşi făcu apariţia şi Kate Brandon. Venise să asiste la sărbătoarea din parc şi să vadă ce mai fac fiica ei şi Tom. O privire aruncată lui Maggie şi îşi dădu seama că ceva nu este în regulă.

– Maggie, draga mea, nu arăţi prea bine astăzi. Ai dormit bine azi-noapte?

Maggie îşi înfipse mâini în şolduri şi încercă să se eschiveze.

– Este o adevărată conspiraţie între voi doi. O să mă simt bine în cel mai scurt timp. Doar că în ultima vreme am fost stresată, cu expoziţia pentru acest târg.

Kate n-o mai văzuse niciodată pe Maggie în asemenea hal. Îi adresă o privire întrebătoare lui Tom, dar acesta ridică umerii în semn că nu știa ce se petrece.

– Maggie, îi spuse Tom, cred că pot să mă descurc foarte bine și singur aici. Ar fi mai bine să iei o pauză și să te duci să bei o cafea cu mama ta.

Kate îi acceptă repede oferta.

– Îți mulțumesc, Tom. Aș vrea într-adevăr să stau un pic de vorbă cu fiica mea.

O apucă apoi de braț și o trase către un mic restaurant aflat în apropiere.

– Nu voi lipsi mult, îi aruncă Maggie peste umăr lui Tom, în timp ce mama sa o târa energic înainte.

– Nu te grăbi, îi răspunse acesta, zâmbindu-i răutăcios.

Imediat ce ieșiră din raza auditivă a lui Tom, o atacă direct:

– Maggie, te-am așteptat să mă suni și să fixezi o întâlnire în trei: eu, tu și Rob Coulter. Credeam că s-a înapoiat până acum. S-a întâmplat ceva? Niciodată nu te-am văzut atât de supărată.

Maggie își dorea să se enerveze pe mama sa, încercă chiar acest lucru, dar nu reuși. Simțea atâta dragoste în vocea ei încât își dorea ca viața ei să fie cât mai fericită și să nu-i provoace mamei sale supărări.

– Mamă, nu-ți face probleme pentru mine. Se pare că Rob nu era bărbatul potrivit pentru viața mea, așa cum crezusem. Asta este. S-a terminat capitolul acesta. Acum hai să vedem ce ne oferă acest restaurant. Mirosurile care plutesc în aer sunt teribile.

Expresia de neîncredere de pe fața lui Kate îi arăta fiicei acesteia că nu se lăsase păcălită de vorbele ei liniștite. Dar măcar nu o va mai întreba nimic un timp. Într-o zi poate că îi va spune ce se întâmplase, dar nu acum, când lacrimile erau gata să izbucnească doar la rostirea numelui lui Rob.

Când se întoarse la stand, Maggie observă că Tom reușise să vândă trei tablouri, unul din ele fiind chiar unul dintre cele patru tablouri ce înfățișau restaurantul Willows. Încercă să ignore unda de regret din suflet pe care o simți la descoperirea acestui lucru.

– Cred că ar trebui să plec mai des. Se pare că ai început ziua minunat din punct de vedere al afacerilor.

Încercând apoi să folosească un ton cât mai neutru, întrebă:

– Cine mi-a cumpărat tabloul?

– O pereche din Texas. Se aflau în luna de miere. Au spus că aveau banii respectivi pentru a cumpăra mobilă. Dar s-au îndrăgostit de tabloul tău și s-au hotărât să-l achiziționeze. Au considerat că o altă mobilă mai pot cumpăra, dar tabloul acesta nu. Se pare că ai în prezent destul de mulți fani.

– Mulțumesc. Întotdeauna îmi este mai ușor să mă despart de picturile mele atunci când știu cine mi le-a cumpărat. Cred că ultimii doi erau foarte drăguți.

Vremea era minunată, îndemnând oamenii să se adune la târg. Îl cutreierau, mâncau și cumpărau. Pe măsură ce trecea timpul, atât Maggie cât și Tom reușiră să mai vândă câteva dintre lucrări, inclusiv un alt tablou Willows. Tom îl vânduse unei familii cu trei copii care mâncau înghețată în cornete roșii. După ce se depărtară un pic cei doi artiști răsuflară ușurați văzând că tatăl era cel care aducea grijuliu tabloul.

Figura lui Maggie tocmai exprima o ușoară bucurie, când privi în spatele lui Tom și-i pierdu culoarea din obraji. Respirația i se acceleră. Îngheță când îl văzu pe Rob apropiindu-se de ea. Îl privi avidă, dorindu-și să nu fie atât de înnebunită după el. Dar nu se putea împiedica să fie. Încerca să nu mai privească ochii aceia care o sorbeau plini de dragoste. Încerca să nu remarce cicatricea din colțul gurii, care-l făcea atât de tentant.

– Bună, Maggie. Ce mai faci?

– Bine, până acum, îi răspunse cu o voce cât mai rece.

Încercă să-l facă să nu observe mesajul pe care știa că-l transmiteau ochii ei. Rob suspină obosit:

– Știam că plănuiești să vii aici. Am trecut ca să văd cum te mai descurci.

– Acum că ai aflat, nu vreau să te mai reții. La revedere.

Tom își drese glasul.

– Vreau să iau și eu o mică pauză, Maggie. Poți să ai grijă de expoziție cât timp voi lipsi?

Ea îi făcu semn cu mâna pentru a-i arăta că a auzit ce-i spusese. Dar atenția îi era concentrată asupra lui Rob, care acum admira tablourile expuse. O notă de iritare i se simțea în voce:

– Nu sunt pregătit încă să plec. Mă gândeam să arunc o privire în jur. Poate voi face câteva cumpărături, este adevărat, un pic cam devreme, pentru Crăciun.

Făcu un pas către ea pentru a privi mai bine pânzele. Maggie nu avu ce face, în dorința de a nu atrage atenția oamenilor din jur. Îl urmări neputincioasă cum se oprește în fața celor două tablouri rămase care reprezentau Willows. Trebuia să se aștepte să cumpere unul dintre ele.

– Au ieșit destul de bine tablourile acestea, nu-i așa? i se adresă el. Aș vrea să cumpăr unul, asta ca să fiu sigur că măcar atât voi salva de la soarta de a ajunge franjuri.

– Meseria mea este pictura. A sfâșia vreunul dintre tablourile pe care le-am realizat este ca și cum mi-aș tăia o mână. Și în afară de asta, nu sunt decât niște simple tablouri nevinovate.

– Atunci nu te va deranja dacă voi cumpăra unul dintre ele?

Maggie rosti printre dinți:

– Faci cum vrei.

– Așa fac de obicei, îi răspunse el, ridicând un colț al gurii într-un zâmbet malițios.

După ce studie cu atenție cele două pânze, se decise pentru cel care înfățișa apele lagunei în culori și umbre amăgitoare. Conturul unui pește putea fi zărit printre plantele acvatice.

– Pe acesta îl vreau.

– Bine.

Vocea lui Maggie era neutră când îi răspunse, dar dădu jos tabloul ca să i-l împacheteze. Era nerăbdătoare să scape de Rob înainte ca el să observe ce efecte devastatoare avea asupra ei.

Una din sprâncenele lui Rob se ridică drept urmare a surprizei pe care i-o provocase prețul piperat al tabloului. Maggie spera ca el să considere că acel preț era special pentru el, așa că îi arătă cartonașul mic din colțul de jos pe care era scrisă suma. Ar fi fost o copilărie din partea ei și cu totul neprofesional.

– Îl mai vrei? îl întrebă ea.

Fața lui Rob arăta amuzamentul produs de întrebarea ei, ca și cum nu l-ar mai fi interesat tabloul din cauza prețului.

– Bineînțeles. Ești cu siguranță unul din artiștii în plină afirmare. Consider achiziționarea acestui tablou o investiție pentru viitor.

În timp ce Maggie împacheta tabloul, Rob avu ocazia s-o privească. Cearcănele violete ce-i umbreau ochii erau o dovadă clară a nopților nedormite. Ar fi putut să jure că slăbise câteva kilograme în ultimele zile. Tânjea s-o atingă, s-o ia în brațe și să-i spună că totul este din nou în regulă. Dar știa că acest lucru nu era posibil acum și aici.

Se analiză singur până unde îl împingea durerea. Gândea că era o mare prostie din partea lui să cumpere acel tablou – și la un preț atât de mare – din moment ce îi va aminti constant de rana pe care o avea în suflet.

Când îi dădu cecul lui Maggie și aceasta îi oferi tabloul, primi și urările aferente: să se bucure de priveliștea lui. Știa că aceste cuvinte erau adresate fiecărui cumpărător. Dar numai lui îi fuseseră adresate cu tonul acela sarcastic.

– Să știi că n-ai scăpat de mine. Voi mai reveni să văd ce faci, o amenință el.

Ochii lui Maggie fulgerară de mânie. Rob vedea cum se abține să nu izbucnească. Nu-i adresă nici un cuvânt ca răspuns la ceea ce-i spusese el, doar:

– Scuză-mă, am un alt client care mă așteaptă.

Vocea îi era de gheață, dar ochii ei scăpărau flăcări, când se îndreptă să vorbească cu o doamnă care părea interesată de unul din tablourile lui Tom. Rob nu avu încotro și trebui să plece, dar își propuse că într-o zi, într-un viitor nu foarte îndepărtat, să audă aceeași voce adresându-i cuvinte pline de dragoste.

Până când se întoarse Tom, Maggie se liniști și își puse ordine în gânduri.

– Oare acesta să fie motivul pentru care arăți ca și cum te-ai afla pe marginea unei prăpăstii? o întrebă colegul ei. Cred că cel care tocmai a plecat era Rob.

– Da, el era. Dar nu are rost să discutăm despre asta.

– Poți să-mi spui de ce nu are rost?

– Pentru că Rob este acum de domeniul trecutului. Nu mai are nici o importanță pentru viața mea.

– Da, asta văd și eu! Maggie, este atât de evident că suferi din cauza lui, încât aș fi vrut să-l bat pentru asta. Dar și el arăta la fel de trist ca și tine. Țineți foarte mult unul la altul și cred că a spune că relația voastră este de domeniul trecutului e un pic cam exagerat.

– O să treacă. Nu-ți face probleme.

Tom dădu din cap.

– Nu cred. Nu te poți opri să mai iubești pe cineva doar pentru că așa ți-ai propus.

– De când ai început să practici psihanaliza, doctore Freud? Corectează-mă dacă greșesc, dar am impresia că ți-ai susținut diploma de absolvire în arte frumoase, nu în psihologie.

– Nu este nevoie de diplomă în psihologie ca să știu ce înseamnă să iubești pe cineva. Pur și simplu nu poți evita acest lucru dacă este să se întâmple. Chiar dacă mi-aș fi dorit, n-aș fi putut să nu mă îndrăgostesc de Brenda.

Îi ridică bărbia și se uită fix în ochii ei, avertizând-o:

– Ai înțeles ce am vrut să-ți spun?

– Trebuia să înțeleg?

Fața lui Tom arăta părerea lui de rău față de suferința prietenei sale.

– Nu faci decât să înrăutățești lucrurile și asta în defavoarea ta. Te-am urmărit de-a lungul a nenumărați ani. Toate relațiile tale au fost pure amiciții, iar acum când trăiești sentimente adevărate, ești speriată de moarte.

Maggie nu mai voia să asculte prelegerea lui Tom, să-l mai audă vorbindu-i despre cât de rănit era și Rob. Nu vroia să i se mai spună de frica ei de a se implica în vreo relație. Îi spuse destul de abrupt:

– Vezi-ți de treburile tale.

– Aș vrea, îi răspunse el repede, dar fața ta tristă îmi sperie toți clienții. Ce-ar fi să te duci acasă să te odihnești?

Nerăbdarea lui Tom, cu totul neobișnuită pentru el, o înveseli oarecum pe tânără.

– Îmi pare rău. Ai dreptate. Nu sunt o companie tocmai plăcută astăzi.

– N-ar strica să pleci acum acasă. Arăți ca și cum ți-ar prinde bine un pui de somn. Oricum, lucrurile pe aici s-au mai liniștit. Nu mai sunt chiar atât de mulți vizitatori. N-o să-mi ia mult timp să strâng aici la ora închiderii.

Târgul mai ținea încă o zi, așa că puteau să lase montate stativele. Trebuiau să ia cu ei numai marfa, adică tablourile.

– Cred că îți voi urma sfatul. Nu de alta, dar nu vreau să-ți stric în continuare dispoziția. Vezi cât de bună sunt cu tine?

– Ești o adevărată Maica Tereza. Ne întâlnim mâine în același loc, cu o jumătate de oră înaintea deschiderii.

– Bineînțeles. Îți mulțumesc, Tom. Ești un adevărat prieten.

– Nici o problemă. Du-te acasă și odihnește-te.

*

* *

Cu greu reuși Maggie să treacă peste următoarea zi care era și ultima a târgului, și peste săptămânile ce au urmat. S-a ocupat foarte mult de pictură, a lucrat la galerie, și-a vizitat mama și prietenii. Într-un cuvânt și-a trăit viața așa cum obișnuia înainte de a-l cunoaște pe Rob. Cu o singură diferență: în ea existau acum două persoane.

Maggie cea pe care o vedea toată lumea, care stătea de vorbă cu toți prietenii și clienții de la galerie, și Maggie pe care o știa numai ea, o cu totul altă femeie, care privea lumea cu dezinteres și care se întreba ce mai putea fi vesel în viață.

Într-una din zile primi un superb buchet de trandafiri, un aranjament delicat de boboci roz presărați printre ferigi verzi. Se asemăna atât de bine cu șiragul pe care-l primise într-o seară de neuitat. Nu-i fu greu să ghicească de la cine erau florile.

Dacă ar fi avut mai multă voință în ea, le-ar fi aruncat. Dar își spuse că erau prea frumoase pentru a nu le păstra. Le așeză într-o vază pe micuța măsuță de cafea din sufragerie. Observă și biletul care le însoțea. Se uită un moment la el, încercând să-și imagineze ce ar fi putut să conțină. Nu exista decât un mijloc de

a afla. Luă micul plic și-l desfăcu. În el se afla un bilet ce conținea un singur cuvânt: „Ești?".

Maggie se simți vinovată atunci când îl citi. Nu era însărcinată. Niciodată nu se gândise că ar fi putut să rămână. Dar se pare că Rob își făcuse griji în această privință. Poate că ar fi trebuit să-i spună adevărul ca să nu se mai frământe. Se uită la ceas. La această oră a dimineții ar fi trebuit ca el să fie la lucru. Ridică receptorul telefonului și îi formă numărul, fără să se întrebe cum de și-l amintea pe dinafară atât de ușor. Lăsă să sune, sperând că va răspunde robotul. Ar fi putut astfel să-i lase mesaj și să nu fie nevoită să vorbească cu el direct.

Răsuflă ușurată când auzi vocea înregistrată și așteptă semnalul pentru a spune ce dorea:

– Am primit florile de la tine. Nu sunt.

Știa că suna foarte rece, dar i se părea că nu i-ar fi putut spune altceva.

Puse receptorul în furcă, apoi se așeză și se uită la flori. Știa că niciodată nu va mai putea privi trandafiri roz fără a-și aduce aminte de el. Nici să meargă la plajă nu mai era același lucru. De fiecare dată când privea marea, ochii lui îi apăreau înainte. Era vinovat în fața ei de multe păcate.

Fu neplăcut întreruptă din această reverie de țârâitul telefonului. Spera să nu fie Rob care să-i fi ascultat mesajul și acum să o sune la rândul lui. Ezită să răspundă. Apoi își spuse că se poartă prostește și ridică receptorul la al patrulea apel.

Din fericire era doar mama ei. După câteva minute de conversație obișnuită, Kate îi comunică adevăratul scop al telefonului.

– Poți să iei cina la mine sâmbătă seara? Josh va veni și el. Dorește să te vadă căci nu te-a mai întâlnit de mult timp.

Amiralul Josh Kragen era un vechi prieten de familie și nașul de botez al lui Maggie și al lui Mike. Zburase împreună cu tatăl ei înainte ca părinții ei să se căsătorească. De obicei era încântată să-l întâlnească, dar știa că acum îi era greu să fie fetița veselă și plină de viață pe care o știa Josh. Și-ar fi dat seama imediat de diferență și ar fi insistat să afle motivul.

Pe de altă parte, dacă ar fi refuzat invitația mamei folosind o scuză lamentabilă, aceasta ar fi supus-o unui serios interogatoriu. În ultima vreme o tot întrebase ce se petrecea cu ea și până acum Maggie reușise să ocolească mărturisirile. Alese să amâne rechizitoriul – cel puțin până sâmbătă – și acceptă invitația. Se oferi chiar să aducă un castron de salată.

– Sunt atât de fericită! N-am mai stat de vorbă de atât de mult timp. Îi voi spune lui Josh că vii.

– Mulțumesc, mamă. Abia aștept să vă văd pe amândoi.

Putu să-și oprească un oftat până când închise telefonul.

*
* *

Maggie bătu la ușă. Se afla în fața casei unde locuia mama sa. Intră și spuse „Bună". O întâmpinară Kate și Josh care tocmai intrau de pe terasa din spatele casei. Mama sa ajunse prima la ea și își lipi obrazul de al ei în semn de bun-venit, înainte de a apuca să-i ia din brațe castronul mare de salată.

– Arată delicios, draga mea. Mulțumesc că l-ai adus.

– Măcar atâta pot face și eu, ținând cont că tu gătești tot restul cinei.

– De fapt nu eu gătesc, îi răspunse Kate, ci Josh. El va pregăti grătarul în seara asta.

– Și pentru că tocmai vorbeați de Josh... se auzi o voce în spatele lor. Vino să mă îmbrățișezi, prințesa mea.

Maggie fu strânsă într-o îmbrățișare puternică de către înaltul și deșiratul Josh. Îi răspunse cu aceeași afecțiune. De-a lungul copilăriei ei, Josh și soția lui, Louise, îi fuseseră ca un unchi și o mătușă. Deși armata despărțise destinele celor două familii, ele se mai întâlniseră regulat, căci Josh fusese trimis din când în când la baza navală de aici. Așa că se putuseră vizita destul de des. Maggie îl cunoscuse pe Josh atunci când lucra în marină. Mai târziu el se pensionase, iar de când Louise murise de cancer, cu cinci ani în urmă, se simțea singur. Prietenia pe care o păstrase cu mama ei era un lucru minunat.

– Maggie, ce slabă ești! Numai piele și os.

Josh o îndepărtă de el, o apucă de umeri și o privi. Părul lui era aproape alb, dar ochii albaștri îi erau încă vii. Maggie îl urmări cum își plimba privirea de la ea la mama ei.

– Nu-mi reproșa, Josh. Pur și simplu n-am avut timp să mănânc în ultimul timp.

– Ei bine, ai timp în seara asta. Mă aștept să lingi farfuria.

– Da, să trăiți!

Maggie mimă seriozitatea, iar tonul folosit era asemeni cu cel al unui recrut. Doar gropița din obrazul stâng o dădea de gol.

– Nu râde de cei mai în vârstă, stimată domnișoară.

– Nici prin gând nu-mi trece.

Josh râse și-i dădu drumul lui Maggie.

– Ai crescut un copil foarte diplomat, Kate.

Mama lui Maggie le zâmbi indulgent celor doi.

– Cât timp pun eu salata în frigider, poți să-i pregătești lui Maggie o băutură?

– Bineînțeles. Ce dorești să bei?

– Doar apă minerală, pentru început.

Josh îi umplu un pahar și i-l dădu, apoi și-l umplu pe al lui. Maggie se plimba prin sufragerie, cu mintea în altă parte, trecând cu privirea peste fotografiile existente și tablourile pictate de ea ce atârnau pe pereți. Ceva însă îi atrase atenția. Ceva era diferit. Examină cu atenție fotografiile și remarcă absența uneia. Era vorba de o poză a tatălui ei în uniformă de aviator, cu o figură plină de încredere în sine. Studiind mai atentă camera văzu că dispăruse de pe birou și cutia în care se aflau medaliile pe care le primise tatăl ei. Își propuse s-o întrebe pe mama sa în legătură cu acele lucruri lipsă cât mai curând posibil.

– În timp ce mama ta termină ultimele pregătiri pentru cină, hai să ieșim afară și să-mi ții companie. Cărbunii probabil că s-au făcut până acum și putem pune carnea.

Maggie își luă paharul pe care i-l dăduse Josh și îl urmă în grădină, adunându-și toate puterile pentru un interogatoriu. Dar nu asta urmă, ci o conversație lină, obișnuită. O întrebă despre Târgul de artă și Meșteșuguri și îi povesti diferite istorioare

vesele despre unii dintre clienții săi cărora le oferea consultanță acum. Kate ieși afară să-i anunțe că va termina de pregătit garnitura – sufleu de cartofi cu brânză – în zece minute. Și ar fi bine ca și Josh să fie gata cu friptura până atunci.

După ce Kate intră în casă, Josh dădu din cap cu amărăciune și-i spuse lui Maggie:

– Când mă uit la ea îmi aduc aminte că sunt un simplu muritor. Nimeni nu mai îndrăznește să-mi vorbească pe tonul acesta.

– Este destul de greu s-o domine cineva pe mama. În schimb, ea reușește destul de bine să facă asta cu ceilalți, fu de acord Maggie. Dacă vrei să n-o pățești ar fi bine s-o asculți și să termini mai repede grătarul.

– Sper din tot sufletul.

Vocea lui Josh era îngrijorată, ceea ce o făcu pe Maggie să râdă.

Până se așezară cu toții la masă, Maggie se liniștise și se relaxase. Se bucura de frumusețea acelei seri petrecute în compania a doi oameni pe care-i iubea.

Kate era ocupată cu pregătirile de organizare a unei acțiuni de binefacere, pentru una din societățile implicate în viața din marină. Ea era răspunzătoare de hrană, așa că cea mai mare parte a discuției din acea seară se învârti în jurul acelui subiect.

– Draga mea, i se adresă ea lui Maggie, pot să contez și pe ajutorul tău?

– Bineînțeles. Doar să-mi spui când ai nevoie de mine.

Timpul pe care urma să-l petreacă în mijlocul acelor pregătiri era un preț mic plătit pentru ca mama sa să nu-și îndrepte atenția asupra vieții ei sentimentale.

Cina se termină, iar Maggie se ridică și o ajută să strângă masa și să servească desertul.

– Tort de ciocolată, anunță Kate. Prăjitura preferată a lui Josh.

– Numai aici găsesc cel mai bun tort de ciocolată, spuse el. Nimeni de pe această insulă nu știe să-l pregătească cum știe ea. Și nu vrea să-mi spună secretul ei.

– Asta ca să fiu sigură că mai vii şi altă dată, îi răspunse Kate.

– Te asigur că acesta nu este singurul motiv. Mai sunt şi altele.

Maggie remarcă privirea plină de căldură pe care Josh i-o aruncă mamei ei. Interesant.

După desert, Maggie încercă să-şi ajute mama să strângă farfuriile şi tacâmurile, dar aceasta nu o lăsă. O împinse în sufragerie şi o rugă să aibă grijă de Josh.

– Nu va dura mult şi voi veni şi eu. Oricum, tu şi Josh nu prea vă întâlniţi atât de des. Profitaţi de aceste momente. Du tu cafeaua înăuntru.

Maggie aranjă pe o tavă ibricul cu cafea, ceştile şi zahărul şi le duse în sufragerie, unde Josh dăduse drumul la televizor. Mută lucrurile la o parte de pe măsuţa de cafea pentru a face loc tăvii.

– Sper că nu te deranjează că am dat drumul la televizor, spuse Josh. Vreau să aud rezultatele turneului de golf de la Ted Makalena de astăzi.

– Sigur că nu.

Maggie umplu două ceşti de cafea, îi dădu una lui Josh şi se aşeză confortabil pe un scaun pentru a urmări ştirile. Se simţea atât de relaxată şi de sătulă, încât dacă cineva ar fi legănat-o un pic, cu siguranţă ar fi adormit.

Ascultă cu o jumătate de ureche în timp ce prezentatorul de la televizor anunţa cel mai important eveniment al serii: prăbuşirea unui elicopter de supraveghere pe coasta Kaneohe. Pilotul murise în accident şi doi din cei trei pasageri se aflau într-o stare gravă. Maggie nu mai auzi alte detalii. Aproape i se închideau ochii de somn. Reporterul continua să relateze despre accident.

– Tragedia ar fi putut fi mai mare dacă n-ar fi intrat rapid în acţiune o echipă specială SEAL care din întâmplare se afla în apropiere. Iată câteva scene de la locul accidentului.

La rostirea numelui SEAL, ochii lui Maggie se deschiseră larg fără să vrea, atentă de la relatarea privind incidentul de pe coasta muntoasă Kaneohe.

– Sunt Stephanie Yamada de la postul de televiziune KGMB News. Lângă mine se află locotenent-comandantul Rob Coulter, conducătorul grupului SEAL al Marinei Militare, detașat la Pearl Harbour. Suntem la locul scenei accidentului. În spatele meu se poate vedea epava elicopterului căzut la orele 2:15 ale după-amiezii. Spuneți-ne, comandante Rob Coulter, dacă au existat indicații că elicopterul respectiv n-ar fi funcționat bine.

CAPITOLUL IX

Camera de luat vederi era fixată pe Rob. Văzându-l, Maggie avu impresia că primise un pumn în stomac. Ochii îi rămaseseră fixați pe chipul lui. Bărbatul avea pieptul dezgolit și purta pantalonii kaki ai uniformei militare. Stătea cu brațele încrucișate pe piept. Părul îi lucea datorită picăturilor de apă, contrastând cu pielea uscată și bronzată a brațelor și pieptului. Bărbia fermă și buzele subțiate arătau că era nervos din cauza interviului.

Vorbi concis, relatând cum el și oamenii lui zăriseră mai întâi elicopterul plonjând vertical, înainte să i se fi rupt coada sau elicea în urma impactului. Se dovedise că pilotul dorise să aterizeze chiar înainte să se prăbușească în apă. Rob și trupa sa se antrenau în apropiere și se îndreptaseră spre locul accidentului cât mai repede posibil. Văzând imediat că pilotul decedase, și-au concentrat atenția asupra pasagerilor, scoțându-i afară, transmițând un mesaj radio pentru a primi ajutoare, și acordând primul ajutor.

În acel moment, cel care filma își mută obiectivul spre o ambulanță care dispărea din cadru, apoi se întoarse către reporter. Existau câteva întrebări, dar Maggie era atât de preocupată de observarea tuturor detaliilor legate de apariția lui Rob și de inflexiunile vocii lui, încât nu mai dădu importanță conținutului cuvintelor.

– Vă mulțumim, domnule comandant.

Reporterul se întoarse către camera de filmat, cu o expresie teatrală de îngrijorare.

– V-a transmis știrile Stephanie Yamada de la postul de televiziune KGMB News. L-ați avut în direct pe locotenent-comandantul Rob Coulter, la locul accidentului.

Când fața lui Rob dispăru de pe ecran, Maggie trase adânc aer în piept și se simți ca și cum fusese eliberată de o vrajă. Postul de televiziune prezenta acum ultimele informații și promitea să revină imediat ce vor apărea noi date despre acest caz.

– Rob Coulter? Maggie, nu este...?

Maggie n-o auzise pe mama sa intrând în cameră, dar n-ar fi auzit nici o bombă dacă ar fi explodat lângă ea.

– Da!

– Nu mi-ai spus că Rob lucrează în marină.

– Nu, fu de acord Maggie, cu un ton lipsit de modulații. Nu ți-am spus.

Își puse pe măsuță farfuria și ceașca de cafea și se ridică încet, ca și cum o mișcare mai rapidă ar fi spart niște piese fragile aflate înlăuntrul ei.

– Mă simt cam obosită. Dacă nu vă supărați, eu am să vă părăsesc și am să plec acasă.

Kate își privi fiica cu îngrijorare, nefiind deloc păcălită de motivul transparent al plecării ei.

– Bine, draga mea. Îmi pare rău că trebuie să pleci așa devreme. Aș fi vrut să stai un pic mai mult. Vorbește tu cu ea, Josh. Poate o convingi.

– Sentimentele mele sunt un ecou al gândurilor mamei tale. Eu apuc să te văd atât de rar încât...

Se agită un pic, apoi adăugă:

– Maggie, te simți bine? Arăți cam palidă.

– Credeți-mă, mă simt foarte bine. Doar că sunt obosită. V-am mai spus.

Era disperată să iasă afară, să scape de bunătatea și atenția lor bine intenționată. Voia să sufere în liniște, fără spectatori.

– Dacă insiști, spuse Kate, bine. Dar să știi că îți voi da mâine un telefon ca să văd cum te mai simți.

– Nu mai sunt un copil, mamă. Mulțumesc pentru cină. Josh, friptura ta a fost nemaipomenită, ca de obicei.

După ce-i îmbrățișă pe amândoi, în sfârșit scăpă și se refugie în mașină. Știind că ei vor rămâne s-o urmărească cu privirea, porni motorul mașinii imediat, plecând. Dorea ca ei să nu-și dea seama că se afla în pragul unei depresii nervoase.

O dată ajunsă acasă, sperând că somnul va fi pentru ea cel mai bun anestezic, se îndreptă către dormitor şi-şi dădu hainele jos. Vru să-şi pună o cămaşă de noapte, dar se răzgândi şi se îndreptă către dulapul unde pusese tricoul lui Rob. Îl deschise şi îl scoase. Încă se mai simţea aroma îmbătătoare a loţiunii de ras pe care o folosea Rob. Îşi puse tricoul pe ea, apoi stinse luminile şi se strecură în aşternuturi. În mod ciudat, descoperea plăcerea de a simţi pe piele ţesătura tricoului pe care îl purtase şi Rob.

*
* *

În dimineaţa următoare Kate vru s-o sune pe Maggie la telefon, dar se răzgândi şi plecă să-i facă o vizită. Avea impresia că Maggie o evita. În plus, nu-i plăcuse nici cum arătase fiica ei cu o seară înainte. Poate că era momentul pentru o discuţie ca de la mamă la fiică.

Spera s-o găsească pe Maggie pictând în studio. Din păcate însă, nimeni nu-i răspunse la uşă. Oftă de dezamăgire şi scoase din geantă cheia apartamentului lui Maggie. O avea de la aceasta de când se mutase pentru prima oară aici. Intră şi porni în căutarea unui creion şi a unei bucăţi de hârtie pentru a lăsa un bilet.

Pe măsuţa din sufragerie descoperi minunatul aranjament floral pe care i-l trimisese Rob. Bobocii de trandafir erau un pic veştejiţi, dar arătau minunat. Se aplecă deasupra lor să-i miroase, când văzu bilețelul ce-i însoţea. Citi mesajul laconic scris cu siguranţă de o mână bărbătească, dar rămase descumpănită.

Mâzgăli în grabă un bilețel pentru Maggie şi plecă pentru a se întâlni cu Josh.

*
* *

Rob intră în clubul ofiţerilor din Pearl Harbour. Era luni seara. Sosise cu cincisprezece minute mai devreme la întâlnirea pe care o avea cu Kate Brandon. Îşi scoase cascheta, punând-o

pe raftul de la intrare, își trecu mâna prin păr și se îndreptă către bar.

Descoperi o masă liberă aproape de intrare, comandă o bere și așteptă. Fusese mai mult decât surprins când mama lui Maggie îl sunase la birou, prezentându-se și cerându-i o întâlnire la Clubul Ofițerilor, după serviciu. Nu numai că numărul lui de telefon de la birou era strict secret, și deci foarte greu de aflat, dar nu putea nici să-și imagineze despre ce anume dorea Kate Brandon să vorbească cu el.

Un minut mai târziu, Rob o văzu intrând pe ușă. Îi spusese că va purta o rochie roșie astfel încât să o poată recunoaște. Dar ar fi recunoscut-o și fără ajutorul dat. Ar fi putut-o recunoaște dintr-o mie. Privind-o, era ca și cum ar fi privit-o pe Maggie peste câțiva ani. Se ridică și-i făcu semn, urmărind-o în timp ce se apropia de el.

Când ajunse suficient de aproape, Kate îi întinse mâna și-i zâmbi.

– Comandante Coulter, te recunosc după apariția de aseară de la televizor, la emisiunea de știri. Nu pot să-ți spun cât îți sunt de recunoscătoare pentru faptul că ai acceptat să ne întâlnim. Îmi dau seama că probabil te întrebi care ar putea fi motivul.

După ce îi strânse mâna, Rob îi oferi un scaun și așteptă până se așeză ea prima.

– Ei bine, să zicem că nu mi-am imaginat că doriți să-mi cereți un autograf.

Când chelnerița veni să ia comanda, Kate aruncă o privire către berea pe care o avea Rob înaintea lui.

– Arată bine. Este cald azi afară. Cred că voi lua și eu tot o bere.

Apoi își așeză mâinile pe masă și îl privi pe Rob.

– Tu și oamenii tăi ați făcut o treabă nemaipomenită ieri pentru turiștii aflați în elicopterul prăbușit. Știi cumva cum se simt acum?

– A fost pur și simplu vorba de o întâmplare: am fost în locul potrivit și la timpul potrivit. Iar despre ei, da, știu cum se simt pentru că am vorbit cu cei de la spital chiar azi dimineață.

Atât tatăl şi fiica se simt bine şi se pare că se vor externa la sfârşitul săptămânii.

– Mă bucur să aud asta. Oricum, nu cred că vor rămâne cu amintiri prea plăcute din această vacanţă. Păcat însă de pilot.

Chelneriţa aduse berea lui Kate, o turnă în pahar şi se depărtă.

Rob o urmări pe Kate luând câteva înghiţituri şi o aşteptă să deschidă discuţia cu privire la motivul întâlnirii lor.

Kate îi zâmbi scurt şi îi spuse:

– Nu prea ştiu cum să încep. Niciodată nu m-am amestecat în viaţa fiicei mele.

Amintindu-şi comentariul lui Maggie care afirma contrariul, Rob ridică sarcastic o sprânceană.

Ea râse uşor, oarecum încurcată.

– Poate... să zicem... dar niciodată într-o problemă intimă.

Trase aer în piept.

– Cred că trebuie să-ţi spun pe şleau ce mă frământă. Comandante, n-am văzut-o niciodată pe Maggie atât de tristă şi de abătută. Am încercat să vorbesc cu ea despre ce anume o roade, dar se pare că mă evită cu încăpăţânare şi nu vrea să-mi spună nimic. Dar reacţia pe care a avut-o aseară când te-a văzut la televizor, mi-a confirmat că totul are legătură cu tine.

Vocea lui Kate devenea mai dură pe măsură ce vorbea:

– Poate consideri că mă amestec fără nici un drept şi vreau să-ţi fac probleme, dar îmi iubesc enorm fiica. Şi nu pot să stau cu mâinile în sân şi s-o urmăresc cum se chinuieşte.

Rob se aplecă către ea şi-i spuse foarte serios:

– O iubesc pe fiica dumneavoastră foarte mult. Dacă Maggie ar fi de acord, aş lua-o de soţie chiar mâine.

Kate se lăsă pe spătarul scaunului şi se uită la bărbatul din faţa ei, nemaştiind ce să creadă.

– Ştiu că Maggie te iubeşte foarte mult. N-am mai văzut-o niciodată atât de îndrăgostită. Oricare ar fi problema, cred că poate fi rezolvată.

– Vă uitaţi chiar la această problemă, spuse Rob întristat.

– Mă tem că nu înţeleg.

– Este vorba de uniforma pe care o port. Maggie pare să aibă o adevărată fobie în legătură cu aceasta – chiar şi numai la ideea că ar trebui să se întâlnească cu un bărbat care lucrează în armată. Nu i-am spus de la bun început unde lucrez, iar când lucrurile evoluaseră destul de serios, a aflat singură. Acum consideră că am mințit-o.

– Ah, încep să înțeleg. Maggie probabil ți-a povestit despre tatăl ei.

La încuviințarea din cap a lui Rob, Kate continuă:

– Nu mi-a fost uşor să-i cresc pe Maggie şi pe Mike singură. Şi cred că frica lui Maggie faţă de armată mi se datorează în mare parte mie. Iar timpul n-a reuşit să-i închidă rănile.

– Nu l-am cunoscut încă pe Mike, dar ceea ce aţi făcut cu Maggie a fost o treabă pe cinste. Este o persoană cu totul deosebită.

Kate îi zâmbi fericită la auzul acestei aprecieri.

– Şi eu cred la fel. De asemenea am auzit nişte cuvinte la fel de frumoase despre tine.

– Înseamnă că atitudinea lui Maggie faţă de mine s-a mai domolit.

Figura lui Kate exprimă compasiune.

– Nu am aflat aceste lucruri de la Maggie. Am un prieten vechi. Acum s-a pensionat, dar încă mai are legături destul de strânse cu cei din armată. L-am rugat să se intereseze despre tine. Am aflat că în anumite cercuri eşti considerat un adevărat erou.

– Mă simt măgulit. Şi presupun că tot aşa aţi făcut rost şi de numărul meu de telefon de la birou.

– Da. Şi sper că nu te superi. Doream să ştiu cu ce fel de persoană se întâlneşte fiica mea. Copiii mei sunt cei mai importanţi pentru mine.

– Trebuie să recunosc că la început am fost uimit de faptul că aţi dorit să staţi de vorbă cu mine. Dar nu cred că trebuie să fiu supărat pentru că îi doriţi tot binele din lume fiicei dumneavoastră – mai ales când eu ţin atât de mult la ea.

– Îţi mulţumesc. M-ai liniştit. Dar te rog, spune-mi Kate.

– Și tu ar trebui să renunți la cuvântul „comandante". Spune-mi simplu Rob.

Zâmbetul lui Kate era o copie fidelă a celui al lui Maggie, iar lucrul acesta îl făcu pe Rob să simtă o durere în suflet.

– Bineînțeles. Mulțumesc lui Dumnezeu că am lămurit această problemă. Acum hai să vedem ce putem face în legătură cu Maggie.

– În mod evident este încă supărată pe mine în legătură cu faptul că i-am ascuns că lucrez în armată. Cred că va mai dura ceva timp până când mă va ierta și-i voi câștiga din nou încrederea. Pentru moment nu vrea nici măcar să vorbească cu mine la telefon.

– Atunci acordă-i tot timpul necesar de care are nevoie. Dar în același timp, n-ar strica să-i mai aduci aminte din când în când cât de mult ții la ea. Așa cum ai făcut săptămâna trecută.

Rob își ridică sprâncenele într-un semn de întrebare.

– Nu cred că pot să apar la televiziune în mod regulat.

– Nu așa. Am o altă soluție: una din societățile care lucrează pentru armată organizează o acțiune de binefacere ce se va desfășura peste puțin timp. Eu răspund de sectorul „mâncare". Maggie deja este de acord să-mi dea o mână de ajutor. Încă mai avem nevoie de oameni care să pregătească hamburgeri și hot-dog. Poate că unii dintre membrii grupării SEAL ar fi interesați să ne dea o mână de ajutor.

Rob îi zâmbi lui Kate conspirativ.

– S-a făcut.

– Bine. Atunci te voi suna într-o săptămână, ca să-ți comunic următorii pași.

Mai discutară timp de câteva minute, apoi Kate îi mulțumi lui Rob pentru că-i acordase atât de mult timp și făcu semn chelneriței să-i facă nota de plată. Rob insistă s-o achite el. Kate încuviință din cap și se ridică.

– Îți mulțumesc foarte mult că ai venit. Mi-a făcut mare plăcere să te cunosc.

Rob se ridică și el în picioare și strânse mâna care i se întinse.

– Apropo, adăugă Kate, când am trecut ultima oară pe la Maggie, am văzut minunatul buchet de trandafiri pe care i l-ai trimis. Dar nu am înțeles mesajul care-l însoțea. Sunt foarte curioasă să aflu ce semnifica.

Rob schiță o grimasă.

– Kate, sunt anumite lucruri pe care nu trebuie să le afli tu.

Sărutul pe care îl depuse pe obrazul femeii avu darul de a o împăca.

*
* *

Până când Maggie ajunse la Richardson Field, pe dealul care domina Pearl Habour-ul, întreaga suprafață se transformase într-un studio tipic hollywoodian. Ideea de anul acesta era tema amestecului dintre „country" și vestul sălbatic. Ca dovadă a succesului, cele mai multe bilete deja se vânduseră.

Maggie admiră decorul: garduri mici instalate provizoriu, baloți de paie, ponei pentru copii, fețe de masă în carouri albe și roșii așezate pe mese, sub umbrele imense. Grătarele erau gata pregătite pentru a frige carnea, iar formația de muzică făcea ultimele repetiții.

Nu trebuie să se uite prea mult timp după mama sa. Kate părea că se află peste tot în același timp. Verifica grătarele, carnea care trebuia ținută la rece, cutiile de înghețată, pachetele cu tacâmuri sau alte ustensile, sau condimente. Se asigura dacă toți voluntarii știau ce aveau de făcut.

– Dacă cineva te-ar vedea cum îi urmărești, ar zice că nu ai încredere deloc în ei, îi spuse Maggie mamei sale.

– Maggie! exclamă fericită mama ei și o strânse repede în brațe. Arăți mai bine astăzi.

Ochii ei se plimbară peste îmbrăcămintea albă pe care o purta.

– De fapt sunt sigură că totul este în regulă, dar voiam să văd asta cu ochii mei.

– Toate pregătirile arată minunat. Eu cu ce te pot ajuta?

– Când vor începe oamenii să mănânce, tu va trebui să dai o mână de ajutor pentru a strânge farfuriile și a curăța mesele.

Este adevărat că am instalat coșuri de gunoi, dar nu cred că oamenii le vor folosi. Găsești cârpe de curățat în zona corturilor instalate pentru cei care lucrează la bucătărie.

– Mă duc acum să văd, înainte să se facă aglomerație.

Când Maggie se întoarse, porțile se deschise oficial și oamenii soseau în valuri. Imediat întreaga zonă se umplu de o atmosferă veselă, iar în aer plutea aroma plăcută a fripturilor pregătite la grătar.

Aruncându-și privirea către locul unde se aflau grătarele, Maggie simți cum îngheață, cu toată căldura dogoritoare a soarelui. Rob se afla între alți doi oameni, purtând un șort mare și alb și ținând în mână o spatulă pentru întors carnea. Soarele îi strălucea în ochii albaștri și pe tenul bine bronzat. La naiba! Bărbatul acela n-ar fi trebuit să arate atât de bine îmbrăcat așa.

Fiorii reci pe care-i simțise la început se transformase repede într-o căldură îngrozitoare. Era sigură că cineva își băgase coada și îl chemase pe Rob să ia parte la acea acțiune. Intenționa să stea de vorbă cu acea persoană imediat ce o va găsi, lucru care nu se întâmplă după mult timp. O prinse pe Kate de mână și o trase deoparte.

– Ce înseamnă asta, Maggie? Ce s-a întâmplat, de ce ești supărată?

– Același lucru te întreb și eu: ce înseamnă asta? Ce caută el aici? o întrebă Maggie acuzator.

– Vrei să spui ce caută Rob aici!

Pentru o clipă i se păru că citește pe fața mamei sale o undă de regret, dar aceasta dispăru în secunda următoare.

– Maggie, omul s-a oferit singur să ne dea o mână de ajutor. Mi-ar fi fost greu să refuz ajutorul câtorva bărbați cu putere de muncă doar pentru simplul motiv că tu ai un conflict cu unul dintre ei. Cu atât mai mult cu cât aveam nevoie de acel ajutor. Iubito, dacă într-adevăr te deranjează atât de mult, nu ești obligată să stai. Cred că avem suficiente brațe de muncă.

În ciuda faptului că se considera manipulată de cei doi, cuvintele lui Kate o făcură pe Maggie să considere că exagerase cu reacția pe care o avusese. O asigură pe mama ei că va

rămâne în continuare şi că nu era nici o problemă în legătură cu Rob. În fond nimeni n-o obliga să vorbească cu el.

Îşi făcu de lucru în următoarele două ore, strângând resturile şi curăţând mesele. Dar oricât de ocupată ar fi fost, nu se putea împiedica să arunce din când în când priviri furişe către grătarele unde se afla Rob. Îl vedea cum mânuieşte fripturile de pe grătar cu o îndemânare deosebită. Când îşi dădu seama cât de des privea spre el, se mustră cu asprime şi îşi propuse să nu-i mai arunce nici o privire.

Asta până când îi auzi râsul sănătos şi se întoarse să descopere motivul pentru care era atât de bine dispus. Rămase ca trăsnită când îl văzu glumind şi discutând aprins cu o brunetă aflată în faţa lui şi aşteptând ca el să-i pregătească un hamburger. Putu vedea şi zâmbetul plin de generozitate pe care acea tânără i-l aruncă lui Rob.

Deodată simţi cum o cuprinde gelozia şi fu uimită. Doar nu-l dorea, nu-i aşa? Atunci de ce îi păsa când îl vedea că îşi găsise pe altcineva? Se întoarse la activitatea ei.

– Maggie, ai muncit toată dimineaţa. Cred că este timpul să-ţi iei o pauză ca să mănânci ceva.

Ridică privirea şi o zări pe mama sa care o admonesta. Într-adevăr, îi era foame, dar ştia că nu se putea duce să mănânce ceva fără să dea ochii cu Rob. Această perspectivă nu i se părea atât de respingătoare pe cât se aşteptase.

– O să iau ceva mai târziu.

Kate îi aruncă o privire care-i dădu de înţeles lui Maggie că mama ei îi citea în suflet ca într-o carte deschisă.

– Maggie...

– Bine, merg acum, spuse Maggie şi puse deoparte cârpa de şters.

Dacă nu s-ar fi dus atunci, mama sa n-ar fi slăbit-o deloc.

Aşezată la coadă, cu siguranţă că în condiţii normale i-ar fi lăsat gura apă datorită mirosului îmbietor al cărnii, ce plutea în aer. Dar acum era concentrată asupra unui lucru mult mai grav, care o făcea să-şi simtă nervii încordaţi la maxim. Întâlnirea cu Rob. Când acesta o zări, i se adresă cu o atitudine de simplă amiciţie.

– Maggie, ce bine îmi pare să te văd! Am văzut că te-au pus la muncă.

Părea că n-ar fi zărit-o și mai devreme. Privind-o mai de aproape, Rob fu convins că cearcănele de sub ochi deveniseră permanente.

– Frumos din partea ta și a oamenilor tăi că v-ați oferit să faceți muncă de voluntariat, îi spuse ea, în dorința de a menține tonul acela de politețe pe care îl abordase el.

– Este normal ca cei care lucrează în marină să aibă grijă de marină. Iar mama ta s-a dovedit foarte convingătoare, adăugă Rob.

Ochii lui Maggie se lărgiră de enervare, demonstrând că de această dată Kate nu va mai scăpa cu una, cu două. Pentru a-i atrage atenția, Rob începu să facă vânt deasupra grătarului.

– Cu ce pot să te servesc? După ce ai muncit atât de mult, trebuie să te hrănești bine ca să-ți recapeți puterile.

Maggie se uită la tot ce era pe grătar, încercând să se hotărască.

– Nu te mai agita, îi spuse Rob, celui aflat lângă ei. Dă-i tu ce consideri că merită. Fii atent însă, pentru că această mică doamnă are un apetit extraordinar.

Maggie păstră o figură calmă, luptându-se să nu lasă să i se citească pe față furia ce o cuprindea. Când luă tava cu mâini tremurătoare, își dădu seama că Rob era mândru de faptul că marcase o victorie împotriva ei.

După ce își luă mâncarea și se duse spre o masă situată cât mai departe de locul unde se aflau grătarele, Rob fluieră către unul din oamenii săi pentru a-i lua locul. Își scoase șorțul și i-l dădu acestuia.

– Ține, Jackson. Tocmai ai fost promovat.

– Nu-i așa că sunt un norocos, comandante?

– Ai grijă și nu te lăsa copleșit de responsabilități.

Rob zâmbi către subalternul lui și își umplu o farfurie cu mâncare. Făcu o mică oprire la bar pentru a lua câteva cutii de Coca-Cola. Apoi se îndreptă spre locul unde stătea Maggie.

– Te deranjează dacă stau aici cu tine?

Înghițitura de hamburger pe care tocmai o luase îi rămase în gât. Văzu că Rob nu mai purta șorțul. Cămașa i se mula pe brațe, scoțându-i în evidență mușchii, iar blugii îi veneau minunat. Maggie reuși să înghită și îl privi pe Rob în ochi.

– Trăim într-o țară liberă, comentă ea.

– Cum aș putea să refuz o invitație atât de deosebită?

Rob se așeză și luă o cutie de Coca-Cola pentru a o pune în fața fetei.

– Am văzut că ai uitat să-ți iei de băut. M-am gândit că ți se va face sete.

Maggie se simți vinovată comparând răspunsul ei agresiv cu grija pe care i-o arăta Rob.

– Mulțumesc.

– Cu plăcere, Maggie.

Rob așteptă ca ea să-și ridice ochii din farfurie și să-l privească.

– Îți mulțumesc pentru telefon, Maggie. Îmi doresc însă să fi așteptat ca eu să fi venit acasă de la lucru ca să stăm de vorbă. Mai ești încă supărată pentru că nu ți-am spus unde lucrez?

Maggie se foi pe scaun.

– Nu știu, răspunse.

Îl privi câteva secunde și oftă:

– Bănuiesc că nu. Dar asta nu înseamnă că m-am răzgândit în privința noastră. Nu aveam nici un viitor împreună, deci nu are rost să mai încerci.

Se ura pentru faptul că acele cuvinte pe care le rostea o făceau să-i vină să plângă.

– Dacă așa crezi, atunci nu avem nici un viitor împreună, spuse Rob încet.

Maggie ridică cutia de suc, privind urmele de umezeală lăsate pe masă. Deodată îl întrebă:

– Dar nu putem fi numai prieteni?

Rob se uită în ochii ei, citind ceea ce ea credea că aceștia nu trădau.

– Sincer să fiu, mi-aș dori mai mult, dar dacă asta e tot ce-mi oferi, sunt de acord. Suntem prieteni.

Urmă o pauză în timp ce mâncară. Lui Rob i se lungiseră urechile din cauza mirosului mâncării pe care o pregătise, astfel

că avea o foame de lup. Când termină, se lăsă pe spate, fericit că era alături de Maggie. Aruncând o privire în jur către mulțime, îi spuse:

– Mama ta ar trebui să fie tare bucuroasă. Se pare că a reușit să strângă o mulțime de bani. Noi, cel puțin, am gătit non-stop.

– Da, așa este. Au venit o mulțime de oameni, îi răspunse ea.

Apoi se uită la el și adăugă:

– Tu te simți în elementul tău aici.

– Uiți că sunt un băiat de la țară. Cu toate că ceea ce vezi aici nu seamănă deloc cu Kansas-ul.

Își plimbă apoi privirea peste apele argintii ale Pearl Harbour-ului și peste curcubeul ce se arcuia peste Fort Island.

Maggie râse:

– Parcă ai fi Dorothy din „Vrăjitorul din Oz".

El îi zâmbi imediat:

– Câteodată mi se pare că acest loc chiar seamănă cu Oz.

– Ți se întâmplă vreodată să-ți fie dor de Kansas?

– Nu m-aș supăra dacă aș putea să-i văd pe cei din familia mea mai des decât îi întâlnesc acum. Dar nu, nu mi-e dor de locurile acelea unde vara este mai fierbinte decât iadul, iar iarna vânturile ce suflă peste câmpii te îngheață. Acasă pentru mine înseamnă mai mult cine sunt eu, decât unde sunt.

Maggie refuză să se gândească la celelalte femei din viața lui care îl făcuseră să simtă acest lucru. Își întoarse capul pentru a se uita la oamenii care dansau în locul special amenajat, din fața orchestrei.

– Știi să dansezi? Pare foarte antrenant ritmul acesta, nu-i așa? îl întrebă ea.

– Poate este antrenant, dar n-am dansat niciodată așa. Prefer să-mi pot atinge partenera de dans.

La auzul răspunsului direct al lui Rob, Maggie simți un gol în stomac, dar trase adânc aer în piept și își întoarse capul să urmărească dansul până la sfârșit. Următorul dans care începu se dovedi a fi un blues. Rob se ridică în picioare și o invită la dans.

– Iată dansul care-mi place mie.

Strânse repede ambele tăvi și aruncă resturile prânzului lor la cel mai apropiat coș. Apoi îi spuse:

– Dansează cu mine, Maggie. De dragul timpurilor bune. Niciodată n-am avut ocazia să dansez cu tine.

Ei nu i se păru o idee tocmai nimerită să danseze împreună, dar Rob deja îi luase o mână și o obliga să se ridice. O conduse spre ringul de dans. O luă în brațe și începu s-o conducă încet, în ritmul muzicii, păstrând însă o distanță mică între ei. Maggie se relaxă și începu să se bucure de muzică și de faptul că se afla în brațele lui. Mișcările lor se sincronizau. Rob o ținea strâns cu o mână după talie și o conducea cu ușurință. Era inevitabil ca ea să nu retrăiască momentele când se mișcase ultima oară în ritmul pe care el i-l arătase.

– Ești o dansatoare minunată, Maggie. Trebuia însă să mă aștept la acest lucru.

Cuvintele lui o făcură să se întrebe dacă și el se gândea la aceleași momente ca și ea. Își lăsă capul pe spate ca să-l privească.

– Și tu dansezi minunat. Îmi este foarte ușor să te urmez. Pentru asta îți mulțumesc.

– Îți place să trăiești viața din plin, nu-i așa? Hai să simțim un pic cum este, îi spuse el, prinzând-o mai strâns de talie și făcând o piruetă.

Râseră amândoi de încântare căci se dovedise a fi o figură perfectă. Nici măcar nu luară în seamă faptul că acum erau mult mai apropiați și puteau să revină la distanța inițială. Lipită de el, Maggie era conștientă de trupul lui puternic. Privea pielea netedă de pe gâtul lui, acolo unde cămașa era descheiată. Părea umezită datorită căldurii și Maggie se întrebă ce gust avea dacă l-ar fi sărutat. Era oare sărată?

– Hm, miroși îmbietor. Pari pregătită.

Cuvintele lui ce i se rostogoleau încet la ureche, o făcură să simtă că i se face pielea ca de găină. El îi simți tremurul trupului și o trase mai aproape de pieptul lui. Continuă să danseze amețiți unul de parfumul celuilalt. Maggie își dădea seama că începea să-l dorească tot mai mult. Când se termină melodia, se îndepărtă de el, cu un sentiment de ușurare amestecat cu regret.

CAPITOLUL X

După terminarea dansului, Rob nu dădu drumul mâinii lui Maggie, ci o ținu în continuare, trăgând-o după el către zona în care se aflau corturile voluntarilor. Se opri în spatele unui copac și se uită la fată. Maggie îl privea mirată, neștiind ce să creadă.

Rob se lăsă puțin pe spate, sprijinit de copac, cu brațele încrucișate pe piept.

– Am nevoie de câteva minute ca să mă liniștesc. După aceea voi fi din nou pregătit să-mi fac intrarea în societate.

O privi drept în ochi și continuă:

– Ca să fiu cinstit, cred că și tu ai nevoie de câteva minute ca să-ți revii.

Urmări roșeața ce-i acoperi gâtul și obrajii și-i păru rău că a pus-o într-o situație neplăcută, dar trebuia să-i spună acest lucru, pentru binele ei.

– Maggie, cum ai ajuns la concluzia că putem fi doar simpli prieteni? Ceea ce se întâmplă între noi este mai mult decât prietenie. Și așa a fost de la bun început. Niciodată n-am vrut să fim doar prieteni. Nu se poate. Nu cred că vreau, de fapt nici *nu pot,* să-ți fiu numai prieten.

Zări durerea din ochii ei și-și dădu seama că acum trebuia să meargă mai departe:

– Vreau mult mai mult decât atât.

Maggie privea în jos, ținându-și mâinile împreunate. Își scutură capul.

– Am mai trecut prin asta. Nu mai poate fi nimic între noi. Nu mai vreau nimic de la tine.

Își ridică ochii la timp pentru a vedea străfulgerarea de mâine din ochii lui Rob.

– Pe naiba nu vrei! îi trânti el.

Se îndreptă, o apucă şi o strânse puternic în braţe. Cu una din mâini îi mângâia părul mătăsos, iar gura sa i-o acoperi posesiv pe a ei. Simţi cum ea se luptă câteva clipe, cât timp el încerca să pătrundă în interiorul gurii ei, dar se lăsă repede cucerită şi îşi desfăcu buzele.

Când limba ei ajunse să răspundă limbii lui, Rob o apucă şi o întoarse, sprijinind-o cu spatele de copac, făcând-o prizoniera lui, sub puterea pieptului şi a braţelor sale.

Maggie îl sărută la rândul ei, sunetele ce-i ieşeau din gâtlej şi încercările ei de a se mula cât mai bine pe corpul lui fiind o dovadă clară a faptului că-l dorea. Îi dădu voie să-şi coboare mâinile în jos, până când îi atinse sânii. O simţi ţinându-şi respiraţia în momentul în care degetele lui alunecară de-a lungul marginii de sus a sutienului.

Rob îşi mută mâinile, mângâind-o pe păr şi ajungând în final să-i contureze linia bărbiei. Se aplecă s-o sărute din nou, iar de data aceasta Maggie fu pe deplin cooperantă.

Dacă Rob voise să-i demonstreze că ea încă îl mai dorea şi că îl iubea, reuşise pe deplin, deşi ea îşi dorea cu disperare să nu fie aşa. Dragostea ei pentru Rob nu-i aducea decât amărăciune. Nu putea şi nu dorea să-şi împartă viaţa cu un om pentru a cărui viaţă s-ar fi temut în fiecare clipă. Lacrimi de neajutorare, frustrare şi nemulţumire faţă de sine îi izbucnise din ochi şi i se prelinseră pe obraji.

Rob simţi gustul sărat al lacrimilor ei şi îşi desprinse buzele de ale ei, îngrijorat. Maggie îşi şterse repede lacrimile, dar figura ei exprima mai multă durere decât puteau exprima cuvintele.

Rob închise ochii şi îşi lăsă capul în jos, strângând cât putea de tare din dinţi. După ce se blestemă în gând pentru durerea ce i-o provocase lui Maggie, trase puternic aer în piept şi se desprinse de ea.

– Îmi pare rău, iubito.

Faţa lui exprima cel mai adânc regret.

– Eu nu vreau decât să te iubesc.

– Nu este vina ta. Dacă te consolează în vreun fel, atunci să știi că tu nu ai nici o vină.

Vocea ei nu conținea nici o urmă de mânie, doar resemnare.

– Nu pot să-ți fiu doar prietenă și nu voi fi nimic altceva pentru tine. Voi înceta să te mai fac să suferi. Dar nu se poate atâta timp cât te voi vedea.

Continuă pe un ton rugător:

– Te rog, ajută-mă... Nu mă mai căuta.

– Este greșit ceea ce faci, Maggie, dar nu am de gând să te mai contrazic. Dragostea trebuie dăruită de bunăvoie sau deloc. Nu este în nici un caz un sentiment la comandă. Dacă nu vrei să fim împreună, atunci voi accepta hotărârea ta, deși eu cred cu totul altceva. Aș minți dacă ți-aș spune că m-am așteptat ca ție să-ți fie ușor să treci peste toate. Ai grijă de tine, iubito.

Îi dădu cel mai ușor sărut posibil pe unul din obraji, apoi se întoarse și plecă.

*
* *

Se spune că timpul le vindecă pe toate, dar în cazul de față Maggie nu vedea să se fi vindecat nimic. Trecuse mai bine de o săptămână de la ultima lor întâlnire și de fiecare dată când se gândea la Rob simțea aceeași durere ascuțită. Era hotărâtă să nu-i mai dea voie să pună stăpânire pe gândurile ei.

– Maggie, abia te-ai atins de salată. Nu știi ce pierzi. Este atât de bună!

– Nu mi-e foame, mamă. Am mâncat mult la micul dejun, minți ea.

Această întâlnire cu mama sa avea cu siguranță ca scop un rechizitoriu asupra vieții ei sentimentale. Nu se întâmpla prea des să-l invidieze pe fratele ei, Mike, care locuia în aglomeratul și poluatul Los Angeles, dar acum era unul din acele momente.

Totuși, Kate nu rosti nici un cuvânt despre Rob. În schimb începu să rememoreze amintiri despre viața ei. Nu-i fusese deloc ușor să crească doi copii văduvă. Dar, spunea ea, nu avea nici un regret. Soțul ei n-ar fi fost cu siguranță omul de care s-ar fi îndrăgostit, dacă n-ar fi fost pilot în Marina Militară.

Calea pe care o urma mama sa era una foarte ocolită, dar lui Maggie nu-i scăpa unde voia ea să ajungă. Din păcate, nu se putea eschiva unei astfel de conversații. Dacă mama sa nu-și găsea un nou hobby în curând, Maggie începea să-și facă probleme în legătură cu sănătatea ei mentală.

În drum spre casă, Maggie se felicita pentru faptul că se comportase destul de bine pentru situația în care fusese: una asemănătoare unui leu închis într-o cușcă. Se opri la un semafor ce arăta culoarea roșie. Se gândea că ar fi timpul ca Mike să vină să le facă o vizită. Asta poate ar mai fi salvat-o într-o oarecare măsură, sperând că poate atenția mamei lor se va îndrepta mai mult asupra acestuia. Era bine ca el să fie principalul mușt ruluit pentru faptul că nu-i făcuse mamei bucuria de a-i oferi nepoți.

Semaforul se schimbă, iar ea apăsă pe pedala de accelerație, plecând de pe loc. Deodată auzi zgomotul unor frâne puternice pe asfalt, însoțit de cel al unor geamuri sparte și al tablei lovite. Simți o durere neobișnuită în partea stângă a corpului.

– Ce ciudat... își spuse.

Și apoi nu mai știu nimic.

*

* *

Rob își lăsă cascheta și cheile mașinii pe masa din bucătărie, îndreptându-se spre frigider pentru a lua o bere rece. Fusese o zi bună și își dorea să se răcorească. Dar, de fapt, toate zilele lui erau lungi acum. Prefera să stea cât mai mult la birou și să scrie rapoarte decât să se întoarcă acasă și să aibă mult timp liber la dispoziție. Mult timp liber însemna și mult timp de gândit. Și multe amintiri.

Telefonul sună. Ridică receptorul cu o mână, în timp ce cu alta deschidea frigiderul

– Aici Coulter.

Cu o mână lua o cutie de bere, în timp ce sprijinea receptorul cu un umăr pentru a putea vorbi. Închise ușa frigiderului și desfăcu cutia.

– Rob, ce bine-mi pare că te-am găsit. Sunt Kate Brandon.

– Kate, bună. Chiar aveam de gând să-ți dau un telefon. Ascultă, îți mulțumesc pentru că ai încercat să mă ajuți, dar Maggie și eu...

Vocea lui Kate îl întrerupse fără menajamente:

– Rob, Maggie a suferit un accident de mașină astăzi. M-am gândit că ar trebui să afli și tu.

În momentul acela Rob îngheță. Uită de bere în timp ce îl cuprindea o spaimă îngrozitoare. Dar încercă să se stăpânească, așa cum îl învățaseră cei din marină, și reuși să-și controleze emoțiile.

– Cât de grav este rănită?

Vocea lui era acum calmă, liniștită, netrădând ceea ce trăia în sufletul lui.

– Se află încă în stare de inconștiență, dar doctorii speră să-și revină în curând, răspunse Kate, în timp ce în vocea ei se simțea un tremur de emoție

Rob răsuflă oarecum ușurat, mulțumindu-i din inimă lui Dumnezeu despre care credea că îl abandonase cu mult timp în urmă.

– Ce răni are?

Rob o auzi pe Kate făcând eforturi disperate să-și stăpânească emoțiile și să nu se lase copleșită de situație.

– Doctorii mi-au spus că arată mai rău decât este în realitate. Are mâna și piciorul stâng rupte, trei coaste sunt fisurate și s-a lovit la cap. Ultima rană pare să-i îngrijoreze cel mai mult, deși spun că nu este foarte gravă. Dar ce înseamnă destul de gravă pentru ei...

Vocea i se stinse, nemaifiind în stare să-și termine ideea.

– Liniștește-te, Kate. Te descurci foarte bine. Mai rezistă încă un pic. La ce spital se află internată?

– La spitalul Kaiser. Este la etajul cinci, camera 502. Acum eu sunt la spital.

– Ajung acolo cât pot de repede. Mulțumesc pentru că m-ai anunțat.

– Așteaptă, Rob!

– Ce s-a întâmplat?

– Mi-a fost teamă că n-o să te lase să intri, așa că le-am spus că ești logodnicul lui Maggie.

Rob tăcu câteva secunde, uimit de intensitatea dorinței sale ca într-adevăr să fie logodnicul ei.

– Orice le-ai spus, este foarte bine.

După ce goni cât putu de repede către spital, fericit că nu întâlnise nici un polițist, ieși din lift la etajul al cincilea al spitalului. Se îndreptă către biroul asistentelor, se prezentă și întrebă de Maggie.

– Da, comandante Coulter, se repezi una dintre ele să-i răspundă. Vă așteptam. O găsiți în camera 502. Mama ei și amiralul Kragen se află cu ea acum. Doctorul tocmai a plecat.

– Mulțumesc.

Rob se întoarse și se îndreptă către camera lui Maggie. Intrând, o zări pe Kate stând de o parte a patului, și un bărbat aflat lângă ea. Apoi o zări pe femeia lungită în pat. Fața ei arăta destul de bine, cu excepția umflăturii deasupra ochiului învinețit. Zări și brațul ei stâng așezat pe cearșaf. Era pus în gips de la încheietură până deasupra cotului. Degetele care se vedeau libere ieșind din gips păreau palide și lipsite de viață. Maggie părea îngrozitor de fragilă, iar acul înfipt în vena mâinii drepte îi părea lui Rob ca un chin suplimentar la care era supusă.

Nici el nu-și mai recunoscu vocea când întrebă:

– Vreo schimbare?

Kate își ridică privirea spre el, văzându-l stând în pragul ușii.

– Nu. Doctorul tocmai a plecat după ce a consultat-o din nou. A spus că de fapt Maggie a fost foarte norocoasă că a scăpat numai cu atât.

Zâmbetul ce îi apăru pe față era palid, dar plin de speranță.

– Se pare că nu există nici un fel de leziuni interne.

Rob își închise ochii și răsuflă ușurat, apoi se îndreptă către patul rănitei. O privi cum respira slab, dar constant, și asta îi dădu speranță.

– Rob, aș vrea să-l cunoști pe vechiul nostru prieten de familie, amiralul Josh Kragen.

Rob se întoarse să-l privească pe omul pe care până atunci abia îl remarcase. Își mută cascheta în mâna stângă și i-o întinse pe cea dreaptă.

– Numele meu este Rob Coulter. Încântat de cunoștință.

În secundele cât își strânseră mâinile, Rob își dădu seama că ochii aceia albaștri de oțel îl măsurară din cap până-n picioare și îl evaluară.

– Mie poți să-mi spui Josh, îi răspunse acesta, aparent mulțumit de ceea ce văzuse. Nu mai sunt ofițer activ de ceva timp.

– De acord.

– Mă bucur că ești aici, fiule. Poate că acum această frumoasă doamnă mă va asculta și va părăsi camera pentru câteva minute. Are nevoie de o gură de aer și de o ceașcă de cafea. Timp de aproape trei ore a stat aici nemișcată.

– N-am vrut ca Maggie să se trezească singură și să se sperie, Josh, îi spuse Kate, evident nu pentru prima oară.

– Acum fii sigură că nu se va întâmpla acest lucru, iar tu ai nevoie de un pic de aer curat. Nu vom lipsi decât câteva minute. După aceea ne vom întoarce aici. Știi că și eu țin la Maggie foarte mult.

Josh o ridică de pe scaun și o împinse spre ușă.

– Rob, eu...

– Nu te îngrijora, Kate, o întrerupse acesta. Rămân eu aici cu Maggie.

Apoi îi aruncă o privire complice lui Josh, înainte ca acesta s-o scoată pe Kate din cameră. După ce plecară, Rob își lăsă cascheta pe măsuța de noapte de lângă patul lui Maggie și se așeză pe scaunul pe care îl ocupase mai devreme Kate.

Maggie nu făcuse nici un gest, nu reacționase în nici un fel la mișcările și zgomotele din cameră. Cu o mână îi mângâie degetele mâinii stângi, care ieșeau din gips, iar cealaltă îi atinse umflătura de pe frunte. Își dorea ca atingerea lui s-o poată vindeca pe femeia pe care o iubea atât de mult.

Când Josh și Kate se întoarseră îl găsiră pe Rob sprijinit cu coatele pe pătura cu care era învelită Maggie și ținându-i mâna sănătoasă între ale sale. Văzu întrebarea mută din ochii lui Kate și îi răspunse printr-o scuturare a capului. Kate se așeză imediat

pe scaunul rămas liber, iar Josh ieşi în căutarea unui al treilea scaun.

În orele care urmară alternară conversaţiile sporadice cu clipele de îngrijorare tăcută. Părăseau camera pe rând pentru a înghiţi ceva rapid în loc de cină şi pentru a bea câte o cafea. Josh încercă, cu fără prea multă tragere de inimă căci ştia ce are să se întâmple, s-o convingă pe Kate să se ducă acasă şi să se odihnească puţin. Bineînţeles însă că acesta se opuse ideii şi afirmă că se putea odihni destul de bine şi pe canapeaua din hol. Rob ştia că nu voia să plece până nu se liniştea şi nu o vedea pe Maggie revenindu-şi. Era de aceeaşi părere cu ea. Iată de ce se făcuse deja miezul nopţii şi ei încă se aflau toţi trei acolo.

În cele din urmă Josh avu parţial câştig de cauză şi o convinse pe Kate să meargă cu el pe hol şi să se odihnească pe canapea. O asigură că Rob îi va anunţa imediat ce ar fi apărut vreo schimbare. Rob stătea acum la fereastră, cu mâinile în şolduri. Privea luminile oraşului şi asculta zgomotele slabe ce răzbăteau până aici, deranjând uşor liniştea ce pusese stăpânire peste spital. Auzea şi zgomotul respiraţiei lui Maggie, încet şi regulat. Îşi simţea stomacul strâns, iar gustarea pe care o luase în grabă în loc de cină îi atârna greu în stomac de parcă ar fi înghiţit o cărămidă.

Deodată auzi un zgomot dinspre Maggie. Se întoarse fulgerător către ea şi o văzu cu ochii deschişi, privind mirată în jurul ei.

– Rob?

Vocea ei era ca o şoaptă murmurată. Vru să-şi ridice mâna dreaptă la frunte dar îşi dădu seama că avea un ac înfipt în venă.

– Ce...?

Rob apăsă pe butonul cu ajutorul căruia chemă o asistentă, apoi îi explică lui Maggie ce se întâmplase:

– Ai suferit un accident ieri. Un puşti a trecut cu o maşină pe culoarea roşie şi a intrat în tine. Ai câteva răni, nu foarte grave, aşa că trebuie să mai stai un pic pe aici. Dar te vei face bine.

Vorbea rar, nefiind sigur că Maggie putea urmări șirul explicațiilor lui. Ea îl privea destul de ametită.

Asistenta sosi rapid la apel, mulțumită să vadă că pacienta își revenise. Îi verifică semnele vitale, iar în timpul acesta Rob ieși pe coridor pentru a le da lui Josh și lui Kate știrea fericită. Se înapoiară toți trei repede. Kate dorea să vadă cu ochii ei dacă ceea ce-i spusese Rob era adevărat.

Rob stătu deoparte în timp ce Kate se agita fără rost pe lângă Maggie. O întreba dacă îi este cumva sete sau dacă o doare ceva, sau dacă își amintește ce se întâmplase. Sosi și medicul de gardă, anunțat de către asistentă în legătură cu modificarea stării lui Maggie. Verifică și el la rândul lui semnele vitale și dilatarea pupilelor cu ajutorul unei mici lanterne. O întrebă dacă simte dureri mari și îi ceru asistentei să-i administreze anumite medicamente. În tot timpul acesta Maggie căuta cu disperare să întâlnească privirea lui Rob.

Își dădea seama că mai erau multe lucruri pe care trebuia să le întrebe, mult mai multe lucruri pe care trebuia să le știe. Dar se gândi că dincolo de vălul de ceață ce se așezase peste mintea ei era un consum mult prea mare de energie, de care nu era în stare în acel moment. Rob îi spusese că se va face bine. Deocamdată era suficient. Simțea cum adoarme, cufundându-se în uitare. Era fericită că putea să facă asta acum. Doar un pic se mai zbătu să deschidă ochii și spuse:

– Rob?

– Sunt aici, Maggie.

Simți cum mâinile lui calde îi atinseră ușor mâna, în timp ce se apleca deasupra ei.

– Te rog, șopti ea, nu pleca.

– Nu voi pleca.

I se păru că simte două buze ce-i depuseră un sărut pe frunte, înainte de a se scufunda complet în bezna somnului.

Următoarea dată când se trezi era ziuă și cerul albastru se zărea prin geam. Partea stângă a corpului o simțea grea și o durea îngrozitor. Luptând împotriva unei greutăți ce i se părea ca o forță magnetică, își ridică brațul stâng pentru a vedea gipsul în care era învelit de la încheietură până la cot. Avea

sentimentul că știe de ce se afla în spital, dar nu putea să-și aducă aminte exact. Si ce făcea *el* acolo?

– Rob?

Bărbatul se întoarse și veni repede către ea, zâmbindu-i.

– Bine ai venit printre noi. Cum te simți în această dimineață?

– Nu sunt sigură. Cred că te-am visat azi-noapte, dar probabil totul s-a petrecut în realitate. În vis îmi spuneai despre un accident. Ce s-a întâmplat?

Rob se așeză pe scaunul aflat lângă pat, făcând un efort deosebit pentru a părea vesel. Maggie arăta și mai rău în această dimineață. Pielea din jurul ochilor ei era de culoare roșu-violet aprins. Gândul că ea suferea îl făcea pe Rob să i se facă rău.

– Ți-am mai spus același lucru și noaptea trecută, dar nu mă mir că nu-ți aduci aminte. Un puști de șaptesprezece ani a trecut de culoarea roșie a semaforului și te-a lovit cu mașina, chiar în mijlocul intersecției. Ai o mână ruptă.

Îi arătă apoi mâna care era întreagă.

– Ți-ai mai rupt și un picior și este și acesta pus în gips. Trei coaste sunt fisurate, așa că fii atentă să nu tragi adânc aer în piept. Din fericire, nu există leziuni interne. Așa că, în ciuda felului în care te simți acum, putem spune că ești o fată destul de norocoasă.

Maggie îi zâmbi slab.

– Este ca și cum aș fi câștigat la loterie.

– Hei, ai idee cîți oameni ar dori să aibă niște ochi bine învinețiți ca ai tăi? o tachină Rob. Arăți de parcă ai făcut box câteva runde, cu un campion de categorie grea.

– Ar trebui să-l vezi pe celălalt tip.

Văzând expresia ce umbri pentru câteva momente fața lui Rob, stomacul lui Maggie se făcu mic de tot.

– Cum se simte celălalt, Rob? Vreau spun băiatul care m-a lovit cu mașina. Cum se simte?

La naiba! Oricum va afla mai devreme sau mai târziu!

– Nu a supraviețuit accidentului, Maggie. A murit pe loc.

Ea își apăsă mâna pe gură pentru a nu țipa, iar ochii i se umplură de lacrimi. Rob luă o batistă de hârtie din cutia ce se

afla pe noptiera de la capătul patului lui Maggie și i le șterse pe măsură ce se prelingeau de-a lungul tâmplelor.

– Maggie, accidentul n-a fost din vina ta. Nu ai fi putut să faci nimic. Vina a fost în totalitate a copilului.

– Și a plătit un preț îngrozitor de mare pentru asta. Privind-o pe Maggie, Rob își dădu seama că nu putea simți aceeași tristețe ca și ea pentru băiatul care murise, așa că preferă să nu mai spună nimic. Luă cana mare cu apă și turnă într-unul din paharele aflate pe măsuță. Puse apoi un pai în pahar și îl apropie de buzele lui Maggie.

– Bea, sunt singur că îți este sete.

Ea încercă să bea, dar avea probleme cu poziția în care se afla. Nu putea să bea stând pe spate. Rob apăsă atunci pe butonul de comandă al patului pentru a ridica jumătate din el, în dorința de a o ajuta. Ea îl privi și-l întrebă unindu-și sprâncenele într-o încruntare:

– De ce ești aici?

– Nu-ți aduci aminte? Păcat. Tu m-ai rugat să rămân. Dar aș fi rămas și dacă nu m-ai fi rugat.

– Nu m-ai înțeles. Am vrut să te întreb cum ai aflat de accidentul pe care l-am suferit.

– Mama ta m-a sunat la scurt timp ce s-a întâmplat.

– Bineînțeles, își închise ochii Maggie resemnată. Acum a plecat acasă? Îmi amintesc că mai devreme era aici, cu mine.

– Încă mai este aici. Josh a luat-o un pic jos la cafenea pentru a mânca ceva. I-a fost destul de greu în această noapte.

Rob nu adăugă că și pentru el fusese o noapte la fel de lungă și grea.

Maggie își deschise ochii ce exprimau un adânc regret.

– Îmi pare rău că am făcut-o să se sperie atât de tare. Mă bucur că Josh a fost alături de ea.

– Da, într-adevăr, Josh a fost de milioane. Se vede că ține foarte mult la amândouă.

– Și noi ținem foarte mult la el. Se pare că ești prieten cu el. Vă cunoașteți dinainte, din marină?

– Nu, dar când petreci o noapte cu cineva este imposibil să nu-l cunoşti.

Maggie îşi dădu seama că fusese atât de preocupată de propria soartă încât nu remarcase starea în care se afla Rob. Privindu-l acum, îi văzu barba nerasă ce-i acoperea obrajii şi uniforma mototolită.

– Tu ai stat aici toată noaptea?

Rob ridică din umeri încurcat.

– Voiam să fiu sigur că ţi-ai revenit. Este greu să ai grijă de domnişoarele aflate în primejdie.

Maggie încercă să-i răspundă la ultimele cuvinte, când Kate şi Josh intrară pe uşă.

– Maggie, te-ai trezit! exclamă Kate fericită. Cum te simţi?

– Ca şi cum aş fi avut un accident de maşină. Rob mi-a spus că ai stat aici toată noaptea. Cu siguranţă eşti obosită. De ce nu te duci acasă să dormi puţin?

– Mă voi duce curând, acum că ştiu că te simţi mai bine. Ţi-a spus Rob ceva despre accident?

Kate îi aruncă o privire lui Rob, iar acesta dădu din cap, răspunzându-i la întrebarea nepusă.

– Da, mi-a spus totul.

Maggie strânse din buze înainte de a continua:

– Îmi pare atât de rău de băiatul care m-a lovit.

– Ascultă-mă bine, domnişoară, interveni Josh, nu a fost deloc vina ta. Singurul lucru la care trebuie să te gândeşti acum este să te faci bine cât mai repede. Eşti suficient de slăbită ca să nu te mai gândeşti şi la alţii.

Vocea lui era răguşită, încercând să-şi ascundă emoţia.

– Şi după ce te vei face bine, voi merge cu tine să-ţi cumperi o maşină nouă. Ceva care să semene mai mult cu un tanc şi mai puţin cu o maşinuţă de jucărie aşa cum era ceea pe care o conduceai.

Maggie încercă să-i zâmbească slab lui Josh, drept mulţumire pentru faptul că dorea s-o înveselească, şi atunci intră asistenta.

– Oh, te-ai trezit! Doctorul va veni în scurt timp să te consulte. După toate prin câte ai trecut, ţi-e foame? Doreşti să mănânci ceva la micul dejun?

Îi luă profesional tensiunea, temperatura și pulsul și le înscrise în fișă. Înseamnă de asemenea și lipsa poftei de mâncare a lui Maggie și se îndreptă spre următorul pacient.

Medicul care răspundea de Maggie sosi la scurt timp după ce plecase asistenta. George Hubbard intră cu pași repezi. Halatul alb cu care era îmbrăcat părea total nepotrivit pentru trupul său atletic căruia i s-ar fi potrivit mai degrabă un echipament de fotbal american.

– Dragă Maggie, se pare că ai avut oarecare probleme ieri. M-am uitat peste raportul întocmit, însă cred că nu este nimic grav.

Se uită la vizitatorii pacientei pe deasupra ochelarilor. În felul acesta negul de pe nas părea și mai mare.

– Dacă i-aș putea convinge pe oaspeții tăi să iasă afară din cameră pentru câteva minute, te-aș consulta și am sta și un pic de vorbă.

Rob ieși să aștepte pe coridor împreună cu Kate și Josh. Nu era însă fericit din cauza asta, căci voia să știe absolut tot în legătură cu starea sănătății lui Maggie. Si într-un fel sau altul va afla.

După ce doctorul Hubbard își termină examenul medical, îi chemă pe toți trei înăuntru.

– Maggie se va simți destul de rău în perioada imediat următoare, dar rănile ei se vor vindeca în timp. Singura problemă mai deosebită vor fi coastele. Îi voi pune un gips ușor, dar nu imediat ci în câteva săptămâni. Până atunci va fi nevoită să meargă în scaunul cu rotile.

Îi aruncă o privire mustrătoare lui Maggie și continuă:

– Vă spun acest lucru, doamnă Brandon, pentru că Maggie are o idee trăsnită că ar putea să se descurce de una singură. Aș dori ca după ce iese din spital să nu locuiască singură, cel puțin până îi vom pune acel gips și va putea să meargă. Trebuie să înțelegeți că *nu* va fi în stare să stea singură.

Kate rămase uimită când auzi ce idee năstrușnică avea fiica sa care se gândea să locuiască singură în continuare.

– Bineînțeles că va sta la mine. Nici nu se discută, spuse repede Kate. Când va putea să meargă acasă?

– Aș vrea s-o mai țin sub observație câteva zile, răspunse doctorul. Am ajuns la concluzia că stomacul ei este mult prea supărat pentru a mânca. Când va începe să mănânce, îi vom scoate și perfuzia. Dacă totul va fi bine la sfârșitul acestei săptămâni, lunea care urmează va putea să plece.

Josh vorbi pentru toți:

– Astea sunt cu adevărat vești bune.

Apoi o apucă pe Kate de umeri și adăugă:

– Poate că acum voi reuși să o duc pe această doamnă să mănânce. Prima oară a fost doar ca să tot aranjeze mâncarea în farfurie.

Doctorul îi zâmbi cu simpatie.

– Nu este o idee rea. Maggie încă are dureri, așa că i-am administrat niște calmante. Drept urmare va dormi toată ziua. Trebuie să se odihnească, așa că nu mai stați aici prea mult. Dacă mă uit la voi, se pare că și voi aveți nevoie de odihnă.

Se întoarse către Maggie.

– Deoarece vei dormi toată ziua, ceilalți se vor duce acasă și vor dormi. Logodnicul tău arată cel mai obosit. Cred că numai voința îl mai ține treaz. Voi veni mai târziu să văd ce mai faci.

Maggie se uită la el cu neîncredere, în timp ce ieșea din cameră. El nici nu avea idee ce bombă neexplodată tocmai aruncase. Kate și Josh schimbară priviri vinovate, apoi Kate se aplecă și o sărută, luându-și la revedere. Îi promise că va veni seara. Josh o îmbrățișă și el pe Maggie, iar în timp ce ieșea îi aruncă lui Rob o privire care exprima părere de rău.

Asistenta îi urmări cum plecau și intră să-i facă injecția. Maggie nici nu se uită la Rob în tot acest timp. Dar nu era decât liniștea dinaintea furtunii. Știa foarte bine ce-l aștepta.

– Logodnic? Și ce altceva s-a mai întâmplat fără ca eu să-mi mai aduc aminte? îl întrebă Maggie suspicioasă.

Rob fu tentat pentru o secundă s-o lase să creadă că erau logodiți.

– Totul a plecat de la mama ta. I-a spus doctorului care te îngrijea că urma să vină și logodnicul tău. Îi era teamă ca nu cumva să nu mă lase să intru.

Făcu o pauză și apoi continuă:

– Nu mă cunoaște prea bine. Totuși până să ajung eu aici, deja făcuse asta.

Maggie mormăi, nemulțumită de ultimele sforării ale mamei sale. Știa că mama sa îi dorea binele, dar oriunde se întorcea dădea peste un aranjament al acesteia. Și lucrul acesta începea s-o scoată din sărite. Începu să plângă de supărare.

– Hei, o certă în glumă Rob. Chiar așa de rău este să fi logodnica mea? Unele femei găsesc că este destul de tentantă această ofertă. Ai putea să te prefaci și tu un pic mai entuziasmată. Știi doar ce eu sensibil am.

Cuvintele lui Rob o exasperaseră pe Maggie, dar o făcură să și zâmbească.

– Nu este rău, spuse el. Acum trebuie să dormi. Eu mă voi duce acasă și voi face același lucru, dar mă voi întoarce mai târziu.

– Nu trebuie să faci asta.

– Știu, dar locul ăsta îmi place atât de mult, încât nu pot rezista tentației. Haide, odihnește-te, cum ți-a spus doctorul. Ne vedem diseară.

CAPITOLUL XI

Rob o vizită pe Maggie în acea seară, dar nu fu sigur că aceasta era conștientă de vizita lui. O găsi și pe Kate lângă patul bolnavei. În momentul în care el intră, ea își lipi un deget de buze, în dorința dea-l face să nu vorbească tare. Nu trebuia s-o trezească pe Maggie, căci avea nevoie de multă odihnă. Rob șopti câteva cuvinte de salut către Kate și așeză pe măsuța de noapte un buchet minunat de trandafiri roz. Kate îi zâmbi aprobator și îi făcu semn să iasă afară ca să poată sta de vorbă.

– Cum se mai simte? o întrebă el imediat.

Surâsul lui Kate îl liniști și îl asigură că totul merge spre bine.

– Bine, chiar foarte bine. A dormit toată ziua, dar asta și trebuie să facă în această situație. Acum că ai sosit tu, eu mă voi duce acasă. Am obosit să stau aici, dar nu vreau să creadă că am abandonat-o.

– Du-te liniștită. Voi mai sta eu un timp. Dacă Maggie nu se trezește înainte de a pleca eu, îi voi lăsa un bilet și îi voi spune că am fost amândoi aici.

Rob a mai vegheat la căpătâiul lui Maggie încă două ore. Doar o dată aceasta și-a deschis ochii somnoroasă, i-a zâmbit, s-a întors pe cealaltă parte și a adormit instantaneu. După încă o jumătate de oră, când Maggie tot nu se trezise, Rob se duse către camera de gardă a asistentelor și se întoarse cu o foaie de hârtie și un creion. Stătu pe gânduri câteva clipe, apoi se apucă să deseneze o caricatură a lui Maggie, stând în pat, cu niște gipsuri imense la mână și la picior și cu câteva litere „z" ieșindu-i din gură. Scrise dedesubt „Întotdeauna m-au atras femeile care sforăie" și semnă. Căută apoi un loc unde să așeze

biletul în așa fel încât Maggie să-l zărească imediat ce deschidea ochii. Luă o panglică roșie de la trandafiri, atârnă biletul la un capăt și îl legă de marginea de fier a patului. Când se aplecă și o sărută pe obraz, ea murmură mulțumită, dar nimic mai mult. Rob mai așteptă câteva minute, apoi plecă.

*
* *

Când intră în camera de spital duminică, imediat după prânz, Rob fu plăcut surprins de felul în care arăta Maggie. Stătea în fund, sprijinită de perete, părul îi era pieptănat și purta un halat de aproape aceeași culoare cu trandafirii pe care i-i adusese el cu o zi în urmă. Ii revenise și culoarea în obraji, iar ochii, deși nu aveau acele sclipiri pe care el le adora, nu mai arătau ca ai unui drogat, ca ultima oară. Ea își ridică ochii din revista pe care o răsfoia și-i zâmbi.

– Iată-te, comentă Rob. Aproape pregătită pentru maraton.

– Și privește, nu mai am perfuzii, îi spuse ea, în timp ce își ridica mâna dreaptă care era acum liberă.

– Felicitări. Asta înseamnă că acum mănânci mâncare.

Maggie schiță o grimasă de nemulțumire.

– Dacă poți numi mâncare ceea ce primești aici.

Rob râse.

– Acum sunt sigur că te faci bine. Poate că ar fi trebuit să-ți aduc ceva ilegal de la vreun restaurant, în loc de ceea ce și-am adus. Poftim. Data viitoare îți voi cumpăra un hamburger.

Așeză un volum despre pictorii impresioniști pe pat alături de ea. Cartea era învelită ca un adevărat cadou de sărbători. Apoi Rob privi buchetele bogate de orhidee și spuse:

– Se pare că ești o persoană destul de populară.

Maggie puse deoparte revista ca să deschidă cadoul de la Rob.

– Un buchet este de la Josh, iar celălalt din partea prietenilor de la galerie. Tocmai au plecat, Tom și pe Brenda.

Reuși în sfârșit să desfacă hârtia de împachetat.

– Oh, Rob, mulțumesc! Este o carte minunată. Foarte drăguț din partea ta.

Îi zâmbi.

– Îți mulțumesc și pentru trandafiri. Și să știi că nu sforăi.

Sprâncenele lui se arcuiră întrebător.

– Ești absolut sigură?

– Doar nu sforăi, nu-i așa?

– Cred că o să te las să mai meditezi asupra acestui lucru, o tachină el.

Maggie îl privi cum se așază confortabil în scaunul de spital. Părea că se simte minunat în hainele cu care era îmbrăcat, își încrucișa brațele pe burtă și își sprijinise coatele pe brațele scaunului. Nuanțele de albastru ale desenului cămășii scoteau în evidență și mai mult ochii lui fermecători.

– Vânătaia ta și-a schimbat culoarea. Acum este mai vineție decât a fost aseară. Interesant.

– Elegant și politicos ar fi să te faci că nu observi.

– Bine, tu pretinzi că accepți ideea de a fi logodită cu mine, iar eu accept ideea că nu arăți ca un boxer care a mâncat o papară zdravănă.

Maggie își dădu ochii peste cap, vizibil încurcată de afirmațiile lui Rob în legătură cu relația dintre ei.

– Nu mai contează. Îmi pare rău că am spus ceva.

Făcu o pauză, apoi îl întrebă:

– Rob, de ce ai venit azi aici?

– Pentru că mi s-a părut o idee minunată să-mi petrec o frumoasă după amiază de duminică într-un spital.

Maggie gemu de exasperare.

– De ce naiba crezi că am venit? spuse Rob, lăsând la o parte limbajul elegant. Încă mai țin la tine. Astfel de sentimente sunt greu de stăvilit atunci când ai de gând să le pui punct. Când Kate m-a sunat și mi-a spus că ai avut un accident nici nu mi-a trecut prin minte să nu vin la spital. Trebuia să mă asigur cu ochii mei că lucrurile sunt în regulă și că o să te faci bine. Nu-mi amintesc să mă mai fi speriat atât de tare vreodată. Îmi pare rău când văd că prezența mea aici te împiedică să te simți bine.

Maggie își privea unghiile, evitând intenționat privirea lui Rob.

– Îți mulțumesc că ai venit. Nu vreau să par nepoliticoasă.

Își ridică ochii către el și continuă:

– Sunt dezorientată.

– Este foarte ușor de înțeles. Simțeam nevoia să fiu aici. Și tu aveai nevoie ca eu să fiu aici. Sunt acum aici. Hai să lăsăm pentru moment lucrurile așa cum sunt. Să nu încercăm să le etichetăm, să nu încercăm să le complicăm. De acord?

Maggie ezită, amintindu-și cât de încordată ascultase zgomotul pașilor pe coridor, în speranța că sunt ai lui Rob. Știa că în scurt timp va trebui din nou să facă față unei noi confruntări pe aceeași temă, dar acum se simțea atât de bine în compania lui, încât nu dori să-și strice această plăcere pentru moment. Se simțea asemeni lui Scarlett O'Hara și hotărî să-și facă griji a doua zi.

Îi zâmbi lui Rob și dădu din cap.

– De acord.

– Bine. Acum că am lămurit și această problemă, putem să ne vedem de treburile noastre în această după-amiază.

Băgă mâna în buzunar și scoase o pereche de cărți de joc.

– Crezi că te simți destul de bine ca să joci?

Tocmai se aflau în plină competiție când Kate intră pe ușă.

– Cine câștigă?

– Eu, o anunță Maggie, mândră.

– Asta doar pentru că o las eu să câștige, spuse Rob. Altminteri ar fi pierdut. Dar dacă n-aș lăsa-o,. s-ar îmbufna, adăugă el în șoaptă către Kate.

– Asta este greșeala mea, recunosc, suspină Kate așezându-se. Mă tem că am răsfățat-o iremediabil.

– Da, fu de acord și Rob. Mi-am dat seama de acest lucru de la bun început. Am încercat să îndrept o parte din răul făcut, dar s-a dovedit a fi o luptă fără sorți de izbândă. La naiba, este o slujbă grea, dar cineva trebuie s-o facă.

– Hei, protestă Maggie, voi doi ar trebui să fiți drăguți cu mine. În caz că ați uitat, eu sunt pacientul aici.

Rob mimă o expresie de suferință adâncă.

– Vezi, ce ți-am spus? Văicăreală, văicăreală, văicăreală.

Kate dădu din cap cu regret.

– Cu Mike mi-a reușit mai bine. Cred că o să-ți placă.

– Frumos din partea voastră că ați trecut să mă vedeți și să îmi ridicați moralul. Dar din păcate vă grăbiți, așa că... le răspunse Maggie pe un ton sarcastic.

Rob o ciupi de nas.

– Dimpotrivă, aceasta este ziua ta norocoasă. Astăzi sunt liber toată după amiaza.

Sprâncenele lui Maggie se ridicară disprețuitor.

– Atunci, nu vreau să te rețin. M-aș detesta să le privez pe celelalte femei din Honolulu de prezența ta deosebit de agreabilă.

– Copii, copii, îi admonesta Kate, nu vă certați. Sărutați-vă și fiți prieteni.

Rob rânji.

– Ce plăcere!

Maggie se plânse teatral:

– Mamă, nu-l încuraja!

– Maggie, arăți mult mai bine. Dar sigur nu ești obosită? o întrebă Kate. Vrei să plecăm și să te lăsăm să dormi?

– Nu, mamă, crede-mă. Mă simt foarte bine. Sunt sigură că doctorul Hubbard îmi va da drumul din spital mâine. Mă simt chiar foarte bine, adăugă ea, conștientă însă de faptul că tocmai își mințise mama. M-am cam săturat să stau în patul acesta.

– Și eu m-aș bucura să te am acasă, dar nu te grăbești totuși, Maggie?

– Dacă singurul lucru pe care-l pot face este să stau să lâncezesc, atunci prefer să fac asta acasă. Și în plus, mâncarea este mai bună acasă.

Rob își strânse buzele, dar se abținu să comenteze, datorită privirii de gheață pe care i-o aruncase Maggie.

– Kate, dacă Maggie într-adevăr va ieși din spital mâine, ne vom întâlni aici de dimineață. Cred că-i va fi mai ușor să meargă în mașina mea decât în a ta.

– Îți mulțumesc, Rob. Cred că ai dreptate. Iar mașina lui Josh nu este cu mult mai mare față de a mea. Maggie se va simți

mai bine cu piciorul în gips în mașina ta. Va avea mai mult spațiu.

– Eu am vreun cuvânt de spus în toată treaba asta? întrebă Maggie.

– Nu, răspunseră Rob și Kate la unison.

– Întrebam și eu, se scuză Maggie, în timp ce ceilalți doi continuau să lămurească anumite detalii.

Apoi Kate se întoarse către Maggie.

– Ai vrea să-ți aduc câteva lucruri de acasă? Pot să trec în seara aceasta pe la tine și să le pregătesc pentru mâine dimineață. Mă tem că hainele pe care le purtai în ziua accidentului nu mai arată prea bine. Cei de aici au trebuit să le taie ca să-ți dea primul ajutor.

– Bănuiesc că trebuie să port niște haine atunci când voi ieși de aici, dar îmi pare rău să te pun pe drumuri până la mine acasă. Este destul de departe de tine.

– Kate, spuse Rob, apartamentul unde locuiesc eu se află doar la câteva minute de al lui Maggie. Pot merge eu să iau câteva lucruri și te-aș scuti pe tine de un ocol foarte lung.

– Ei bine... mi-ai fi de mare ajutor. Ție cum ți se pare ideea, Maggie?

Maggie nu voia ca Rob să se ducă singur în apartamentul ei. Era prea intim, prea personal ca el să se afle pe teritoriul ei. Îi aducea aminte cum făcuseră dragoste acolo. Dar totuși nu putea să refuze oferta pe care el i-o făcuse, fără să pară o fetiță răsfățată, așa cum ei o acuzaseră că ar fi. Și în plus, o scutea pe mama ei de un drum de o oră și jumătate pe la apartamentul ei.

Suspinând în gând, spuse:

– Da, este foarte bine. Asistenta mi-a pus lucrurile în dulap. Cred că și cheile de la casă sunt tot acolo.

Kate îi scoase geanta din dulap și i-o dădu lui Maggie, apoi se uită pe raft să vadă dacă nu cumva cheile se aflau acolo. Maggie scotoci prin geantă și le găsi. I le dădu lui Rob, arătându-i care dintre ele se potrivea.

– Ce ar trebui să-ți aduc? o întrebă el.

Maggie se gândi timp de câteva secunde.

– Cred că cel mai bine ar fi să-mi aduci o rochie de plajă. Se află o rochie galbenă agățată într-o parte a dulapului. Adu-o pe aceea. Și adu-mi și perechea de sandale pe care ai s-o găsești jos... sau sandaua, se corectă Maggie, accentuând forma de singular.

Și adăugă cu nonșalanță:

– Și un sutien și o pereche de bikini. Pe raftul de sus, în dreapta.

Lui Rob îi veni să râdă de încrederea lui Maggie de a părea cât mai naturală.

– Ai vreo geantă în care să-ți pun lucrurile?

– Sub pat.

– Bun. Voi trece mai târziu, în seara asta.

Strânse apoi cărțile și le amestecă.

– Voi juca alt joc. Kate, hai să joci și tu. Bineînțeles, va trebui s-o lași pe Maggie să câștige.

Rob zâmbi încântat de felul în care o necăjea pe Maggie, în timp ce aceasta scoase limba la el.

Jucară cărți o bună bucată de vreme, apoi Kate și Rob, văzând că Maggie căsca destul de des, plecară ca ea să se poată odihni. Dacă voia să plece din spital a doua zi, trebuia să arate cât mai bine.

Înainte de a pleca, Rob o apucă pe Maggie de bărbie și-i spuse:

– Îți datorez un sărut.

Gura lui i se păru caldă și moale, în timp ce el își apăsa ușor buzele peste ale ei. Apoi Rob părăsi camera.

Maggie stătu în aceeași poziție timp de câteva minute, cu degetele lipite de buze, păstrând parcă sărutul pe care i-l dăduse Rob. Încercă să nu se gândească cât de scurt fusese. Apoi își lăsă capul pe pernă și își căută o poziție mai confortabilă, dar fără prea mult succes.

*

* *

Rob folosi cheia pe care i-o dăduse Maggie, descuind ușa apartamentului în care locuia ea. Intră și căută comutatorul. În

timp ce afară abia se însera, înăuntru era întuneric deplin. Mâna lui descoperi comutatorul și lumina inundă holul și intrarea. De unde se afla putea vedea dormitorul adâncit în întuneric. Ochii i se plimbară de-a lungul canapelei, iar amintirile îi făcură sângele să curgă mai repede prin vine. Își spuse să nu mai viseze și să se întoarcă la realitate.

Trecu pe lângă ușa ce dădea în sufragerie și își aruncă privirea înăuntru. În aer plutea un miros de vopsea de ulei și putu desluși pe perete umbra unui tablou. Aceea era fără îndoială camera în care lucra Maggie. Fu tentat să intre și să admire ultimele lucrări pe care le făcuse ea, dar i se părea că ar pătrunde pe teritoriul ei cel mai intim și ar înșela încrederea pe care i-o acordase.

Trecu pe lângă baie și ajunse în fața dormitorului lui Maggie. Simți aroma slabă de iasomie ce domnea în acea cameră. Aprinse lumina și se întoarse să privească, curios, în ce fel de cameră dormea Maggie.

Părea atât de feminină și de proaspătă. O pătură în culorile verde și roz întinsă pe pat contrasta plăcut cu albul pernei așezate deasupra. Pe perete, în dreptul patului, se afla una din lucrările ei, realizată în aceeași nuanțe ca și pătura. Recunoscu feriga mare atârnată în colț și filodendronul cu multe frunze aflat în fața ferestrei, căci zărise asemenea plante de multe ori în zilele copilăriei, în bucătăria mamei sale. Maggie mai avea și alte plante tropicale pe care el însă nu le recunoscu. Ordinea din dulap sau de pe suportul de haine ce se afla în cameră, crea impresia că cea care locuia în acea cameră nu era deloc o persoană agitată. Șuvițele blonde ale lui Maggie se potrivesc de minune cu locul acesta, își spuse Rob, imaginându-și-o imediat în mijlocul patului imens.

Își drese vocea și își propuse să se întoarcă la treburile lui. Se aplecă și dădu la o parte stratul fin de praf ce se așezase în jurul patului. La capătul acestuia, dedesubt, se afla o geantă albastră de călătorie. O scoase și o așeză pe pat. Apoi deschise ușa dulapului și căută rochia galbenă de plajă. Găsind-o, o scoase și o puse în geantă. Maggie îi spusese și de o pereche de sandale. Se uită după ele, dar tot ce găsi fu o pereche de sandale

roz şi una de pantofi de sport. Dar nici urmă de sandale albe. Gândindu-se că poate se aflau mai în spate, se uită în spatele hainelor. Deodată, o neaşteptată explozie de culori îi atrase privirea. Îşi dădu seama că era o pictură şi găsi ciudat faptul că nu se afla în atelier, la un loc cu celelalte.

Se ridică şi dădu hainele la o parte în aşa fel încât să cuprindă cu privirea întreg tabloul. I se părea foarte familiar, dar lumina prea slabă din cameră îl împiedica să distingă peisajul. Îl scoase nerăbdător şi îl duse aproape de lampă.

Acum nu mai avea nici o îndoială. Era perechea celui pe care-l cumpărase la târg. Scena era diferită, dar culorile erau evident aceleaşi, ca şi locul. Studie cu atenţie pictura, făcând speculaţii asupra motivelor ce o determinaseră pe Maggie să-l ascundă tocmai în fundul dulapului. Îi era teamă să dea crezare celor ce-i spunea inima, dar îi era şi mai teamă să nu o creadă.

Maggie nu dorise să vândă şi acest tablou împreună cu celelalte realizate la restaurantul Willows. Păstrase această ultimă amintire a unei nopţi minunate pe care o petrecuseră împreună. Cel puţin acesta spera el că era motivul pentru care nu vânduse acel tablou. Oricare ar fi fost însă, ştia că Maggie îşi dorea ca el să nu afle de pictură. Îl puse cu grijă la loc şi aranjă hainele în aşa fel încât ea să nu-şi dea seama că el îl văzuse.

După ce continuă căutările pentru a găsi sandalele albe, le descoperi şi o aşeză pe cea dreaptă în geantă. Apoi se îndreptă către sertare şi îl deschise pe cel de sus, unde ea îi indicase că îşi ţinea lenjeria intimă. Sutiene în culori pastelate se aflau aşezate ordonat, alături de bikini de aceeaşi culoare. Deodată rămase nemişcat. Experienţa sa în materie de lenjerie era destul de limitată. Nu ştia decât să dea jos lenjeria aflată pe o femeie. Acum descoperea că nu ştia cum să o şi aleagă.

Hotărî că cel mai sigur ar fi să aleagă un set de culoare albă, aşa că luă un sutien şi un bikini de aceeaşi culoare, din dantelă, şi închise sertarul. Aşa cum mai devreme şi-o imaginase cu uşurinţă pe Maggie stând în mijlocul patului din dormitorul ei, şi acum imaginaţia lui Rob zbură repede spre imaginea în care ea era îmbrăcată cu acel set din dantelă. Îşi mişcă degetele

delicat pe material, înainte de a le azvârli destul de brusc în geantă.

Oare Maggie avea nevoie şi de câteva lucruri de toaletă? Rob ştia că mama ei îi adusese unele la spital. Pentru orice eventualitate, intră în baie şi studie cosmeticele aşezate pe un raft în faţa oglinzii. În privinţa machiajului ştia chiar mai puţine decât despre lenjerie. Se hotărî să lase totul neatins, cu excepţia unui flacon de parfum. Îl luă de pe raft, îi scoase capacul şi îl apropie de nas. Aroma de iasomie şi de Maggie îl învălui. Luă flaconul în dormitor, îl aşeză în geantă, iar deasupra puse rochia galbenă de plajă.

Închise fermoarul genţii, îşi puse cureaua peste umăr şi ieşi stingând luminile în urma lui. În faţa uşii de la intrare aruncă o ultimă privire către sufragerie şi ieşi, încuind uşa.

*
* * *

Maggie se ridică încet, lăsîndu-şi toată greutatea pe piciorul drept şi ţinându-se de marginea patului pentru a nu cădea. Îmbrăcatul se dovedise un proces lung şi dificil, necesitând ajutorul mamei sale şi al unei alte asistente. Avusese parte de o neplăcută baie cu un burete aspru, apoi asistenta îi întinsese un bandaj elastic peste coastele fisurate pentru a le ţine strânse. Îi arătase şi lui Maggie cum să facă acelaşi lucru în viitor şi o sfătuise să poarte acel bandaj timp de câteva săptămâni, atunci când se ridica din pat. Sub bandaj deja pielea o mânca peste tot şi abia aştepta să ajungă acasă la mama ei şi să facă o baie cu multă spumă, ţinându-şi însă afară pe marginea căzii piciorul stâng.

Doctorul Hubbard se lăsase convins s-o externeze pe Maggie, atunci când aceasta şi Kate îi asiguraseră ferm că vor fi extrem de atente, iar Maggie îi va da voie mamei sale s-o îngrijească. Numai că Maggie nu menţionase pentru cât timp. Acum însă se gândea că va trebui s-o lase ceva mai mult timp decât sperase. Singurul lucru important era să nu aibă nevoie de mai multe mâini care s-o ajute la îmbrăcat.

– Cioc, cioc. Pot să intru acum? răsună vocea lui Josh plină de nerăbdare.

El și Rob așteptaseră pe hol cât timp Maggie se îmbrăcase și amândoi căzuseră de acord că trecuse timp mai mult decât suficient.

– Nu sunt încă gata. Dar poți să intri, îl chemă tânăra.

Josh deschise ușa și intră zâmbitor.

– Obrăznicătură mică, o alintă el în timp ce o săruta pe obraji. Cum te simți în această dimineață?

– Ei bine, după cum vezi, pot să stau și vertical. Nu sunt sigură că este mai bine sau este diferit de ceea ce a fost până acum, dar sunt sigură că nu mai pot sta aici nici un minut în plus.

Adevărul era că încă nu se simțea bine, dar dacă era să se simtă tot așa și în continuare, preferă să fie măcar acasă. Ura atmosfera sterilă și rece a spitalelor.

– Domnișoară Brandon, se pare că sunteți gata de plecare.

O asistentă eficientă dar scorțoasă intră cu pași mari în cameră.

– Ar fi trebuit să mă chemați pentru a vă ajuta să vă așezați în scaunul cu rotile.

Maggie se prinsese cu mâinile de marginea scaunului pe care Kate îl adusese aproape de ea. Josh își puse mâinile sub brațele ei pentru a o sprijini. În timp ce se așeza în scaun, Maggie îi zâmbi asistentei care o privea dezaprobator.

– Cred că ne descurcăm fără ajutorul dumneavoastră.

Nasul acesteia se ridică și mai mult.

– Foarte bine. Atunci vă voi trimite pe cineva care să vă ajute jos.

– Nu este nevoie, mulțumim.

– Ba da, o contrazise asistenta. Așa este politica spitalului.

Colțurile buzelor femeii se ridicară pentru câteva clipe în ceea ce s-ar fi putut numi un zâmbet, înainte ca ea să se întoarcă soldățește pe călcâie și să părăsească încăperea.

Josh o privi ieșind, cu o sprânceană ridicată arătându-i amuzamentul.

– Părăsim la timp spitalul. Atilla tocmai este de gardă astăzi.

Kate strânse repede lucrurile lui Maggie, împreună cu flacoanele de medicamente pe care i le prescrise medicul. Le puse în geanta pe care o adusese Rob de dimineață. Luă buchetul de trandafiri din vază și i-l dădu lui Maggie să-l țină în brațe.

Josh luă geanta pe umăr.

– Rob s-a dus să aducă mașina, le spuse el celor două femei. Ne așteaptă jos la intrare.

Ajutorul trimis de asistentă sosi. Se dovedi a fi o femeie în vârstă, cu părul grizonat și cu riduri, dar ai cărei ochi o făceau să pară mult mai tânără.

– Bună, eu sunt Edna. Mi s-a spus că ați completat toate hârtiile de externare, așa că nu ne mai rămâne decât să ne îndreptăm către ieșire. Arătați minunat în rochia aceasta galbenă. Totul este pregătit? Ați luat tot ce vă trebuia?

Rob îi aștepta jos, sprijinit de mașină, cu brațele încrucișate pe piept. Când Maggie și însoțitorii ei sosiră, el se dezlipi de mașină și deschise una din ușile din spate.

Edna se aplecă deasupra lui Maggie și își puse mâna pe umărul ei, șoptindu-i la ureche:

– Iată un tânăr tare atrăgător. Ești o fată extrem de norocoasă. Dacă aș fi fost mai tânără, să știi că aș fi încercat să te concurez.

Maggie își dădu seama că se roșise toată și spera din tot sufletul ca Rob să nu fi auzit cuvintele pe care i le spusese femeia. Edna trase scaunul cât mai aproape de mașină, trase frâna și luă buchetul de trandafiri din brațele fetei. Rob se apropie pentru a o ajuta pe Maggie să se ridice. Îi întinse brațul în timp ce ea se ridica încet.

– Nu te grăbi, îi spuse el. Avem la dispoziție tot timpul din lume.

O ajută până când se instală pe bancheta din spate a mașinii și îi puse centura de siguranță. Maggie surprinse o urmă din after-shave-ul ce plutea în jurul lui în momentul în care se apropiase de ea. Apoi se întoarse către Edna pentru a lua florile și le așeză în spate, lângă ea.

Edna o bătu ușor pe spate pe Maggie și o sfătui să stea liniștită și să se facă bine.

– Nu am vrea să te avem din nou pacientă aici.

Maggie zâmbi și-i mulțumi pentru urări. Când Edna se întoarse cu scaunul și se îndreptă spre intrarea în spital, Rob îi zâmbi și clipi des. Edna chicotea pe înfundate în timp ce se depărta de ei.

În timp ce Josh îi dădea ultimele instrucțiuni lui Rob despre drumul către locuința lui Kate, Maggie se odihnea mulțumită pe bancheta din spate a mașinii lui Rob și închise ochii. În afara faptului că avea o mulțime de răni și vânătăi cauzate de accident, acum simțea și efortul mare pe care fusese nevoită să-l facă pentru a se îmbrăca, pentru a ieși din spital și pentru a se sui în mașină. Îi auzi pe Kate și pe Josh îndepărtându-se către locul unde se afla parcată mașina lui Josh. Kate îi asigură că va lua ea restul de flori primite de Maggie și se vor întâlni acasă. Tânăra le făcu semn cu mâna dar nu deschise ochii.

Rob se așeză în față pe locul șoferului și închise ușa. Înainte de a porni motorul o privi plin de îngrijorare pe Maggie. Era palidă și broboane de transpirație i se iviseră deasupra buzei de sus.

– Maggie, te simți bine? Te doare ceva?

Ea ridică capul cu greutate și deschise ochii.

– Mă doare tot corpul, dar mă simt bine.

Rob zâmbi și scoase o batistă din buzunar.

– Ți-am pus o întrebare stupidă. Ai luat vreun calmant pentru dureri?

Îi tamponă ușor fața cu batista pentru a-i șterge urmele de sudoare, apoi așeză batista lângă ea.

– Am luat o pastilă devreme azi de dimineață, iar doctorul Hubbard mi-a dat câteva și acasă.

– Când poți lua o altă pastilă?

– Când ajung acasă.

– Bine. Să nu exagerezi și să iei pastile numai dacă simți că ai nevoie.

Rob își puse o mână ușor pe coapsa ei.

– Vrei să ridic capota?

– Nu. După două zile în care am stat ermetic închisă în spital, aerul proaspăt este minunat. Lasă capota așa cum este.

– Bine, încearcă să te relaxezi cât poți. Vom ajunge repede la casa mamei tale.

*
* *

Mai târziu, Maggie își aducea aminte foarte puțin din acel drum pe care îl făcuseră împreună, cu excepția faptului că cele patruzeci și cinci de minute i se păruseră infinit de lungi. Oricât de atent condusese el, ea tot simțise când trecuseră cu mașina peste o denivelare ușoară de pe strada mamei sale.

– Îmi pare rău, îi spuse Rob și-i aruncă un zâmbet îngrijorat. Nu mai durează mult.

– O să supraviețuiesc, nu-ți face griji, îl liniști ea.

Maggie era sigură că Rob răsuflase ușurat la fel ca și ea când ajunseseră în fața casei mamei ei. Josh și Kate tocmai ajunseseră și ei și se dădeau jos din mașină. Rob îi spuse lui Maggie:

– Stai liniștită un minut, iubito, și așteaptă să ne organizăm un pic.

– Nu plec nicăieri, îi răspunse ea.

Era convinsă că Rob folosise acea adresare drăgăstoasă fără să-și dea seama. Fără să vrea, fu cuprinsă de afecțiune pentru acel bărbat.

*
* *

Maggie se întinse la soare, lăsând ca razele lui binefăcătoare să risipească răceala spitalului. Reușise să se dea jos din mașină cu ajutorul scaunului cu rotile și să se întindă în balansoar, nu însă fără a se extenua. Se lăsă pe spate ca să asculte încântătorul tril al păsărilor din crengile copacilor, încercând să nu ia în seamă durerile ce se făceau simțite în tot corpul.

– Maggie, știu că ai nevoie de asta.

Deschise ochii și-l descoperi pe Rob stând în picioare lângă ea, cu un pahar de ceai cu gheață într-o mână și cu o pastilă albă în alta. Maggie luă tableta, o băgă în gură și se întinse către

paharul pe care i-l oferea Rob. După ce înghiți pilula, îl răsplăti cu un zâmbet.

– Mulțumesc. Nu voiam să cer nimănui să mi-o aducă, dar începuseră să mă doară tot mai tare mâna și piciorul.

Rob se foi lângă ea.

– Sper că nu vei face prostii în privința medicamentelor. Kate abia așteaptă să aibă grijă de tine. De aceea te afli aici. Las-o să se facă utilă.

– Știu că ai dreptate. Numai că nu-mi place deloc să mă simt atât de neajutorată ca acum.

Rob își aduse un scaun mai aproape și se așeză lângă ea.

– Știu că nu este un sentiment plăcut, dar nu va dura mult. Fii fetiță cuminte și lasă-i pe ceilalți să aibă grijă de tine, în așa fel încât tu să ai timp să te vindeci. Atunci îți vor pune un gips ușor și vei putea să mergi singură. Deși, sincer să fiu, îmi place mult cum ești așa.

Se aplecă înainte și o ciupi de degetul cel mare care ieșea din gips.

– Acum îți este și mai greu să scapi de mine.

Și ochii lui străluciră, promițându-i lucruri nerostite.

Maggie se întreba în sine ei dacă într-adevăr își dorea să scape de el, când îi întrerupse Josh și Kate. Ultima aducea o tavă cu pahare în care se afla ceai. Îi dădu unul lui Rob, apoi îi întinse lui Maggie o farfurie.

– Iată pâine proaspătă din fructe de mango. Vecina noastră Mabel a copt-o și tocmai ne-a adus-o. Când i-am spus ieri că sperăm să te luăm acasă astăzi, a vrut neapărat să pregătesc asta pentru tine. A spus că va trece mai târziu să-ți facă o vizită, când te vei simți mai bine.

Maggie luă o felie și mușcă. Pâinea dulce, închisă la culoare, avea aceeași aromă minunată pe care o știa din copilărie. Sorbi încet din ceai, bucurându-se de razele soarelui și participând doar ocazional la conversația ce se desfășura între ceilalți. Din când în când nici nu-i mai urmărea ce vorbeau. Îi trebuia prea multă atenție, iar ea era atât de slăbită.

Rob o privea pe Maggie cum se lupta să nu adoarmă, cum i se închideau încet ochii și apoi se deschideau numai pentru

câteva secunde. În cele din urmă nu se mai deschiseră, iar Rob se duse lângă ea pentru a-i lua din mână paharul ca să nu se verse.

Vorbind încet pentru a nu o trezi, Rob le spuse celorlalți:

– Cred că a făcut suficient efort astăzi. Când se va trezi, spuneți-i că voi trece săptămâna aceasta să văd ce mai face.

Josh și Rob își strânseră mâinile, iar Kate îl conduse până la ușă.

– Nu pot să-ți spun cât de mult au însemnat pentru noi ajutorul și suportul moral pe care ni le-ai dat de-a lungul acestor zile. „Îți mulțumesc" nu este de ajuns pentru a exprima recunoștința mea.

Rob zâmbi trist.

– Kate, știi că nu este nevoie să-mi mulțumești. Am fost alături de Maggie pentru că așa am simtit nevoia.

– Știu.

Ochii lui Kate erau plini de simpatie în timp ce îi luă mâna.

– Sper din tot sufletul ca lucrurile să se rezolve între tine și Maggie.

– Și eu sper la fel, Kate, spuse el plin de pasiune. Și eu sper la fel.

*
* *

Până joi dimineața, Maggie se refăcuse mult. Majoritatea durerilor se transformaseră în mâncărimi și începuse să se simtă destul de confortabil în scaunul cu rotile. Veniseră atâția oameni să o vadă așa cum arăta, încât avea acum impresia că îi primea asemeni unei regine așezate pe tron.

Nu lipsea decât o singură persoană de pe lista de vizitatori. Kate îi transmisese mesajul lui Rob că va trece s-o vadă într-o zi în acea săptămână, dar Maggie începea să creadă că acele cuvinte nu fuseseră rostite decât din pură politețe. De luni nu mai auzise nimic despre el. Fusese dezamăgită când se trezise și nu-l mai găsise lângă ea, apoi se disprețuise pentru acel sentiment. Nu avea nici un drept să se aștepte ca el să fie lângă ea. Și mai mult, adăugă ea cu sinceritate, nu avea nici un drept

să se aştepte ca el să treacă s-o vadă în acea săptămână. Era iritată de faptul că primul gând în fiecare dimineaţă îi era îndreptat către Rob. Era iritată pentru că el n-o sunase şi era iritată pentru că era iritată.

Stătea întinsă pe şezlong, încercând fără succes să se concentreze asupra unui roman poliţist pe care-l citea, când sună telefonul. Când Kate veni să-i spună că Rob era la telefon, Maggie nici măcar nu mai încercă să nege faptul că se afla deja într-o dispoziţie mult mai bună.

– Spune-i să aştepte. Voi răspunde imediat ce voi ajunge la telefon.

Se aruncă în scaunul cu rotile, iar Kate o împinse de-a lungul pantei din faţa uşii, pe care Josh o construise special pentru ea. Stătu o clipă să-şi recapete, suflul, apoi ridică receptorul.

– Alo?

– Bună, Maggie. Kate mi-a spus că te simţi mult mai bine. Te simţi în stare să faci faţă unei companii în această seară?

– Depinde, spuse Maggie, zâmbind strengăreşte. Cu cine anume spuneai că trebuie să mă întâlnesc?

– Tu cu cine vrei?

Maggie era sigură că Rob îi zâmbea la telefon.

– Cu Mel Gibson. Crezi că poţi să aranjezi?

– Îmi pare rău, este ocupat în seara aceasta. Va trebui să te mulţumeşti doar cu mine pe post de înlocuitor.

Maggie îşi muşcă limba pentru a se împiedica să nu explodeze de bucurie.

– Bine, cred că mă pot mulţumi şi cu tine, dacă n-am încotro.

– Va trebui. Şi te rog, adu-mi aminte să stau un pic de vorbă cu Kate în legătură cu manierele tale. Lasă din ce în ce mai mult de dorit. Voi veni la ora şapte.

CAPITOLUL XII

– Rob, ce bine-mi pare să te văd! îl întâmpină Kate cu căldură și îi deschise ușa larg.

Observă că încă purta uniforma.

– Noi am luat cina, dar dacă dorești pot să încălzesc ceva repede în cuptorul cu microunde.

– Mulțumesc, dar am cumpărat câte ceva în drum spre dumneavoastră, așa că mi-am potolit foamea. Totuși, dacă mă mai gândesc un pic, n-aș refuza o ceașcă de cafea.

– Perfect. Cum îți place?

– Neagră, mulțumesc.

– Ți-o voi aduce în sufragerie. Intră, te rog. Maggie te așteaptă.

Maggie stătea așezată pe canapea, cu piciorul întins pe un scaun, când Rob intră. Își întoarse privirea către el și-i zâmbi de bun-venit. Puse deoparte cartea pe care o citea și își puse piciorul în pământ, încercând să se ridice în picioare.

În timp ce se așeza pe locul pe care ea îl lăsase liber, ochii lui o studiară cu atenție. Pielea din jurul ochiului ei stâng avea acum o ușoară nuanță albăstruie și se mai vedea o vânătaie pe umărul stâng, accentuată de maioul de culoare roz-aprins pe care-l purta. Bandajele de la mână și de la picior o făceau să pară asemeni unei păpuși neterminate. Arăta minunat.

Oasele umerilor erau delicate, parcă invitând un braț protector s-o apere, iar pantalonii scurți de culoare albă accentuau lungimea coapselor ce se zăreau deasupra gipsului. Când privirile lui se întoarseră pe fața fetei, buzele ei erau întredeschise, inconștient provocatoare.

Cedă tentației și se aplecă s-o sărute ușor. Simți răspunsul ei dulce și surprinzător și se luptă să se rupă de vraja ce plutea în jurul lor. Se luptă să nu-i răspundă la sărut. Kate trebuia să intre în orice moment în cameră și trecuseră de mult de perioada când erau puști de liceu și puteau să fie prinși aiurindu-se pe canapea. Se lăsă pe spate și își întinse brațele pe spătarul canapelei.

– Arăți mult mai bine decât ultima oară când te-am văzut, îi spuse Rob privind-o pe furiș. În orice caz, mult mai vioaie.

Ignorând comentariul lui, Maggie îl studie la rândul ei. Singura dată când îl mai văzuse în uniformă fusese la spital, dar atunci făcuse parte dintr-un vis.

– Poftim, se auzi vocea lui Kate, în timp ce aceasta intra aducând cafeaua.

Rob se ridică s-o ia, mulțumindu-i.

– Maggie, pot să-ți aduc și ție ceva? o întrebă grijulie mama sa.

Aceasta clipi, revenind la realitate.

– Nu, mamă, mulțumesc. Nu-mi trebuie nimic.

– Bine, atunci vă las singuri și mă duc să-mi termin treaba în bucătărie.

Și fără să mai aștepte vreun răspuns, părăsi camera.

Rob se relaxă din nou pe canapea, ținând în mâna dreaptă ceașca cu cafea, în timp ce mâna stângă se odihnea pe spatele lui Maggie. Îi atinse ușor vânătaia de pe umăr.

– Nu. Cred că arată mai rău decât este în realitate.

La răspunsul ei, mâna lui îi cuprinse tot umărul. Maggie trebui să se lupte împotriva dorinței de a se ghemui la pieptul lui.

– Ca să nu uit, spuse ea, mama te invită să vii să iei cina cu noi sâmbătă seara. Josh va veni și el. Este bine la ora șase?

– Voi sta la masă lângă tine?

Vocea lui îi răsuna cald în urechi, iar degetele lui se plimbară pe umăr, în sus și în jos, tulburându-i bătăile inimii.

– Are vreo importanță? îl întrebă ea la rândul ei, sperând ca vocea sa să pară mai sigură decât se simțea.

– De venit, voi veni oricum, îi răspunse el.

Privirea lui devenea parcă incandescentă în timp ce se concentra asupra gurii ei.

– Dar va avea importanță cât de multă plăcere îmi va face.

Maggie era sigură că Rob o va săruta din nou. Își înclinase deja capul în așteptare, iar ochii începeau să i se închidă, când deodată el își luă brațul de pe umerii ei și se ridică.

– Nu putem continua în acest fel, îi spuse el. Pot să îndur o mulțime de lucruri. Cred că am și dovedit-o în câteva ocazii. Dar nu pot sta aici singur cu tine, fără să fac ceva care în cele din urmă va duce la destrămarea relației noastre fragile pe care tocmai am îmbunătățit-o. Propun să mergem în altă cameră și să ne uităm la televizor. Ne vom uita la ceva drăguț și plictisitor. Preferi să mergi în cărucior sau vrei să fii dusă în brațe?

Maggie se holbă la el, surprinsă și supărată.

– Ai putea să mă duci în brațe. Măcar așa să faci și tu ceva util!

Chiar și eu fu uimită de tonul ei ranchiunos și imediat își dori să-și poată retrage cuvintele pe care tocmai le rostise.

Rob se albi la față de uimire, dar găsi puterea să-i arunce un zâmbet obraznic.

– Măi să fie! Ce nerecunoscătoare suntem când nu obținem ceea ce vrem! Dacă promiți să te porți frumos, îți voi da un sărut înainte de a pleca.

– Oh, taci din gură!

El râse, ostentativ mulțumit.

– Hai să mergem, să vedem dacă găsim vreo vechitură de film la care să ne uităm.

Își așeză ceașca de cafea jos, dădu la o parte măsuța și se aplecă să o ia cu grijă pe Maggie în brațe, atent la coastele ei fragile. În cealaltă cameră o așeză pe canapea, apoi se concentră asupra butoanelor telecomenzii televizorului. Dădu la o parte un scaun ce se afla în raza vizuală a lui Maggie și o împiedica să vadă cum trebuie.

Kate li se alătură pentru câtva timp, apoi se scuză și se retrase în camera ei pentru a putea citi ceva în liniște. Maggie se uita fix la ecranul televizorului, dar dacă în acel moment l-ar fi stins, n-ar fi fost în stare să spună la ce anume se uita. Bărbatul

aflat lângă ea îi captase întreaga atenție atât de mult, încât era mai degrabă conștientă de pantalonii lui de uniformă care i se mulau îmbietor pe coapse, decât de acțiunea filmului.

Când Rob o anunță că filmul se terminase și că sosise timpul să plece, Maggie aproape răsuflă ușurată. Respiro-ul în tensiunea sexuală dintre ei era ca o adevărată binecuvântare. Ea începu să se miște de-a lungul canapelei, îndreptându-se către cărucior, dar Rob o opri punându-i o mână pe umăr.

– Nu încerca să mă conduci până la ușă. În condițiile date, cred că se înțelege de la sine că nu poți face oficiile de gazdă așa cum îți dorești. Găsesc și singur ușa.

Se aplecă spre el, așezându-și o mână pe spătarul scaunului cu rotile.

– Și acum sărutul pe care ți l-am promis mai devreme.

Cu o mână ținând-o de bărbie, îi înălță capul în timp ce îl aplecă pe al său. Îi acoperi gura cu a lui încet și delicat. Dacă tot urma s-o mai sărute încă o dată, își dorea să fie ceva memorabil. Și într-adevăr așa și fu.

Buzele lui se desprinseră apoi puțin câte puțin din sărut, până când Rob se dădu un pas înapoi.

– Noapte bună, Maggie, îi șopti el. Somn ușor.

Luă cu el ochii ei pe jumătate închiși de plăcere și buzele ei umede. Abia atunci își dădu seama de starea în care se aflau amândoi.

– Dacă vei avea somn!

*

* *

Sâmbătă seara Josh fu cel care-i deschise ușa lui Rob și-l întâmpină. Când zări sticla de vin și buchetul de flori pe care cel din urmă le pregătise pentru gazde, Josh comentă pe un ton sec:

– Ce naiba vrei să faci aici? Vrei să-mi strici imaginea pe care am construit-o cu greu?

– Nu, pur și simplu încerc să le impresionez pe cele două doamne Brandon și să le arăt cât de suav sunt.

Kate intră la timp în sufragerie pentru a surprinde ultima remarcă. Râse şi-l îmbrăţişă din toată inima, apoi îi luă florile şi vinul din mână.

– Deja ai făcut asta. Amândoi aţi făcut asta, adăugă ea.

– Vrei să spui că am un rival? răsună vocea lui Josh pretins furioasă, în timp ce încerca să-i arunce priviri ucigătoare.

Kate îl ciupi uşor de obraz.

– Doar dacă încerci să o curtezi pe Maggie.

Josh se uită la statura atletică a lui Rob.

– Nu îndrăznesc să fac asta. Şi în plus, am în faţă originalul.

O trase pe Kate lângă el şi o sărută pe creştetul capului. Apoi o urmă în bucătărie să stea de vorbă, în timp ce ea făcea ultimele pregătiri pentru cină. Rob se duse la Maggie care se afla în grădină.

Soarele începutului de seară arunca raze aurii către micul paradis verde, în locul unde Maggie stătea liniştită, poleindu-i pielea şi luminându-i părul. Rochia lungă în nuanţe de roz şi corai şi floarea albă prinsă în păr deveneau adevărate giuvaieruri când le purta ea. În timp ce ea îi adresă un zâmbet deschis şi luminos, Rob se rugă în sinea lui ca ceea ce avea de gând să facă în acea seară să fie lucrul cel mai potrivit.

Pe măsură ce el se apropia de ea, Maggie îşi simţea inima cât un purice de emoţie. Părul lui închis la culoare şi ochii albaştri zâmbitori contrastau plăcut cu pulovărul de culoare cenuşie şi cu tricoul alb desfăcut la guler prin care se zărea bronzul pielii.

– Arăţi minunat, Maggie.

Se aplecă să miroase floarea din părul ei. Rezultatul pe care-l simţi fu un amestec între o noapte tropicală fierbinte şi Maggie între aşternuturi.

– Mmm, ce bine miroşi în seara asta!

Vocea lui o făcu pe Maggie să-şi simtă gâtul uscat şi pulsul mai accelerat. Când Rob se dădu un pas înapoi pentru a o privi în faţă, ea spera ca efectul pe care el îl avea asupra ei să nu se citească cu uşurinţă. Rob îi apucă bărbia între degetul mare şi cel arătător şi-i ridică puţin capul.

– Verdele este cu siguranţă culoarea ta, iubito.

Maggie știa că el se referea la ochiul ei rănit. Încercase în van să acopere cu fard spectrul de culori ce se întindea ca un evantai în jurul ochiului stâng, dar culorile erau încă prea pronunțate pentru a putea fi ascunse.

– Nu arată încă prea bine, nu-i așa? Speram să-mi pot face revenirea în societate săptămâna viitoare. Mă gândeam să merg la cumpărături cu mama, dar cu ochiul acesta... Mă simt destul de neplăcut.

Rob era amuzat de logica lui Maggie.

– Draga mea, îți faci probleme din cauza unei vânătăi, dar nu te gândești că primul lucru pe care-l vor vedea oamenii vor fi gipsul și scaunul cu rotile.

– Ai dreptate, mă port prostește.

Rob îi împinse scaunul până în apropierea mobilelor din grădină și se așeză și el rândul lui pe un scaun.

– Dacă nu scap repede de ele, cred că voi ajunge înapoi în spital, dar de data asta la secția de psihiatrie.

– Începi să te simți un pic mai nervoasă decât de obicei, nu-i așa? o întrebă plin de compasiune Rob.

– Puțin spus un pic mai nervoasă. Atenția permanentă a mamei mă va duce direct către cămașa de forță.

Maggie se opri și se foi un moment.

– Par nerecunoscătoare, nu-i așa? Dar nu vreau să las această impresie. Nu știu cum m-aș fi descurcat fără mama în timpul acestei săptămâni. Doar că uneori îmi doresc să nu mă iubească atât de mult.

I se părea ironic lui Rob ca Maggie să facă o astfel de afirmație tocmai în acea seară. Se ridică și se îndreptă către măsuța unde se afla un serviciu de ceai.

– Da, ai dreptate. Dragostea prea multă poate să-l sufoce pe cel căruia îi este adresată. Dorești ceva de băut?

Rob era întors cu spatele la Maggie, astfel că aceasta nu-i putu zări expresia de pe față, dar totuși fu mirată de inflexiunile vocii lui.

– Nu, mulțumesc. Voi bea ceva la cină. Dar te rog să te servești tu.

Josh ieși afară pentru a sta un pic de vorbă cu ei, până când Kate îi anunță că cina era gata și-i solicită din nou ajutorul pentru a aduce felurile de mâncare. Masa de sticlă era așezată în grădină, în aer liber, pentru a se putea bucura de frumusețea acelei nopți. Acum când seara îi învăluise pe toți cu mantia ei, Kate aprinse câteva lumânări. Cina se desfășura încet, într-o atmosferă plăcută. Mâncarea gustoasă pregătită de Kate era completată de conversația lină a celor patru care deveniseră cei mai buni prieteni.

– Mâncarea este cu adevărat delicioasă, Kate, îi făcu un compliment Rob, după ce termină desertul de fructe de ananas coapte pe grătar.

Răspunsul lui Josh fu un ecou al cuvintelor primului bărbat.

– Așa este, într-adevăr. Dar a fost pe deasupra și ceva neobișnuit. Sunt un om norocos.

Când Maggie își ridică privirea uimită către el, acesta își întoarse atenția către Kate, întrebând-o:

– Acum?

Kate dădu din cap afirmativ. Atunci Josh se scuză și se duse în bucătărie. Când se întoarse aduse cu el o tavă pe care erau așezate o sticlă cu șampanie și patru pahare. Desfăcu folia care învelea dopul și apoi îl scoase. Turnă lichidul spumos în cele patru pahare.

– Nu este rău pentru un om așa în vârstă, spuse Rob cu admirație.

Rob zâmbi:

– Fiule, când vei ajunge la vârsta mea, vei avea și suficienți ani de experiență.

Dădu fiecăruia câte un pahar, iar el rămase în picioare.

– Aceasta este o cină în cinstea unei sărbători. În primul rând o sărbătorim pe Maggie care se reface spectaculos după accidentul pe care l-a suferit. Ești o persoană cu totul deosebită, prințeso, și nici nu știi cât ne bucurăm să te avem printre noi.

Își ridică paharul în cinstea acestui toast, iar Kate și Rob îl urmară. Maggie clipi cu lacrimi în ochi la auzul acestor cuvinte. Murmură câteva mulțumiri către cei de față, copleșită de mustrări de conștiință pentru cele spuse mai devreme lui Rob.

Josh continuă, întorcându-se către Kate:

– Al doilea lucru pe care-l sărbătorim este faptul că mult iubita mea Kate a acceptat în sfârșit să-mi fie soție.

Lacrimile din ochii lui Maggie, care acum deveniseră și mai numeroase, n-o împiedicară s-o strângă drăgăstoasă de mână pe mama sa, fără însă a putea să rostească vreun cuvânt.

Kate o privi îngrijorată.

– Sper că nu ești supărată din cauza asta, Maggie.

– Oh, nu! Nu cred că aș putea fi mai fericită pentru voi decât sunt acum. Dar niciodată n-am crezut că acest lucru se va întâmpla.

Rob se ridică s-o îmbrățișeze pe Kate, apoi îi întinse mâna lui Josh pentru a-l felicita.

– Cred că până la urmă nu ești chiar atât de bătrân precum am crezut.

Josh râse și se aplecă să primească mângâierea pe care i-o oferea Maggie. În ceea ce privea ziua nunții, cei doi nu se hotărâseră încă, dar în nici un caz nu putea să fie mai repede de data la care Maggie își scotea gipsul.

– Vreau să-mi fii domnișoară de onoare și sunt convins că nu vrei să apari în această postură, într-o armură.

Aceste cuvinte o făcură pe Maggie să-i dea din nou lacrimile, în timp de Kate râdea și o îmbrățișa.

După clipele euforice de la început, cei patru consumară și restul sticlei de șampanie. Apoi Kate, Josh și Rob duseră toate farfuriile în bucătărie. După ce Rob cără și ultimul rând de pahare, se întoarse către primii doi și le spuse:

– Sper să mă scuzați, iar ceea ce vă voi ruga să nu vi se pară nepoliticos, dar aș dori să discut cu Maggie între patru ochi. Aș aprecia foarte mult dacă nu ne-ați întrerupe.

Kate îl privi surprinsă.

– Bineînțeles, Rob.

– Vă mulțumesc.

Se îndreptă apoi agale către locul unde Maggie îl aștepta, gândindu-se cum să înceapă ce avea de spus. Ea părea fericită și relaxată și-i zâmbi când îl văzu întorcându-se.

– Nu este minunat ceea ce au hotărât să facă mama şi Josh? Josh este într-adevăr „tatăl" pe care mi-l doream. Totuşi, niciodată n-am crezut că mama se va mai căsători cu vreun alt bărbat.

– De ce nu? o întrebă el nerăbdător. Mama ta este încă o femeie atrăgătoare şi plină de viaţă.

– Da, dar întotdeauna am considerat că a rămas îndrăgostită doar de tata.

– Amintirile nu-ţi servesc la nimic când eşti singur în pat într-o noapte friguroasă, spuse el repede, simţind o urmă de regret când o văzu pe Maggie ascunzându-se după perdeaua de păr ce-i acoperea obrazul. Culoarea palidă a tenului amintea de şampania spumoasă pe care o băuseră mai devreme.

Se aşeză lângă ea, îi dădu la o parte părul şi căută un mod de a începe.

– Săptămâna care a trecut a fost foarte grea pentru mine.

Tonul vocii sale părea că cerea scuze pentru cuvintele prea directe pe care le rostise mai devreme.

– Nici pentru mine m-a fost chiar plăcut, completă Maggie.

– În mod sigur. Dar nu vreau să dezbatem acum căruia dintre noi i-a fost mai greu. Încercam doar să-ţi spun cum m-am simţit.

– Îmi pare rău. Continuă.

– Nu vreau să mai trec printr-o altă noapte cum a fost vinerea trecută. Când Kate mi-a dat telefon şi mi-a spus că ai avut un accident de maşină, am crezut că nu voi putea să îndur durerea. Mi-era atât de teamă pentru tine. Pentru mine n-am fost niciodată atât de înspăimântat. Acest lucru m-a pus în situaţia ta: de a analiza cum te simţi tu atunci când iubeşti un băiat care are o meserie periculoasă. Totuşi, Maggie, trebuie să ţii cont că pot sări douăzeci de ani cu paraşuta din avion şi să nu păţesc nimic, pentru ca apoi să mor lovit de un autobuz pe o trecere de pietoni. Uite ce ţi s-a întâmplat ţie! Care ar fi răspunsul în această situaţie? Să nu te mai las niciodată să conduci? Cu siguranţă aş fi mai fericit, dar nu este o decizie logică. Cred că eu sunt mai în siguranţă decât tine. Când trebuie să-mi asum un anumit risc, acesta este dinainte calculat, iar eu sunt antrenat

pentru a-i face față. Totul în viață este un risc calculat. Nimic nu-ți oferă garanții sută la sută.

Maggie îl urmărea uimită și un pic speriată, pe măsură ce el îi vorbea.

– De ce-mi spui toate acestea?

– Am un anumit motiv, Maggie. Dacă aș fi vrut, aș fi putut să începem din nou o relație. Amândoi știm că n-ar fi foarte greu, în momentele acestea.

Maggie își strânse buzele, dar avu prezența de spirit să se abțină să comenteze.

– Vreau mai mult decât atât de la tine. O relație înseamnă ceva temporar. Nu este ceea ce-mi doresc când este vorba de tine. Nu vreau să mă tot gândesc oare de câte ori vom mai fi împreună și când ne vom despărți. Nu vreau ca atunci când se vor ivi disensiuni între noi, să mă simt amenințat de posibilitatea pierderii tale. Vreau ceea ce Kate și Josh au acum. Vreau aceeași încredere și același angajament din partea ta.

Făcu o pauză, în timp ce privirile lui le țintuiau pe ale ei.

– Căsătorește-te cu mine, Maggie.

Maggie rămase nemișcată, simțind cum inima i se umple de bucurie la auzul cuvintelor lui. Dar imediat își aduse aminte de anii de singurătate și tristețe ai mamei sale și judecata câștigă în defavoarea glasului inimii. Cum ar putea să-și asume ea același risc pe care si-l asumase si mama ei cu multi ani în urmă?

– Rob...

Suspinul ei înmănunchia trei sentimente diferite: tristețe, dorință și uimire.

Chiar dacă Rob se așteptase la această reacție din partea ei, el totuși sperase. Dezamăgirea era prea mare.

– Ei bine, am obținut un răspuns de la tine. Fie așa cum ai hotărât tu.

Maggie în privea furioasă cum se ridică și își înfundă pumnii în buzunare. Trase adânc aer în piept, în timp ce ochii lui o împungeau ca niște sulițe de foc.

– Nu voi accepta nimic care ar fi mai puțin decât ceea ce ți-am cerut eu, îi spuse el.

Vocea lui era extrem de serioasă.

– Nu voi accepta să mai joc jocul acesta de a fi sau a nu fi. Este mult prea dureros – pentru amândoi. Voi fi mereu alături de tine dacă te vei hotărî că vrei mai mult de la relația noastră. Dar tu va trebui să fii cea care se va întoarce la mine. Te iubesc, Maggie, dar asta este. La revedere.

Ea îl urmări distrusă cum se întoarse și intră în casă. Știa că nici un cuvânt pe care-l auzise de la el nu fusese rostit în vânt. Nu era stilul lui să țină discursuri pompoase doar de dragul de a se auzi vorbind. Dar cum va mai putea ea să trăiască fără el? Cum va mai putea ea să supraviețuiască luna următoare, săptămâna următoare, ziua următoare, ora următoare?

*
* *

Maggie trase adânc aer în piept când cele două femei în vârstă intrară în galerie. Le văzuse uitându-se în vitrină și sperase că vor trece mai departe. Ar fi dorit să închidă devreme în această seară, dar acum era prea târziu să le mai închidă ușa în nas. Le zâmbi din spatele biroului unde se afla, dar nu se duse către ele să le salute. Deși purta o rochie lungă, oamenii văzuseră gipsul și o întrebau ce pățise. În starea în care se afla în acea seară, nu se mai considera capabilă să poarte o conversație politicoasă.

– Dacă vă pot ajuta cu ceva, vă rog spuneți-mi, li se adresă ea.

– Este în regulă, draga mea, vrem doar să aruncăm o privire.

Maggie se întoarse la ceea ce făcuse înainte de a intra ele în galerie: să clocească diferite idei ce-i răsăreau prin minte. Trecuse o lună de când Rob îi spusese adio și o părăsise în grădina casei mamei ei, și acest lucru o durea acum la fel de mult ca și atunci. Din punct de vedere fizic era mult mai bine, își dădea seama de asta. Medicii îi puseseră gipsul acela ușor pentru coaste și la câteva zile după aceea, se întorsese la ea acasă. Brațul îi era liber acum, iar doctorul Hubbard considera că în scurt timp va putea să-i scoată și gipsul de la picior. Doar coastele o mai dureau din când în când, dacă făcea prea mult efort.

Din punct de vedere psihic, însă, știa că era departe de a fi sănătoasă. Sperase că o dată cu mutarea acasă va putea îndura mai ușor absența lui Rob. Mai ales că nu-i va mai avea în fața ochilor pe Kate și pe Josh care păreau atât de fericiți și cu siguranță atât de îndrăgostiți. O durea să-i vadă împreună, dar absența lor era și mai greu de îndurat. Acum nimic n-o mai împiedica ca toate gândurile să-i zboare către Rob. Așa cum îi spusese și el, amintirile nu-i erau de mare ajutor în nopțile lungi pe care le petrecea singură. Se gândise că poate va reuși să trăiască cu acea durere constantă în suflet. Doar citise atâtea povesti despre soldati care supravietuiseră cu gloante în trupul lor!

Conversația dintre cele două femei făcea acum parte din zgomotul de fond, dar pe măsură ce se apropiau de ea, se amesteca parcă cu gândurile ei.

– Janet, îmi pare bine că m-ai convins să fac acest tur. Nu este chiar atât de dureros pe cât am crezut eu că va fi. Cred că Hank a plecat dintre noi de suficient timp ca eu să-mi amintesc acum numai vremurile noastre bune. Această călătorie aici, în locurile unde ne-am petrecut luna de miere, îmi reînvie în minte atâtea lucruri frumoase pe care le uitasem.

Janet, bătrânica mai scundă, se uită plină de fericire la prietena ei.

– Mă bucur atât de mult să te aud spunând asta. Știu că moartea lui a fost un șoc foarte mare pentru tine. Îmi pare bine că începi să redevii tu însăți.

– Da, așa este. Numai că mi se pare atât de ciudat. Mă tot gândesc însă dacă...

Restul cuvintelor nu mai avu nici un sens pentru Maggie, care rămăsese parcă transfigurată. Rămăsese cu ochii larg deschiși, mirată de lucrurile pe care nu le văzuse până atunci, deși se aflau clar înaintea sa. Dumnezeule, cât de oarbă putuse fi! Ce credea că va realiza dacă-și trăia viața suferind fără încetare? În nici un caz nu se proteja de o viață de singurătate. Nu asta trăise ea până atunci?

Simți dintr-o dată un elan ce-i izvora din inimă. Simți nevoia imensă de a le da afară pe cele două bătrâne, dar se abținu cu

greu. Dându-şi seama că acestea nu aveau de gând să cumpere nimic, închise registrul, în timp ce ele mai hoinăreau prin galerie. Când plecară în sfârşit, urându-i noapte bună şi felicitând-o pentru minunatele opere de artă expuse, Maggie deja se afla în urma lor, gata să încuie uşa. Cinci minute mai târziu, stingea toate luminile şi părăsea galeria.

Niciodată nu i se păruse atât de aglomerat traficul vineri seara în Waikiki. Cu greu reuşi să găsească un loc în parcarea subterană a blocului, pentru maşina pe care Josh o ajutase să şi-o cumpere la scurt timp după ce ea se mutase acasă. Se grăbi să intre în clădire cât putu de repede, ţinând cont de gipsul ce o încorseta. Păşi în lift şi aşteptă să ajungă la parter.

Apăsă butonul cu numărul şaptesprezece şi, după ce uşile se închiseră, urmări beculeţele ce se aprindeau încet urcând în sus. Când ajunse la etajul unsprezece, liftul se opri şi se deschiseră uşile. Maggie se aşteptă ca altcineva să intre în lift. Dar nimeni nu-şi făcu apariţia, aşa că ea apăsă din nou pe butonul cu numărul şaptesprezece. Nu se întâmplă nimic. Apăsă butonul „Închideţi uşile". Acestea se închiseră, dar liftul rămase pe loc, în ciuda degetului ei care parcă rămăsese lipit de numărul şaptesprezece.

– Ce să fac acum?

Renunţă la ideea de a mai ajunge la etajul dorit cu liftul. Apăsă butorul „Deschideţi uşile" şi ieşi. Se uită în ambele direcţii ale holului, dar nu găsi nici un indicator. Se părea că nu mai avea altă soluţie să ajungă sus decât urcând restul de şase etaje pe scări. Hotărâtă să-l vadă pe Rob, acum când mai avea atât de puţin, deschise uşa pe care scria „Scări", îşi apucă poala rochiei pe care o purta şi începu să urce.

La etajul cincisprezece, ar fi înjurat ca un birjar dacă ar mai fi avut vreun pic de suflu. Până ajunse la următorul etaj deja vedea în faţa ochilor puncte negre.

Abia după ce apăsă butonul soneriei lui Rob şi se sprijini de perete pentru a trage aer în piept atât cât îi permiteau coastele lovite, o străfulgeră ideea că el s-ar putea să nu fie acasă. La urma urmelor era vineri seara. Hotărâtă să stea exact unde se afla şi să-l aştepte până se întorcea, se pregăti să se aşeze pe o

treaptă. În nici un caz n-ar fi coborât fără a avea ocazia să-i vorbească.

O ușurare îi cuprinse sufletul când auzi pași apropiindu-se de ușă. Dar locul ei fu repede luat de un alt gând: dacă Rob nu era singur acasă? Ar fi putut ea să îndure acest lucru? De ce oare nu-i dăduse un telefon înainte de a veni la el?

– Maggie?

Ea se dezlipi de perete și se duse în fața ușii. Imaginea lui Rob, al cărui trup nu era acoperit decât parțial cu un prosop de baie, îi acceleră și mai mult bătăile inimii. Părul lui era ud, iar pieptul și umerii îi erau acoperiți de mărgele de apă. Arăta atât de minunat, încât lui Maggie îi venea să strige, dacă respiratul nu ar fi fost o prioritate.

– Totul este în regulă? o întrebă Rob. Ți s-a întâmplat ceva? Vreo problemă?

Maggie dădu afirmativ din cap la prima întrebare și negativ la următoarele două, încă incapabilă să vorbească.

Rob se uita la fața ei, când deodată își încruntă sprâncenele.

– Maggie! Nu cumva ai urcat pe scări de la etajul unsprezece până aici?

Tânăra îi răspunse cu un „Da" șuierat, iar Rob își reținu un cuvânt scurt destul de usturător la adresa ei. O apucă de braț și o trase înăuntru.

– Fac reparații la lift. N-ai văzut anunțul care îți arăta că trebuie să folosești liftul de serviciu? La naiba, femeie, sper că nu ți-ai cauzat singură vreun necaz. Ca să te apăr de tine însăți trebuie să te veghez douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru.

O așeză pe canapea. Vocea lui era așa de furioasă, încât Maggie se văzu silită să se apere.

– Nu era nici un afiș.

Dar se opri repede pentru a trage din nou aer în piept.

– Nici măcar nu știam că mai există vreun alt lift.

Rob înjură din nou.

– Stai aici și trage-ți sufletul. Eu mă duc să-mi iau niște haine pe mine, iar cînd mă voi întoarce vei putea să-mi spui de ce ești aici.

Maggie petrecu cele câteva minute care urmară repetând ce anume îi va spune lui Rob. Dar când acesta intră în cameră, orice cuvânt i se șterse din minte. Îl văzu purtând o cămașă pe care nu se mai obosise s-o încheie și o pereche de blugi.

Rob își plimbă degetele prin părul încă ud.

– Îmi pare rău că am sărit așa la tine când ai venit. Cum te simți? Vreun efect negativ al excursiei abia încheiate?

– Nimic permanent.

Ochii ei se pierdeau într-ai lui.

– Văd că ai scăpat de gipsul de la mână.

– Da. Mă simt mult mai bine. Doctorul Hubbard crede că în câteva zile voi scăpa și de cel de la picior.

Maggie privea fascinată picioarele goale ale lui Rob. Nu realizase până atunci ce picioare minunate avea. Se gândi oare ce senzație aveau la pipăit. Nu-și amintea să i le fi atins până atunci.

Rob o aștepta să-i explice de ce se afla apartamentul lui, dar se părea că ea era adâncită în gânduri.

– Maggie?

– Hmm!

Își înălță privirea și o întâlni pe al lui Rob.

– Tu ești cea care a venit la mine, îți aduci cumva aminte de asta? o întrebă el, gândindu-se că poate urcarea scărilor îi șterse totul din memorie.

– Păi așa ai spus tu că trebuie să fac.

Rob rămase nemișcat, rugându-se să nu fi înțeles greșit mesajul pe care Maggie tocmai i-l transmisese. Maggie își mușca buza de jos de emoție.

– Ai spus că te vei căsători cu mine, dar eu va trebui să vin la tine. Ei bine, iată-mă.

Ochii ei, mari și vulnerabili, îi întâlniră pe ai lui.

– Sper că oferta mai este încă valabilă.

Primul lui impuls fu s-o smulgă de pe canapea și s-o îmbrățișeze strâns, în timp ce inima lui cânta „Da, da da!". Dar mai era încă o problemă pe care trebuia s-o rezolve. Încerca să-și țină în frâu elanul ce-l cuprinsese.

– Eu sunt același bărbat pe care-l cunoști tu, Maggie. Te iubesc, dar nu-mi voi da demisia pentru tine. Nimic nu s-a schimbat.

Ochii ei începură să strălucească de bucurie.

– Ba da. Totul s-a schimbat. Nu vreau să-ți dai demisia pentru mine. Te iubesc așa cum ești. Tu singur ai spus că viața nu-ți oferă garanții sută la sută. Dar nu este adevărat. Eu îți pot garanta că, dacă tu nu vei face parte din viața mea, eu voi fi nefericită pentru totdeauna. Pot să supraviețuiesc știind ce meserie ai, dar nu pot să supraviețuiesc fără tine.

Și adăugă încet:

– Te rog, nu mă face să trec prin asta.

Rob își lăsă sufletul să zboare ca o pasăre liberă, și o ridică în picioare pe Maggie, strângând-o în brațe.

– Te iubesc, Maggie, mai apucă să-i spună înainte ca gurile lor să se contopească.

*

* *

După ce în sfârșit rămaseră nemișcați în întunericul nopții, înlănțuiți ca doi îndrăgostiți, își puteau auzi unul altuia inimile cântând același cântec minunat.

– Când mă gândesc cât de aproape am fost să nu mai fim niciodată fericiți împreună, mă înspăimântă.

– N-ai fost niciodată aproape, iubito. Ți-am văzut tabloul pe care îl ascunseseși în dulap. Știam că și tu simți același lucru ca și mine. Ți-aș fi oferit tot timpul din lume pentru a-ți da seama că noi doi nu putem fi decât împreună. Tu n-ai fi scăpat niciodată de mine. Ceea ce avem noi durează o viață de om.

– Abia acum îmi spui asta! zâmbi Maggie către cei doi ochi albaștri. Bănuiesc că asta înseamnă că încă vrei să mă iei de soție?

Și dacă mai exista vreo urmă de îndoială, sărutul care urmă o spulberă ca și cum n-ar fi existat niciodată.

– SFÂRȘIT –

ÎN CURÂND EDITURA ALCRIS începe publicarea celei mai citite autoare de romane de dragoste din toate timpurile: BARBARA CARTLAND.

Nu lipsiți de la întâlnirea cu celebra autoare.

În drumul spre casă Maggie este acostată de un bărbat care-i reproșează modul de deplasare în plină noapte. Însoțită până acasă abia dacă i-a zărit trăsăturile feței.

Reîntâlnirea întâmplătoare de la galeria de artă unde expune și ea i-a apropiat pe cei doi tineri care un timp sunt nedespărțiți.

Deși aflase multe lucruri despre viața ei, Maggie, nu poate afla nimic despre el.

Misteriosul domn ascunde ceva?

THE BEST

ISBN 973-9405-93-4

Preț: 9000 lei